

Літагорна

**Скромні велетні
нашої історії,
сс. 16, 62, 65**

**Як відчувати справжню
свободу, с. 32**

**Коли ваша цілісність
випробовується, сс. 40, 48**

**Створіть гасло волі для
своєї сім'ї, с. 60**

*“Сучасн[і]
піонер[и] Цер-
кви... живуть у
кожній країні
і [їхні] історії
наполегли-
вості, віри й
жертвування
додають нові
славетні вірші
до великого
хору сучас-
ного гімну
царства
Божого”.*

Президент Дітер Ф.
Ухтдорф, другий радник
у Першому Президентстві,
“Віра нашого Батька”,
Ліягона, трав. 2008,
с. 70.

Зліва: Тіарай Мадера
Разоамампіаніна була
серед перших членів
Церкви у Мадагаскарі.

16

ПОСЛАННЯ

- 4** Послання Першого Президентства: Світові потрібні піонери в наш час
Президент Томас С. Монсон
- 7** Послання візитного вчителювання: Навчати і навчатися євангелії

СТАТТІ

- 14** Для Бога немає нічого неможливого
Санг-Ік Хан
Пішовши навчатися на юридичний факультет у віці 53 років, я зрозумів, що зможу закінчити його, якщо тільки повністю покладатимуся на Господа.
- 16** Віра і стійкість піонерів тоді й зараз
Старійшина М. Рассел Баллард
Піонери минулих років пережили незбагненні труднощі. Нехай вогонь наших свідчень палає так само яскраво, як і їхніх.
- 22** Бог чудес: словацькі святі в Шеффільді
Старійшина Еріх В. Копічке
Віра цих святих у Шеффільді, Англія, призводить до сучасного чуда.

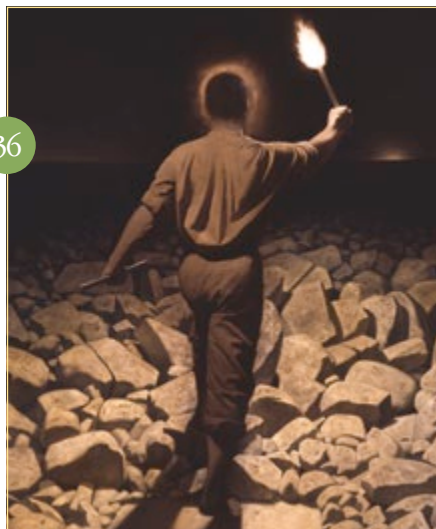
РУБРИКИ

- 8** Блокнот квітневої конференції
- 10** У що ми віримо: Кого Господь покликає, тому і допомагає
- 12** Служіння в Церкві: Телевізор і духовний підйом
Касі Кронін
- 13** Як навчати з брошури *Заради зміцнення молоді: Чесність і цілісність*
- 28** Голоси святих останніх днів
- 74** Церковні новини
- 80** До нових зустрічей: Пройти Шляхом надії—разом
Ларене Портер Гант

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: *Улюблені історії*, Майкл Т. Мальм. Четверта сторінка обкладинки: фотографія Крейга Дімонда © IRI. Друга сторінка обкладинки: фотографія Річарда М. Ромні

36

32 Жити заради вічності

Старійшина Кіт К. Хілбіг

*Я прошу вас часто уявляти
ваше майбутнє цілестіальне
існування зі своєю сім'єю у віч-
ності, у стані безмежної слави
й переваги, які ми ще не здатні
повністю досягнути.*

36 Приклади виявлення глибокої довіри

Мелісса Зентено

*Доросла молодь розповідає, як
зміцнити віру, незважаючи
на труднощі у стосунках.*

**Чи зможете
ви в цьому
номері знайти
заховану
Ліягону?
Підказка:
Еріка знає**

48

40 Переконавання, сповнене співчуття

Старійшина Джеффри Р. Холланд
*Коли ми маємо право судити?
Як ми захищаємо свої норми, у
той же час поважаючи сво-
боду волі інших людей?*

44 Пробачити людину в дзеркалі

Девід Діксон

*Деякі люди можуть вважати,
що не заслуговують на про-
щення, однак Спасителя
Спокута є безмежною і до-
ступною для всіх.*

47 Перманентний маркер

Дені Даневей Роуен

*Я терла свої руки до болю,
однак сліди від маркера
залишалися.*

48 Заради зміцнення молоді: Чесність і цілісність

Старійшина Крістоффель
Голден мол.

50 Повернений з честю

Валері Бест

*Я поглянула на браслет, який
випадково впав у мій пакет—
як довго він там лежатиме,
якщо я зволікатиму з його
поверненням?*

52 Сила в завітах

*Завіт—це більше, ніж
двостороннє обіцяння;
це обіцяння, що містить
силу, міць, безпеку і мир.*

54 Улюблені домашні сімейні вечори

56 Мої літні канікули біля храму

Девід Ісаксен

*До найближчого храму в
Стокгольмі, Швеція, треба
було їхати 10 годин, але я був
радий, що ми туди їздили.*

70

57 Колесо для домашнього сімейного вечора

58 Врятуй її!

Хейді Свінтон

*Хлопчиком Президент Томас С.
Монсон зрозумів, що одне з най-
кращих почуттів приносить
здатність допомагати іншим.*

60 Початкове товариство вдома: Сім'ї—це частина плану Небесного Батька

62 Слідами історії: Випробування у Міссурі

Дженніфер Медді

64 Наша сторінка

65 Особливий свідок: Чому сімейно-історична робота має таке значення?

Старійшина Девід А. Беднар

66 Килимок з історіями

Кей Тімпсон

*Ділячись історіями під час
спільної роботи, Кеті і бабуся
створили щось більше, ніж
килимок.*

68 Обмін сімейними історіями Скористайтесь цією грою, щоб поділитися історіями і розпові- сти їх у сімейному колі.

69 Привіт, я Еріка з Сальвадору Еріка любить розповідати істо- рії про те, як вона зробила сімей- но-історичну роботу цікавою.

70 Для молодших дітей

81 Портрет пророка: Джозеф Ф. Сміт

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятьох Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Крейг А. Кардон

Консультанти: Шейн М. Боуен, Бредлі Д. Фостер,
Крістоффер Голден молодший, Ентоні Д. Перкінз

Головний директор: Девід Т. Ворнер

Директор з питань підтримки

сім'ї і членів Церкви: Вінсент А. Вон

Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг

Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон

Головний редактор: Р. Вел Джонсон

Помічник головного редактора: Раян Карр,
Ларен Портер Гонт

Помічник з видання: Мелісса Зентено

Редколегія: Сюзен Берретт, Девід Діксон, Девід А.
Едвардс, Метью Д. Фліттон, Мінді Рей Фрідман,
Лорі Фуллер, Геррі Х. Гарфф, Дженіфер Грейс Джоунс,
Хікарі Лофтус, Майкл Р. Морріс, Річард М. Ромні,
Пол Ванденберге, Джулія Вудбері

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон

Дизайнери: Дженетт Ендрюс, Фей П. Ендрюс, С. Кімбол
Ботт, Томас Чайлд, Керрі Лінн С. Геррін, Коллін Хінклі,
Ерік П. Джонсен, Скотт М. Муй, Бред Тер

Координатор з прав власності: Колліт Небекер Он
Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Склад видавництва: Кевін С. Бенкс, Конні Боуторп
Брідж, Джулі Бурдетт, Брайан В. Джиджі, Деніс Кірбі,
Джінні Дж. Нільсон, Гейл Тейт Рафферті

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження:

Стівен Р. Крістіансен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру
Церкви або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайті
liahona.lds.org; поштою до *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або
електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
китайською (спрощеною), латвійською, литовською,
мальгаською, маршалійською, монгольською,
німецькою, норвезькою, польською, португальською,
російською, румунською, самоанською, себуану,
словенською, суахілі, тагальською, тайтянською,
тайською, тонганською, угорською, українською, урду,
фіджійською, фінською, французькою, хорватською,
чеською, шведською та японською мовами.

(Періодичність видання різна в залежності від мови).
© 2013 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для
разового некомерційного церковного або домашнього
використання. Ілюстративні матеріали не можна
копіювати, якщо інше не зазначено у відповідному
місці біля ілюстрації. Із запитаннями щодо авторських
прав звертайтеся до Офісу інтелектуальної власності
за адресою: Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна
адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
July 2013 Vol. 16 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address must be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)
POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ідеї для домашнього сімейного вечора

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому
сімейному вечорі. Далі подано кілька прикладів.

ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ КРЕЙГА ДІМОНДА © IR

"Повернений з честю," с. 50: Прочи-
тавши історію, ви разом із сім'єю можете
завантажити і подивитися відео "Honesty:
You Better Believe It!" на сайті youth.lds.org
(доступний англійською, португальською
та іспанською мовами). Члени сім'ї можуть
розповісти, про що вони дізналися з історії
або з відео. Ви також можете прочитати
в брошурі *Заради зміцнення молоді* про
чесність і цілісність (сторінка 19). У вигляді
розважального заходу члени сім'ї можуть
всі разом подумати над ситуаціями, коли
їхня чесність може бути випробувана.
Напишіть ситуації на смужках паперу,
покладіть їх у банку і попросіть кожного
вийняти папірець. Нехай кожен по черзі
прочитає ситуацію і скаже, що слід зробити
у цій ситуації, аби бути чесним.

"Килимок з історіями," с. 66: У цій
історії Кеті запитує бабусю, що та любила

робити разом зі своєю сім'єю, коли була
молода. Що відповіла бабуся? Потім
бабуся допомогла Кеті оволодіти новою
навичкою, і вони разом створили приємні
спогади. Ви можете прочитати сьомий
абзац документа "Сім'я: Проголошення
світові". На чому, згідно з Проголошен-
ням, засновуються успішні шлюби і сім'ї?
Виберіть один з принципів, наприклад,
співчуття, і обговоріть сім'єю. Ви також мо-
жете запропонувати членам сім'ї перера-
хувати, як вони можуть виявляти співчуття
в сім'ї та до інших людей. Ви можете
поставити за мету упродовж тижня вияв-
ляти більше співчуття і під час наступного
домашнього сімейного вечора обгово-
рити, наскільки вам вдалося досягнути
поставленої мети. Ви можете закінчити
урок, заспівавши пісню "Може сім'я святих
жити вічно" (Гімни, № 187).

ВАШОЮ МОВОЮ

Ліягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті
languages.lds.org.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Батьківство, 13, 32

Викладання, 7, 13

Віра, 14, 36

**Генеральна
конференція,** 8

**Домашній сімейний
вечір,** 3, 54, 57

Завіти, 52

Заповіді, 40

Історія Церкви, 4, 16, 62,
80, 81

Ісус Христос, 70

Лихо, 4, 16, 80

Місіонерська робота, 22

Норми, 4

Обряди, 29

Перспектива, 32

Піонери, 4, 16, 62, 81

План спасіння, 30

Покаяння, 47

Послух, 40

Приклад, 16

Прощення, 44

Сімейна історія, 65, 69

Сім'я, 16, 29, 30, 60, 66

Служіння, 12

Сміт, Джозеф Ф., 81

Суботній день, 28

Судження, 40

Храми, 29, 56

Церковні покликання, 10

Цілі, 14

Чесність, 13, 31, 48, 50

Шлюб, 32, 36

Президент
Томас С. Монсон

СВІТОВІ ПОТРІБНІ ПІОНЕРИ В НАШ ЧАС

Для багатьох піонерів перехід [на Захід] розпочався не в Наву, Кертленді, Фар-Уесті чи Нью-Йорку, а ще в далекій Англії, Шотландії, Скандинавії чи Німеччині. Маленькі діти не могли повністю досягнути сповнену енергії віру, яка спонукала їхніх батьків залишити родичів, друзів, затишок і безпеку.

Малюк міг запитати: “Мамо, чому ми залишаємо дім? Куди ми йдемо?”

“Ходімо, любий, ми йдемо до Сіону, до міста нашого Бога”.

Між затишною домівкою і обіцяним Сіоном пролягли штормові й підступні води могутньої Атлантики. Хто може передати страх, який стискав людське серце під час тієї ризикованої подорожі через океан? Перші святі, дослухаючись до тихих підказок Духа, підтримувані простою, але непохитною вірою, довірялися своєму Богові і вирушали у плавання.

Нарешті вони добиралися до Наву лише для того, щоб знову вирушити в дорогу, долаючи тяжкі випробування на своєму шляху. Надгробки з шавлії та каменів позначали могили упродовж усього переходу з Наву до Солт-Лейк-Сіті. Такою була ціна, яку заплатили деякі з піонерів. Їхні тіла покоються в мирі, але їхні імена продовжують жити.

Стомлені воли йшли повільно, колеса возів скрипіли, відважні чоловіки важко працювали, чувся бій військових барабанів і завивали койоти. Але сповнені віри піонери йшли вперед попри всі випробування. Часто вони співали:

*Вперед, святі, вам випало йти
До важких перемог,
Душі звільнить від суму й гіркоти,
Все гаразд, з нами Бог! ...
Все гаразд! Все гаразд!¹*

Ці піонери пам'ятали слова Господа: “Мій народ має бути випробуваним в усьому, щоб йому приготуватися до отримання слави, яку Я маю для них, саме слави Сіону”².

З плином часу наші спогади тьмяніють і зменшується вдячність тим, хто пройшов шлях, долаючи біль, залишаючи дороговказами омиті сльозами безіменні могили. А як щодо сьогоденних випробувань? Хіба немає кам'янистих доріг, які треба пройти, важкодоступних гір, на які треба зійти, ущелин, які треба подолати, стежин, які треба проторити, рік, які необхідно перейти? І чи існує гостра потреба у тому піонерському духові, який скерує нас подалі від небезпек і загроз, що навалюються на нас, і який поведе нас до Сіону, до безпеки?

Упродовж десятиліть після Другої світової війни норми моралі постійно занижувалися. Злочинність швидко зростає; норми пристойності сповзають. Багато людей стрімко летять назустріч бідам, шукаючи миттєвих задовольнень і в той же час жертвуючи вічними радощами. Отак ми втратили мир.

Ми забуваємо, як греки і римляни велично панували у світі варварів і як те панування закінчилося—як зрештою пасивність і терпимість спричинили руйнацію. У

кінці вони хотіли безпеки й комфортного життя більше, ніж свободи, і втратили все—комфорт, безпеку і свободу.

Не піддавайтеся спокусам Сатани. Натомість стійко тримайтеся істини. Невдоволену спрагу душі ніколи не задовольнити нескінченним пошуком веселості, яка є наслідком чуттєвих бажань і гріха. Гріх ніколи не приводить до доброчесності. Ненависть ніколи не породжує любов. Малодушність ніколи не додає відваги. Сумніви ніколи не надихають на віру.

Деяким людям важко зносити глузування і в'їдливі зауваження тих нерозумних, хто насміхається з цнотливості, чесності і послуху Божим заповідям. Але світ завжди принижував вірність принципам. Коли Ною було наказано будувати ковчег, нерозумні люди дивилися на безхмарне небо, знущалися і глузували—поки не пішов дощ.

Чи слід нам засвоювати такою дорогою ціною ці уроки знову і знову? Часи змінюються, але істина залишається незмінною. Коли ми

не навчаємося з минулого досвіду, то приречені на ті ж самі помилки з усім їхнім душевним боєм, стражданнями і сумом. Чи не краще нам дослухатися до мудрості нашого Господа, Який розробив план спасіння, Який знає кінець від початку, а не до змія, який знехтував красу плану?

У словнику дано таке визначення слова “піонер”: “той, хто йде попереду, щоб підготувати або відкрити

дорогу для інших”³. Чи можемо ми знайти в собі сміливість і наполегливість у досягненні мети, притаманні піонерам попередніх поколінь? Чи можемо ми з вами в дійсності стати піонерами?

Я знаю, що можемо. О, як світові потрібні піонери в наш час! ■

ПОСИЛАННЯ

1. “Вперед, святі”, *Гімни*, № 30.
2. Учення і Завіти 136:31.
3. *Oxford English Dictionary*, 2nd ed. (1989), “pioneer”.

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Писання навчають, що домашні вчителі мають “застерігати, роз’яснювати, напучувати, і вчити, і запрошувати всіх прийти до Христа” (УЗ 20:59). Ви можете вказати тим, кого відвідуєте, на застереження і запрошення, що містяться в посланні Президента Монсона. Ви можете обговорити з ними те, як розпізнавати й наслідувати праведні приклади, уникати обману і навчатися на помилках інших людей. Запитайте тих, кого ви навчаєте, як вони можуть бути піонерами в наш час.

Дітям можуть сподобатися історії про піонерів, які вони можуть прочитати в серії “На шляху” на с. 62 цього номера.

З вірою в серці

Маггі Ерл

Я ніколи не забуду, як прогулювалася містом Уінтер Квартерз, шт. Небраска, США, де багато років тому жили піонери. Мене огортали такі священні почуття, наче я відвідувала храм під відкритим небом.

Мої очі наповнилися сльозами, і зір затуманився. Я побачила пам'ятник, але не могла розрізнити фігури. Витерши сльози, я побачила чоловіка і жінку, чиї обличчя були сповнені смутку. Коли я уважніше придивилася, то побачила немовля, яке лежало в могилі, над якою вони стояли.

Цей образ переповнив мене почуттями: сумом, злістю, вдячністю і радістю. Я хотіла забрати біль, який відчували ті святі, але в той же час я була вдячна за те, чим вони пожертвували заради євангелії.

Пережите в Уінтер Квартерз допомогло мені зрозуміти, що Небесний Батько дає своїм дітям євангелію і дозволяє їм діяти за їхньою власною волею. Батьки того немовляти могли б обрати легший шлях. Щоб йти за пророком і жити за євангелією, цим піонерам треба було йти вперед, навіть якщо доводилося ховати свою дитину. Однак вони прийняли рішення дотримуватися євангелії у своєму житті і погодилися на всі пов'язані з цим виклики. Я зрозуміла, що відданість святих євангелії і їхня рішучість йти вперед були скеровані вірою та надією—надією на яскраве майбутнє і вірою в те, що Господь знав їх і міг полегшити біль.

Автор живе в Північній Кароліні, США

ДІТЯМ

Будь піонером

Президент Монсон каже, що піонер—це той, хто показує іншим шлях. Що можуть робити діти на цих малюнках, аби відстоювати правду й бути піонерами для інших? Напишіть свої відповіді у вільному місці під малюнками.

З молитвою вивчіть поданий матеріал і, якщо це доречно, обговоріть його з сестрами, яких ви відвідуєте. Звертайтеся до запитань, які допоможуть вам зміцнити ваших сестер і перетворити Товариство допомоги на активну частину свого власного життя. Більш докладна інформація міститься на сайті reliefsociety.lds.org.

Навчати і навчатися євангелії

Ісус Христос був взірцевим учителем. Він показав нам приклад, коли “навчав жінок і серед натовпу, і індивідуально, на вулиці й узбережжі, біля колодязя і в них вдома. Він виявляв Свою люблячу доброту до них і зіцілював їх та членів їхніх сімей”¹.

Він навчав Марту і Марію і запрошував їх “стати Його послідовницями і брати участь у спасінні, “обрати найкращу частку” [Лука 10:42], яка ніколи не відбереться від них”².

У Писаннях святих останніх днів Господь заповідав нам “навча[ти] один одного ученню царства” (УЗ 88:77). Ось що сказала про доктрину навчання й викладання Шеріл А. Есплін, другий радник у генеральному президентстві Початкового товариства: “Процес навчання, до повного засвоєння вчень євангелії, займає усе життя і відбувається “рядом за рядком, приписання за приписанням, тут трохи і там трохи” (2 Нефій 28:30)”³.

Якщо ми навчаємося, досліджуємо і молимося, то будемо навчати з силою Святого Духа, Який донесе наше послання “до сердець дітей людських” (2 Нефій 33:1).

З Писань

Алма 17:2–3; 31:5; Учення і Завіти 42:12–13; 84:85

ПОСИЛАННЯ

1. *Дочки в Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 3.
2. *Дочки в Моєму царстві*, с. 4.
3. Шеріл А. Есплін, “Навчати наших дітей розуміти”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 12.
4. Спенсер В. Кімбол, у *Дочки в Моєму царстві*, с. 55.

Віра, сім'я,
допомога

З нашої історії

Наші пророки минулих років нагадували, що ми, жінки, виконуємо важливу роль вчителів удома й у Церкві. У вересні 1979 року Президент Спенсер В. Кімбол (1895–1985) просив нас стати “сестрами, обізнаними в Писаннях”. Він сказав: “Станьте дослідницями Писань—не для того, щоб вивисуватися над іншими, а щоб надихати їх! Зрештою, хто має найбільшу потребу “зберігати як скарб” істини євангелії (до якої вони можуть звернутися в мить потреби), ніж жінки і матері, які стільки віддають вихованню і навчанню?”⁴

Ми всі є вчителями і учнями. Коли ми навчаємо з Писань і слів сучасних пророків, то можемо допомагати іншим прийти до Христа. Коли ми залучаємося до процесу навчання, то, ставлячи суттєві запитання, а потім слухаючи, ми можемо знаходити відповіді, які задовольнятимуть наші особисті потреби.

ЩО Я МОЖУ ЗРОБИТИ?

1. Як я готуюся для того, щоб бути кращим учителем?
2. Чи ділюся я своїм свідченням з сестрами, яких пильную?

БЛОКНОТ КВІТНЕВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ 2013 Р.

“Що Я, Господь, сказав, Я сказав; . . . чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно” (УЗ 1:38).

Вивчаючи матеріали жовтневої генеральної конференції 2013 року, ви можете звертатися до цих сторінок (та Блокнотів конференцій у майбутніх випусках). Це допоможе вам у вивченні й застосуванні останніх учень сучасних пророків і апостолів та інших провідників Церкви.

ІСТОРІЇ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Навчатися, як бути послушними

Президент Томас С. Монсон

Коли я був дитиною, моя сім'я кожного літа з початку липня до початку вересня жила в літньому будиночку у Вівіан-Парк у каньйоні Прово в Юті.

У ті безтурботні дні нашого життя в каньйоні одним з моїх найкращих друзів був Денні Ларсен, сім'я якого також мала літній будиночок у Вівіан-Парк. Кожного дня ми з ним досліджували цей хлопчачий рай, ловлячи рибу в струмку та в річці,

збираючи камінці та інші скарби, ходячи в походи, піднімаючись у гори та просто насолоджуючись кожною хвилиною кожної години кожного дня.

Якось уранці ми з Денні вирішили, що ввечері було б непогано посидіти біля багаття разом з усіма нашими друзями по каньйону. Нам треба було лише розчистити поле неподалік від нас, де всі ми могли зібратися. Червнева трава, яка вкривала поле, висохла і стала колючою, зробивши поле непридатним для нашої задумки. Ми почали виривати високу траву з наміром розчистити велику ділянку круглої форми. Ми тягнули і сіпали з усіх наших сил, але нам вдавалося виривати

невеличкі жмутки невіддатливих бур'янів. Ми знали, що на виконання цього завдання доведеться потратити весь день, а наші сили і ентузіазм уже майже вичерпалися.

І тоді у мій восьмирічний розум прийшло, як я вважав, ідеальне рішення. Я сказав Денні: “Все, що нам треба—це підпалити траву. Ми просто *випалимо* коло в бур'янах!” Він охоче погодився, і я побіг у наш будиночок за сірниками.

Щоб ніхто з вас не подумав, що у тому ніжному восьмирічному віці нам було дозволено користуватися сірниками, я хочу відразу сказати, що і Денні, і мені було заборонено користуватися ними без нагляду дорослих. Обох нас неодноразово застерігали, якою небезпекою є пожежа. Однак я знав, де в моїй сім'ї зберігали сірники, а нам потрібно було розчистити те поле. Тож недовго думаючи, я побіг до нашого будиночка і схопив кілька сірників, переконавшись що мене ніхто не бачить. Я швиденько заховав їх у кишеню.

Я прибіг до Денні, радіючи, що в моїй кишені знаходиться вирішення нашої проблеми. Я пригадую, як думав, що вогонь випалить лише ту частину, яка нам була необхідна, а потім якимось таємничим чином сам загасне.

Я провів сірником по каменю і підпалив висохлу червневу траву. Вона запалала так, ніби була полита бензином. Спочатку ми з Денні зраділи, коли побачили, як бур'ян зникає, але невдовзі було зрозуміло, що вогонь не збирався зупинитися. Ми запанікували, усвідомлюючи, що нічого не можемо зробити, аби його загасити. Загрозливе полум'я, знищуючи траву, піднімалося в гори, і тепер загрожувало соснам та всьому, що було на шляху.

Зрештою нам не залишалося жодного виходу, як тільки побігти по допомогу. Невдовзі усі чоловіки і жінки, які були у Вівіан-Парку, бігали туди і сюди з мокрими мішками, забиваючи полум'я у спробі його загасити. Через кілька годин остання іскра була загашена. Віковічні сосни, так само, як і будинки, до яких могло б дістатися полум'я, були врятовані.

Того дня ми з Денні засвоїли кілька важких, але важливих уроків—і не найменший з них стосувався важливості послуху.

Є правила і закони, які гарантують нам фізичну безпеку. Подібно до цього, Господь надав настанови і заповіді для нашої духовної безпеки, аби ми могли успішно маневрувати цим земним шляхом, який часто буває таким підступним, та згодом повернутися до нашого Небесного Батька". ■

З виступу "Послух приносить благословення", Ліягона, травень 2013, сс. 89–90.

ПИТАННЯ ДЛЯ ОБДУМУВАННЯ

- Чому у нас є правила?
- Чому для нас важливо дотримуватися Божих заповідей?
- Яким чином Ісус Христос був для нас прикладом послуху?

Ви можете записати свої думки у свій щоденник або обговорити їх з іншими.

Додаткові матеріали на цю тему: *Основи євангелії* (2009), "Слухняність", сс. 203–209, "Послух" у євангельських темах на сайті LDS.org; Д. Тодд Крістофферсон, "Сила завітів", *Ліягона*, травень 2009, сс. 19–23.

Пророчі слова до членів Церкви-місіонерів

"Я обіцяю вам, що коли ви в молитві запитаете з ким поговорити, у вашому розумі виникнуть імена і обличчя. Ви будете знати, що сказати, саме у той момент, коли це буде необхідно. У вас з'являться можливості це зробити. Віра подолає сумніви, і Господь благословить чудесами ваше життя".

Старійшина Ніл Л. Андерсен, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів: "Це—диво", *Ліягона*, травень 2013, с. 79.

СТАН МІСІОНЕРСЬКОЇ РОБОТИ НА ЧАС КВІТНЕВОЇ ГЕНЕРАЛЬНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Кількість місіонерів, які зараз служать на місії	65634
Кількість молодих чоловіків і молодих жінок, які отримали свої покликання на місію, але ще не прибули до Центру підготовки місіонерів	Понад 20000
Кількість молодих чоловіків і молодих жінок, які на даний час проходять співбесіду зі своїми єпископами і президентами колу	Понад 6000
Кількість новостворених місій	58

З виступу Президента Томаса С. Монсона "Вітаємо вас на конференції", *Ліягона*, травень 2013, с. 5.

КОГО ГОСПОДЬ ПОКЛИКАЄ, ТОМУ І ДОПОМАГАЄ

Більшість членів Церкви матимуть багато можливостей отримати “покликання”—доручення служити. “Господь очікує, що кожен з нас матиме покликання в Його Церкві, щоб благословляти інших своїми талантами і впливом”,—сказав Президент Езра Теффт Бенсон (1899–1994)¹.

Провідники Церкви, які також були покликані, розраховують, що інші члени Церкви приймуть покликання, які їм пропонуються, і будуть їх виконувати. Кожне нове покликання—це можливість служити і зростати, і до нього потрібно підходити зі смиренням і молитвою. Покликання служити у Церкві надаються провідниками священства після того, як вони шукатимуть натхнення від Господа. “Ви покликані

Богом,—пояснював президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві.—Господь знає вас. Він знає, кого бажає бачити на кожній посаді у Його Церкві. Він вибрав Вас”².

У покликаннях ми представляємо Спасителя, а робота, яку ми виконуємо—якою б незначною вона не здавалася—має вічні наслідки. Вплив відданого вчителя Початкового товариства, наприклад, може надихнути дитину одного дня служити на місії. Або дружнє привітання того, хто стоїть біля вхідних дверей каплиці, може допомогти члену Церкви, який переживає важкий період, відчутти себе бажаним у Церкві.

Господь допоможе нам у виконанні покликань, особливо коли ми

приголомшені тягарем обов’язків. Якщо ми молимося Небесному Батькові, щоб мати провід, Він спрямує нас через натхнення і також благословить нас на хороше служіння. Господь допомагає тим, хто служить Йому, і додасть Своєї сили до їхніх зусиль (див. УЗ 84:88). Як обіцяв Президент Томас С. Монсон: “Коли ми виконуємо Господню роботу, ми маємо право на Його допомогу. Пам’ятайте, що кого Господь покликає, тому Він і допомагає”³.

Якщо ми наслідуюмо Господній взірць служіння і слухняно виконуємо свої покликання та церковні обов’язки, у наше життя проллються благословення і ми будемо більше подібні до Бога (див. Мороній 7:48; УЗ 106:3). ■

Більш докладна інформація міститься в розділі 14 книги *Учення Президентів Церкви: Лоренцо Сноу* (2012).

ПОСИЛАННЯ

1. Езра Теффт Бенсон, у Дігер Ф. Ухтдорф, “Піднімайте, де стоїте”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 54.
2. Генрі Б. Айрінг “Підніміться до свого покликання”, *Ліягона*, лист. 2002, с. 76.
3. Томас С. Монсон, “Duty Calls,” *Liahona*, July 1996.

ДОКЛАДАЙТЕ НАЙКРАЩИХ ЗУСИЛЬ

“Ваша сила буде в багато разів примножена Господом. Все, чого Він вас просить, так це докласти всіх ваших зусиль і все серце. Робіть це з радістю і з молитвою віри. Батько та Його улюблений Син пошлють вам Святого Духа, який буде супроводжувати і вести вас. Ваші зусилля будуть звеличені в житті людей, яким ви служите”.

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, “Підніміться до свого покликання”, *Ліягона*, лист. 2002, с. 76.

Ми можемо звертатися до довідників, підручників, порад провідників Церкви та до інших джерел, які навчатимуть нас обов'язкам і допоможуть знайти відповіді на запитання.

Коли ми допомагаємо у виконанні Господньої роботи, ми можемо молитися про допомогу й отримувати її (див. УЗ 84:88).

Ми не прагнемо покликань і, як правило, не відмовляємося від покликань, які надаються належною владою священства (див. Мойсей 6:31–32).

Виконання покликань приносить благословення і радість (див. Матвій 25:23).

Усі покликання однаково важливі; Церкві потрібні провідники ясельної групи так само, як і президенти Товариства допомоги (див. 1 Коринтянам 12:14–18). Як ми служимо є важливішим від того, де ми служимо.

ЯК ВІДПОВІДАТИ НА ЗАПИТАННЯ

Чому у вашій Церкві немає оплачуваних священнослужителів?

З самого початку Господь покликав своїх учнів з-поміж простих людей, які мали різний життєвий досвід. Вони служили, керуючись любов'ю до Господа й інших. У Книзі Мормона, наприклад, пророк Алма обирав провідників священства і "наказав їм ... працювати власноруч, щоб утримувати себе. ...

І священники не повинні були залежати від людей у своєму утриманні; але за свою працю вони мали одержувати благодать Бога" (Мосія 18:24, 26; див. також 2 Нефій 26:29–31; Уложення віри 1:5).

Подібним чином у наші дні покликання служити дає нам нагоду допомагати іншим, а також розвивати таланти й духовні дари та ділитися ними. Своїми благословеннями Господь щедро винагороджує нас за служіння.

ТЕЛЕВІЗОР І ДУХОВНИЙ ПІДЙОМ

Касі Кронін

Мій чоловік зовсім не чує, але глибоко відданий євангелії. Однак через те, що упродовж багатьох років йому було нелегко розуміти, про що йдеться на церковних зборах, у нього ослабло бажання відвідувати додаткові збори священства й трансляції. Хоча члени нашого приходу дружньо до нього ставилися і підбадьорювали, все ж недостатнє розуміння того, яку технічну допомогу потребував мій чоловік, аби брати участь у зборах, часто викликало у нього почуття самотності й розчарування.

Ми були новенькими у приході, й настав час генеральної конференції. Мій чоловік неохоче готувався до загальних зборів священства, думаючи про те, з якими проблемами він стикнеться, намагаючись переглянути трансляцію. Він прийшов і зрозумів, що ніхто не знає, як встановити приховані титри на великому проекторі, тож привезли телевізор і встановили його у куті зали. Однак і тут виявилася невелика проблема. Через недогляд шнур від телевізора використали для встановлення проектора, тому не було ніякої можливості користуватися телевізором. Мій чоловік, який уже звик до таких ситуацій, пішов до бібліотеки й почав шукати шнур для проектора. Проглянувши кілька коробок і шаф, він знайшов короткий шнур, що призначався для проектора.

Оскільки трансляція мала от-от початися, ніхто не хотів роз'єднувати зв'язок і знову все налаштовувати. А шнур, знайдений чоловіком, був надто коротким, щоб дотягти до телевізора в пересувній шафі, тож телевізор треба було поставити на нижчий стіл. Він вивіз шафу з причасної зали до сусідньої кімнати. Потім він почав встановлювати телевізор і не знав, чи прийде хтось, щоб допомогти йому. У ту мить він відчув, що до кімнати хтось увійшов. То був єпископ. На серці мого чоловіка полегшало, коли вони удвох поставили телевізор на стіл. Мій чоловік налаштовував телевізор, а єпископ у цей час узяв стілець і поставив його перед екраном.

Мій чоловік подякував єпископу і потис йому руку, а той повернувся й попрямував до дверей. На велике здивування мого чоловіка єпископ проминув двері й підійшов до місця, де біля стіни стояли стільці. Він узяв один і сів поруч з чоловіком. Вони сиділи разом упродовж всієї сесії.

Сьогодні мій чоловік радо ходить на всі збори. Простий акт доброти, виявленої єпископом, допоміг мому чоловікові відчутися духовний підйом і сповнив його серце вдячністю. Хоча певні проблеми й досі виникають, однак він більше не почуває себе самотнім або небажаним. Ставлення мого чоловіка назавжди змінилося завдяки натхненному вчинку одного Христового пастиря. ■

Автор живе у шт. Міссісіпі, США.

Інформацію про матеріали для різних видів інвалідності можна знайти на сайті disabilities.lds.org.

ЧЕСНІСТЬ І ЦІЛІСНІСТЬ

Чесність і цілісність “вимагають від людини завжди робити або казати правильні речі незалежно від обставин або думки інших людей”,—каже старійшина Крістоффель Годден мол., сімдесятник, у статті на сторінках 48–49 цього номера.

У статті розповідається про подію з життя старійшини Джозефа Б. Віртліна (1917–2008), з Кворуму Дванадцятих Апостолів. Навчаючись у коледжі, старійшина Віртлін грав на чемпіонаті з американського футболу. Йому передали м'яч, він кинув його, і м'яч не долетів до лінії воріт лише на 5 см. Поки старійшина Віртлін лежав під купою гравців, які навалилися на нього, то замість того, щоб підсунути м'яч уперед, він згадав слова своєї матері про те, що йому завжди слід робити те, що правильно. Він залишив м'яч на місці.

Наступні ідеї разом з вашим власним прикладом можуть допомогти вам навчати дітей про ці євангельські принципи.

Рекомендації для навчання молоді

- Прочитайте зі своїм підлітком розділ про чесність і цілісність у брошурі *Заради зміцнення молоді*. Обговоріть благословення, які приносить чесність і цілісність.
- Попросіть вашого підлітка допомогти вам підготувати для домашнього сімейного вечора

вікторину “Що б ти зробив?” Скористайтеся брошурою *Заради зміцнення молоді* як путівником і складіть перелік ситуацій, у яких людина могла б продемонструвати свою чесність і цілісність. Проведіть всією сім'єю вікторину і обговоріть результати.

- Президент Томас С. Монсон неодноразово говорив про чесність. Знайдіть одне з цих послань і поділіться ним із сім'єю. Нижче подано можливі варіанти:

“Пророк Джозеф Сміт: учитель, що вчив прикладом”, *Ліягона*, лист. 2005, с. 67.

“Happiness—the Universal Quest,” *Liahona*, Mar. 1996, 2.

“In Search of an Abundant Life,” *Tambuli*, Aug. 1988, 2.

Рекомендації для навчання дітей

- Цілісність означає бути чесним із собою. Щоб продемонструвати це, ви можете провести урок на домашньому сімейному вечорі, під час якого перед кожною дитиною покладуть пригощення. Скажіть дітям, що вони не можуть його їсти, поки ви не дозволите. Потім заплющіть очі або зав'яжіть їх і запитайте: “Чи правильно буде, якщо ви почнете їсти пригощення зараз лише тому, що я нічого не бачу?”

УРИВКИ З ПИСАНЬ ПРО ЧЕСНІСТЬ І ЦІЛІСНІСТЬ

Йов 27:4–5

Приповісті 20:7

1 Петра 2:12

Алма 53:20

Учення і Завіти 124:15

Уложення віри 1:13

Поговоріть про праведні вчинки, які вони можуть робити, коли їх ніхто не бачить, наприклад, про особисту молитву. Нагадайте їм, що Небесний Батько завжди їх бачить.

- Ви можете скористатися вікториною, яку придумали разом зі своїм підлітком (див. вище), або написати запитання для вікторини, адаптовані для менших дітей, що допоможуть їм зрозуміти, що таке чесність або нечесність. Нехай вони обговорять відповіді. Якщо у вашому домі є і підлітки, і молодші діти, ви можете попросити підлітків допомагати молодшим дітям відповідати на запитання вікторини. ■

ДЛЯ БОГА НЕМАЄ НІЧОГО НЕМОЖЛИВОГО

Санг-Ік Хан

Приблизно 12 років тому разом з дружиною і чотирма синами я емігрував з Республіки Корея до Нової Зеландії. Працюючи заступником директора корейської школи в Новій Зеландії, я зустрічав багатьох корейців, яким було важко пристосуватися до нової культури і до нових правил та процедур. Я хотів допомагати їм і також бути корисним Новій Зеландії, тож подумав, що, ставши юристом, я допомогатиму наводити мости між двома народами і країнами. Отже, помолившись, аби отримати підтвердження свого рішення, я вирішив у віці 53 років вивчати юриспруденцію.

Я знав, що це буде нелегко. Але коли я отримав підручники, то зрозумів, що це буде набагато важче, ніж я сподівався. Підручник для кожного предмету був дуже товстим, і мені здавалося, що я в ньому нічого не розумію. Хоча я допомагав перекладати генеральні конференції з англійської на корейську уже майже 10 років і здобув ступінь магістра з лінгвістики у Новій Зеландії, юридичні терміни здавалися якимось іншим видом англійської.

Господь благословляв брата Санг-Ік Хана різними способами, допомагаючи здобути ступінь на юридичному факультеті у віці 55 років.

Коли я прийшов додому після першого дня навчання, то мав серйозно задуматися: продовжувати навчання чи кинути все, навіть не починаючи. У цей період непевності в моїй свідомості з'явилася чітка думка: я зможу успішно завершити навчання, якщо повністю покладатимуся на Господа.

Оскільки я знаю, що Бог живе і відповідає на наші молитви, я звернувся до Нього по допомогу. Я згадав один вірш з Біблії, який приніс мені значне полегшення: "Бо для Бога нема неможливої жадної речі!" (Лука 1:37). Той вірш дав мені сили йти вперед.

Кожного разу, коли під час навчання я поставав перед труднощами, Бог завжди готував шлях або посилав ангелів—необхідних людей—які допомагали у вирішенні проблеми.

Одного разу мені було важко виконати певне завдання. Я робив усе, що в моїх силах, але не міг зрозуміти, що викладач від нас вимагав. Коли настала неділя, я відклав своє навчання, щоб зосередитися на церковних дорученнях. Як радник вищої ради колу я відвідував один з приходів,

щоб виступити там на причасних зборах. Після зборів до мене підійшов один брат і сказав, що бачив мене на заняттях. Я не знав, що він також вивчає юриспруденцію. Коли він запитав мене, як іде робота над завданням, я чесно розповів йому про свої труднощі. Потім він запропонував мені прийти до мене додому, щоб допомогти. Якби я не пішов у той прихід і не зустрів його, я не зміг би вчасно здати роботу. Він був ангелом, якого Бог послав у відповідь на мої молитви.

Під час викладання одного з найважливіших для мене предметів лектор проводив кожне заняття упродовж двох годин без перерви. Було важко зрозуміти не лише через те, що матеріал був складним, але й тому, що лектор говорив з акцентом, тож з його дозволу я робив аудіозапис його лекцій, щоб мати змогу прослухати їх пізніше. Одного дня я отримав електронне послання від жінки, якої не знав. Вона написала, що ми разом навчаємося і запитала, чи можу я їй дати свої аудіозаписи, оскільки через графік роботи їй іноді не вдавалося відвідувати заняття.

Звичайно ж, я був радий поділитися копіями своїх записів. Я думав, що допомагаю їй, але невдовзі зрозумів, що вона була ще одним ангелом, якого Бог послав мені на допомогу. Щоб здати той предмет,

потрібно було виконати два завдання і здати тригодинний екзамen. Вона допомогла мені виконати завдання і підготуватися до екзамену. Я не впевнений, що без її допомоги я зміг би здати той предмет.

Беручи до уваги те, як мені було не легко, оскільки я вже був немолодим студентом і англійська не була для мене рідною мовою, я мав також інші обов'язки, які ускладнювали навчання. Моя робота, громадські доручення і церковні покликання забирали багато часу. Я також намагався виконувати свої найважливіші обов'язки чоловіка, батька і дідуся, виявляючи сім'ї необхідну підтримку. Коли один з моїх колег дізнався, скільки всього мені треба робити, крім навчання, він сказав, що я з'їхав з глузду, коли вирішив вивчати право, беручи до уваги всі свої обов'язки. Однак я був переконаний, що "неможливе людям—можливе для Бога" (Лука 18:27).

У віці 55 років я став юристом, працюючи юрисконсультантом і адвокатом у Верховному суді Нової Зеландії. Я вдячний, що не лише став юристом попри мовний бар'єр, але і здобув сильніше свідчення, що Бог живий і відповідає на наші праведні молитви. Я знаю, що немає нічого неможливого з Його допомогою. ■

Автор живе в Новій Зеландії.

ТРУДНОЩІ СПРИЯЮТЬ ЗРОСТАННЮ

"Можливо, для досягнення цілей нам доведеться долати труднощі, але труднощі так само сприяють нашому зростанню, як і навчання. Сила, яка здобувається внаслідок подолання випробувань, залишиться з нами у прийдешніх вічностях".

Старійшина Даллін Х. Оукс,
з Кворуму Дванадцятьох
Апостолів і Крістен М. Оукс,
"Навчання і святі останніх
днів", *Ліягона*, квіт. 2009,
с. 31.

Старійшина М. Рассел Баллард
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Віра і стійкість піонерів • ТОДІ Й ЗАРАЗ

Нам, піонерам сьогодення, потрібно згуртуватися і жити так, як жив Христос, підтримуючи добрі справи у своєму суспільстві та зміцнюючи свої сім'ї і домівки.

Перші роки існування Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів були роками великих випробувань. Провідники, які пережили той ранній період, такі як Бригам Янг, Гебер С. Кімбол, Джон Тейлор, Уілфорд Вудрафф, Лоренцо Сноу і Джозеф Ф. Сміт можливо у такий спосіб були підготовлені до майже нездоланих випробувань переходу через рівнини й встановлення Церкви у Скелястих горах.

Думаю, що піонери минулого мабуть усміхаються, дивлячись на те, що було досягнуто святими останніх днів. Ми багато чим завдячуємо піонерам і повинні ніколи не забувати, що сьогоденні успіхи ґрунтуються на плечах і сміливості тих

“Ми багато чим завдячуємо піонерам і повинні ніколи не забувати, що сьогоденні успіхи ґрунтуються на плечах і сміливості тих смиренних велетів минулих часів”—сказав старійшина Баллард, зображений вгорі з молодими людьми в костюмах піонерів.

смиренних велетів минулих часів.

Говорячи про вірних піонерів, Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) сказав: “Добре озиратися в минуле, щоб цінувати теперішнє і здобути бачення майбутнього. Добре дивитися на чесноти тих, хто йшов перед нами, щоб отримати силу для виконання будь-якого завдання, що чекає попереду. Добре розмірковувати над роботою тих, хто працював так

багато і отримав так мало в цьому світі, але з їхніх мрій та перших планів, які вони так плакали, було зібрано щедрий врожай, який ми споживаємо. Їхній чудовий приклад може стати спонуканням для всіх нас, бо кожен з нас є піонером власного життя”¹.

Stagecoach
A stagecoach and a covered wagon in a desert landscape. The stagecoach is on the right, and the covered wagon is on the left. Several people are standing around the vehicles. The background is a hazy, open landscape.

Віра, щоб іти за провідниками

Не лише провідники мали достатньо віри, щоб іти за Бригамом Янгом у неродючу пустелю. Багато простих, однак сміливих членів Церкви також вирушили туди. З історії Церкви ми дізнаємося про батьків Олівера Хантінгтона, які в 1836 році залишили заможне життя у Вотертауні, шт. Нью-Йорк,—ферму з 93 га землі, хорошим кам'яним будинком та двома хлівами—і разом із сім'єю вирушили у Кертленд, шт. Огайо, щоб приєднатися до святих.

Після того, як вони залишили все позаду, Олівер писав: “Кожному [з моїх батьків] було боляче бачити інших людей у нужді, а ще більш бачити, як їхні діти плачуть, просячи хліба, якого ніде було взяти і невідомо, як дістати наступного разу”. Олівер підтвердив силу віри його сім'ї словами про те, що він ніколи не чув, аби батьки ремствували чи скаржилися на когось із керівників Церкви чи сумнівалися в істинності роботи².

Емілі Партридж, дочка першого єпископа Церкви у цьому розподілі, згадує, як вони залишили свій затишний будинок в Пейн-свіллі, шт. Огайо, і в 1831 році, коли їй було лише 7 років, вирушили в округу Джексон, шт. Міссурі³. Невдовзі її сім'ю вигнали з дому зловмисники і їм треба було переміститися в округу Клей. Вона описує, як вони нарешті знайшли “стару хатину, зроблену з колод, яка раніше була хлівом. ... Там була одна велика кімната і прибудова, але користі від них було мало, оскільки майже всю підлогу було зірвано, а величезна кількість щурів і змій не давали спокою. У тій єдиній кімнаті був великий камін, за ним, на відстані кількох футів від вогню, розвісили кілька ковдр, і дві сім'ї—15–16 чоловік—збиралися за тими ковдрами, щоб не замерзнути, бо на вулиці було дуже холодно, настільки холодно, що чорнило замерзло на пері, коли батько сидів близько біля вогню і писав”⁴.

Фібі Картер навіть не уявляла, що її шлях віри буде набагато довшим за 1200 км, які пролягали від її дому в Скарборо, шт. Мейн, до Кертленда, шт. Огайо.

Пізніше сім'я переїхала до Іллінойсу. Емілі так підсумувала той досвід: “То були важкі часи, і ми були позбавлені майже всього: нас грабували, багато разів виганяли з будинків і позбавляли майна, і ми багато хворіли”⁵.

У 1835 році Фібі Картер також пододала 1200 км від Скарборо, шт. Мейн, до Кертленда, шт. Огайо. Фібі було 28 років, коли вона прийняла рішення приєднатися до членів Церкви, хоча їй треба було подолати весь шлях самій. Ось що пізніше вона розповідала: “Мої друзі дивувалися моєму рішенню, я і сама дивувалася, але щось всередині штовхало мене вперед. Мати так сумувала через те, що я залишаю дім, що мені було важко це витримати. Якби не той дух у мені, я б у кінці здалася. Моя мати сказала, що їй легше було б бачити мене мертвою, ніж уявляти, що йду сама в безсердечний світ. ... “Фібі,—сказала вона переповнена почуттями,—чи повернешся ти до мене, якщо побачиш, що мормонізм є хибним?” Я тричі відповіла: “Так мамо, повернуся”.

... Коли настав час від'їжджати, я не насмілилася попрощатися з усіма, тож написала прощальні листи кожному і, залишивши їх на столі, збігла сходами й сіла в диліжанс. Отак я залишила свій милий дім дитинства, щоб поєднати своє життя зі святими Бога”⁶.

На той час Фібі навіть не уявляла, що її шлях віри буде набагато довшим за 1200 км до Кертленда. Вона вийде заміж за Уілфорда Вудраффа і разом з ним вирушить через штат Міссурі до Наву, а потім здійснить 2170-кілометровий перехід через неосвоєні землі до Долини Солоного озера.

Мій прадідусь Генрі Баллард приєднався до Церкви у лютому 1849 року в Тачгемі, Англія, у віці 17 років. Аби оплатити свій переїзд до Америки, Генрі підписав контракт на роботу в компанії, якою частково володіли Лоренцо і Ерастус Сноу. Його найняли погоничем овець, яких треба було перегнати на захід Солт-Лейкської долини. Ось як Генрі описує свій прихід у долину:

“У жовтні, коли я переганяв овець з невеликої гори

до входу в Емігрейшн-кенйон, я вперше побачив Солт-Лейкську долину. Хоча я радів, що бачу “обіцяну землю”, але й боявся того, що хтось мене побачить. Я ховався в заростях кущів увесь день, поки не настала темрява, бо те лахміття, яке я носив, не прикривало мого тіла і мені було соромно показуватися людям. В темряві я перейшов поле і підійшов до будинку, де горіло світло, ... та боязко постукав у двері. На щастя, двері відкрив чоловік, і у світлі свічки мене не побачили інші присутні в домі. Я попросив дати мені одяг, щоб прикрити свою наготу, аби я міг продовжити шлях і знайти батьків. Мені дали одяг, і наступного дня я продовжив путь, а 16 жовтня 1852 року прибув до Солт-Лейк-Сіті, відчувачи невимовну подяку до Бога за те, що безпечно дістався до свого майбутнього дому”⁷.

Коли ми в цей час маємо так багато благословень, я відчуваю в серці любов до своїх доблесних прабатьків і захоплююся ними.

Моя прабабуся була шотландською дівчиною на ім'я Маргарет Мак-Нейл, яка у віці 13 років прибула до Юти разом зі своїми батьками. Вона пройшла через рівнини, женучи корову і майже увесь шлях несучи на плечах свого молодшого брата Джеймса. Разом із сім'єю вона оселилася на околиці Огдена, а пізніше вона описала це у своїй автобіографії:

“Через поле від того місця, де ми зупинилися, був маленький будиночок, і у дворі була велика купа гарбузів. Ми мало не вмирали від голоду. Моя мати послала мене попросити один гарбуз, бо в нас не було ні цента грошей, а дехто з дітей дуже ослаб через голод. Я постукала у двері, вийшла стара жінка й сказала: “Заходь, я знала, що ти прийдеш, і мені було сказано дати тобі їжу”. Вона дала мені велику паляницю свіжоспеченого хліба й сказала, щоб я передала матері, що вона скоро приїде. Невдовзі вона прийшла і принесла чудово приготований обід, якого ми вже давно не мали”⁸.

Коли Генрі Баллард дістався Солт-Лейкської долини, його одяг перетворився на лахміття. Коли стемніло, “я попросив дати мені одяг, щоб прикрити наготу, аби я міг продовжити шлях і знайти батьків”.

Фізичне й духовне спасіння

З досвіду піонерів ми дізнаємося, що необхідно було виявити справжню віру і сміливість, аби перейти через рівнини 165 років тому. Хоча піонери, які подолали шлях з ручними візками, становлять менше 10 відсотків усіх емігрантів-святих останніх днів з 1847 по 1868 роки, вони стали великим символом у культурі США, уособлюючи вірність і жертву піонерського покоління.

Як ви пам'ятаєте, загони Віллі і Мартіна були застигнуті ранніми снігами у Вайомінгу, і багато святих загинули через холод. Кілька років тому разом із сім'єю ми пройшли їхніми слідами, і я стояв, дивлячись на ріку Світвотер, уздовж берега якої зупинився загін Віллі, потерпаючи від холоду й голоду. У щоденниках тих людей ми читаємо про тяжкі випробування і про радість їхнього врятування. Джон Чіслетт писав:

“Саме під час чудового заходу сонця за гори, що виднілися вдалині, ... ми помітили кілька критих возів, що рухалися в наш бік. Новина поширилася по табору зі швидкістю лісової пожежі. ... Радісні вигуки залунали в повітрі. Сильні чоловіки заплакали, і вони не приховували сліз, що текли по їхніх зморшкуватих, засмаглих на сонці щоках. ...

... Того вечора вперше за довгий час у таборі можна було почути пісні Сіону. ... Коли голод було втамовано, з вдячністю у серці до Бога і добрих братів ми всі об'єдналися в молитві, а потім полягали спати”⁹.

Коли ми стояли на пагорбі, який зараз називається Еміненс (Височина), я відчув спонукання скласти своє свідчення членам сім'ї та іншим, хто був разом з нами. Я сказав: “Якими б вдячними не були ті вірні піонери, побачивши рятувальний загін, наскільки більшим є спасіння, яке дає Спокута Господа Ісуса Христа”. Я нагадав присутнім зі мною, що, незважаючи на релігійну приналежність, Господь Ісус Христос—Спаситель світу,— є центром усього християнського віровчення, і Він

врятував усіх людей. Завдяки Спокуті Він дає всім нам надію сьогодні та впевненість щодо вічності.

Освоєння сьогоденних пустель

Страждання піонерів стали у їхньому житті джерелом тієї сили, яка перейшла до нас. Від нас не вимагатимуть спакувати невеликий багаж у фургони або ручні візки і пройти 2090 км, аби продемонструвати свою віру й відвагу. Ми постаємо перед іншими випробуваннями у наш час—іншими горами, на які треба сходити, іншими річками, через які треба переправлятися, іншими долинами, які мають “зацві[сти], мов троянда” (Ісаїя 35:1). Але хоча пустелі, які нам доводиться освоювати, безумовно не схожі на ті нерівні кам'янисті стежки Юти і неродючу землю, на яку прийшли наші предки, вони сповнені не меншими випробуваннями й труднощами для нас сьогодні, ніж для них у той час.

Наше випробування в тому, щоб жити у світі, який потопає у гріху й духовній збайдужілості, де повсюди панують самопотурання, нечесність і жадібність. Сьогоденна пустеля—це плутанина й суперечливі послання. Піонерам доводилося долати скелясті гребені, вкриті піском або снігом гірські стежки, зосередивши свою віру на Сіоні і на встановленні Церкви у Солт-Лейкській долині.

Нам треба взяти зобов'язання служити Господу і нашим громадам з такою ж старанністю і вірою, які були в піонерів. Ми повинні завжди пильнувати, щоб не стати недбалими у дотриманні Божих заповідей, щоб триматися Його законів і бути чесними і гідними довіри в усьому, що робимо. Ми повинні уникати пасток зла, що є в Інтернеті, які стають легкодоступними завдяки комп'ютерам, планшетникам і мобільним телефонам. Якщо ми станемо недбалими у цьому, Люцифер знайде спосіб послабити наше зобов'язання і зруйнувати віру й любов до Господа й одне до одного, і ми заблутаємо в пустелі світу.

“То були важкі часи, і ми були позбавлені майже всього: нас грабували, виганяли з будинків, багато разів позбавляли майна, і ми багато хворіли”,—пригадує Емілі Партридж.

Щоб уникати спокус і зла світу, необхідно мати віру й міць справжніх сучасних піонерів. Нам треба в наш час бути сучасними піонерами, наслідуючи в житті Христа, підтримуючи добрі справи у наших громадах і зміцнюючи свої сім'ї й домівки.

Коли ми по-справжньому віримо, то замість “Що мені треба робити?” запитаємо: “Що ще я можу зробити?” Коли вірування знаходить у нашій душі підтвердження Духа Божого, віра стає двигуном у житті, скеровуючи кожну думку, слово і вчинок у небеса. Ми молимося з вірою, просячи сили і скерування—так само, як і наші предки. Ось це і означає йти з вірою в кожному кроці. Так було для наших предків-піонерів, і так повинно бути для нас у цей час. Ми повинні виховати у своїх дітях і онуках такий самий дух, який скеровував кроки піонерів.

Тож будьмо піонерами сьогодення, завжди прагнучи допомоги від Бога у скеруванні своїх сімей. Навчаймося з минулого про те, як важливо шанувати своїх батьків, дідів—прадідів, і ми можемо

знайти силу й сміливість дивитися в майбутнє так, як дивилися в нього вони. Нехай життя і служіння Господа Ісуса Христа яскраво палає у наших серцях і розумі. І нехай вогонь нашого свідчення палає у нашому естві—так само як і в житті піонерів-святих останніх днів. ■

З виступу, проголошеного в Огдені, шт. Юта, 15 липня 2012 року.

ПОСИЛАННЯ

1. Gordon B. Hinckley, “The Faith of the Pioneers,” *Ensign*, July 1984, 3.
2. Див. Oliver B. Huntington, *Oliver B. Huntington Diary and Reminiscences, 1843 June–1900 January*, 26–28.
3. Див. Emily D. P. Young, “Autobiography,” *Woman's Exponent*, Dec. 1, 1884, 102.
4. Emily D. P. Young, “Autobiography,” *Woman's Exponent*, Feb. 15, 1885, 138.
5. Emily D. P. Young, “Autobiography,” *Woman's Exponent*, Aug. 1, 1885, 37.
6. Phoebe Carter Woodruff, in Augusta Joyce Crocheron, *Representative Women of Deseret* (1884), 35–36.
7. Henry Ballard, in Douglas O. Crookston, ed., *Henry Ballard: The Story of a Courageous Pioneer, 1832–1908* (1994), 14–15.
8. Margaret McNeil Ballard, in Susan Arrington Madsen, *I Walked to Zion: True Stories of Young Pioneers on the Mormon Trail* (1994), 127.
9. John Chislett, in LeRoy R. Hafen and Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion: The Story of a Unique Western Migration, 1856–1860* (1960), 106, 107.

“Ми мало не вмирали від голоду,—розповідала Маргарет Мак-Нейл після того, як її сім'я прибула до Юти.—Моя мати послала мене попросити один гарбуз, бо в нас не було ні цента грошей, а дехто з дітей дуже ослаб через голод”.

Старійшина
Еріх В. Копічке
Сімдесятник

Бог чудес

СЛОВАЦЬКІ СВЯТІ В ШЕФФІЛДІ

Коли провідники священства, місіонери, рада приходу і члени Церкви у Шеффільді, Англія, об'єднали зусилля, щоб сприяти справжньому зростанню, Господь благословив їх у надзвичайний спосіб.

Під час промови, яка справила сильний вплив на зібрання віруючих, пророк Мормон поставив просте запитання: “Чи припилися чудеса?” Він відразу ж відповів: “Ось, я кажу вам: Ні” (Мороній 7:29).

Мормон потім пояснив, як буде здійснюватися велична робота зі спасіння в останні дні, звернувши увагу на зв'язок і взаємодію між Святим Духом, роботою ангелів, нашими молитвами, нашою вірою і Господніми чудесами (див. Мороній 7:33–37, 48).

В усіх Писаннях пророки нагадують

Зліва: старійшина Ніколас Пасс і Джозеф Мак-Кей (нижня вставка) отримували радість у той період, коли навчали словацьких святих та зацікавлених—період, що почався, коли місіонери заговорили з Людовітом Кандраком (верхня вставка: він з дружиною) біля пішохідної зони Фаргейт у Шеффільді.

На навчальному семінарі для президентів місій, який відбувся у червні, Перше Президентство і Кворум Дванадцятих Апостолів ще раз наголосили на тому, що головним обов'язком членів Церкви, як учнів Ісуса Христа, є ділитися євангелією. Місіонери повного дня допомагають членам Церкви у виконанні цього обов'язку. Ради колів й приходів допомагають організувати роботу місіонерів та прихожан і сприяти їй.

Ця стаття показує, як провідники, прихожани та рада приходу в Англії втілюють ці принципи в життя й адаптують їх до місцевих обставин і в результаті цього стають свідками чудес навернення.

нам, що Бог той самий учора, сьогодні і навіки (див. 3 Нефій 24:6; УЗ 20:12). Коли ми прагнемо виконувати заповідь “Ідіть по всьому світу, ... християчи в ім'я Батька, і Сина, і Святого Духа” (УЗ 68:8), важливо вивчити і запам'ятати наступні принципи:

- Бог незмінний.
- Бог є Богом чудес.
- Найбільшим Божим дивом є здійснення вічного спасіння Його дітей.
- Бог здійснює чудеса відповідно до нашої віри, яку ми виявляємо у своїй роботі.
- Святий Дух грає ключову роль у наверненні.

Готовність служити.

Служачи у Європейській території, я мав привілей бачити ці

принципи в дії, коли в Шеффілді, Англія, почало відбуватися диво. У кінці 2008 року єпископ Марк Дандон з Першого Шеффілдського приходу розмірковував над тим, що він може зробити, аби його приход зростав. На навчанні провідників президент його колу звернувся до єпископів з проханням: “Чим ви готові пожертвувати заради досягнення успіху в місіонерській роботі?” Завдяки вченням своїх провідників єпископ Дандон дізнався, що хороший провідник місіонерської роботи—це ключ до успіху; важливе місце відводиться дієвій раді приходу, а вирішальну роль відіграє готовність дослухатися до спонукань Духа.

Після багатьох розмірковувань і молитов єпископ Дандон, застосовуючи свої ключі священства і діючи за спонуканнями Духа, відкликав двох своїх радників—Грегора Нетташипа і Роберта Мак-Івена. Після

цього єпископ Дандон покликав брата Нетташипа новим провідником місіонерської роботи в приході, а брата Мак-Івена—помічником провідника місіонерської роботи в приході. Члени єпископату дуже здружилися, тож ця зміна не була для них легкою. Однак єпископ Дандон знав, що в цьому особливому випадку це рішення було правильним, і обидва радники смиренно прийняли свої нові покликання.

Єпископ разом з новим провідником місіонерської роботи і радою приходу з молитвою склали план і встановили цілі зростання приходу. Втілюючи план, вони почали спостерігати значний успіх. Суттєво збільшилася кількість хрищень навернених, і багато людей повернулося до активності в Церкві. Однак провідники приходу не знали, що їхня віра і робота будуть винагороджені таким чином, про який вони навіть не підозрювали.

Спонукувані любов'ю

У березні 2011 року молодий місіонер разом зі своїм напарником розмовляв про євангелію з людьми на вулицях Шеффілда. Старійшина Ніколас Пасс побачив, як повз нього проходить чоловік з дружиною і отримав сильне відчуття, що йому слід з ними заговорити. Старійшина Пасс разом з напарником побігли доганяти це подружжя. Спілкуватися було важко—подружжя було зі Словаччини й не розмовляло англійською, але друг, який ішов разом з ними, допоміг з перекладом. Під час цієї розмови на вулиці місіонери скористалися ілюстраціями, щоб розповісти про Перше видіння і донести послання про Відновлення. Подружжя погодилося зустрітися з місіонерами, щоб вони почали їх навчати.

Людовіт Кандрак, батько сімейства, почав читати Книгу Мормона. Невдовзі він кинув курити. Під час навчання місіонерам доводилося запрошувати багатьох

перекладачів і навіть трохи навчитися словацької мови. 14 травня 2011 року Людовіт, одна з його доньок і ще два родичі охристилися.

На цьому хрищенні брат Кандрак склав своє свідчення. Через перекладача він переказав історію про те, як зустрівся з місіонерами. Коли він проходив повз старійшину Пасса та його напарника в центрі Шеффілда, у його грудях з'явилося тепле почуття. Він не звернув увагу на це почуття і продовжував іти, але коли він знову поглянув на місіонерів, то був зворушений любов'ю, яку вони виявляли під час розмови з людьми. Хоча йому захотілося до них підійти, брат Кандрак продовжував іти далі. Він був здивований, коли через хвилину місіонери підійшли до нього самі.

Разом з іншою словацькою сім'єю, яка приєдналася до Церкви на рік раніше, ці хрищення стали початком сучасного дива навернення серед словацького населення у Шеффілді, Англія. Ці нові члени Церкви приходили до церкви щотижня і приводили з собою інших членів сім'ї та друзів. Вони відкрили свої домівки для місіонерів та запрошували інших мешканців їхньої громади послухати про євангелію.

Старійшина Пасс і його новий напарник, старійшина Джозеф Мак-Кей, часто розмовляли з цими сім'ями.

Вони їх навчали, служили їм і благословляли. То був чудовий час, коли зацікавлені, новонавернені, місіонери, провідники колу та приходу і також члени Церкви викладали, навчали і отримували дари Духа.

“Бути з ними і укріпляти їх”

Упродовж літа 2011 року ще більше словаків приєдналося до Церкви. Оскільки їхня кількість зростала, місцевим членам Церкви стало важко забезпечувати їхнє транспортування до будинку зборів і з нього. Упродовж кількох тижнів вірні словацькі святі ходили пішки вісім кілометрів у кожен

Місіонерські зусилля єпископа Марка Дандона (верхня вставка), провідників місіонерської роботи в приході та ради приходу були винагороджені таким чином, про який вони навіть не підозрювали, після того як десятки словацьких святих приєдналися до Церкви і почали долати восьмикілометровий шлях, який пролягав по Дарнелл-роад (зліва), щоб відвідати недільні збори.

бік, щоб відвідати недільні богослужіння мовою, яку вони не розуміли.

У вересні 2011 року було реорганізовано президентство Шеффілдського колу, і єпископ Дандон був покликаний новим президентом колу. Через місяць було проведено духовний вечір як для англійських, так і для словацьких святих, на яких були присутні перекладачі.

Сидячи в президії, президент Дандон отримав відчуття, що слід організувати словацьку групу, яка буде частиною Першого Шеффілдського приходу, але місце проведення зборів знаходитиметься в районні проживання словаків. Відповідне приміщення для проведення зборів було невдовзі знайдено і кімнати орендовано. 11 грудня 2011 року в новому приміщенні було проведено перший блок зборів. Провідники Першого Шеффілдського приходу оптимістично сподівалися, що на них прийде 50 чоловік. Натомість прийшло 84, серед яких 63—словаки.

Після реорганізації Шеффілдського колу Роберт Мак-Івен був покликаний єпископом Першого Шеффілдського приходу. Брат Нетташип продовжував служити провідником місіонерської роботи. Під керівництвом обох єпископів провідник місіонерської роботи і рада приходу виконали чудову роботу, скеровуючи приход до того, щоб бути зі словацькими святими і укріпляти їх (див. УЗ 20:53).

Рада приходу вирішувала такі питання: як задовольняти потреби нових членів Церкви, як допомогти їм повною мірою брати участь у заходах приходу, як навчати їх євангелії і як подолати мовні бар'єри. Члени ради молилися і постилися, просячи божественної допомоги, а потім старанно працювали. Вони відвідували нових членів Церкви і брали участь у навчальних зустрічах з місіонерами повного дня. Вони забезпечували транспортування. Вони замовляли церковні матеріали словацькою мовою. Вони возили новоохрищених членів Церкви до храму виконувати хрищення за померлих.

Провідники приходу також організували Різдвяний проект служіння. Члени приходу жертвували кошти і збирали іграшки, одяг та інші подарунки. Великі пакунки з Різдвяними подарунками, які містили продукти для Різдвяного обіду, були розвезені на Святвечір словацьким святим та іншим сім'ям у приході.

Справа: Фаро Дунка, провідник словацької групи у Шеффілді, запрошує людей на причасні збори. Група була організована у філію у березні 2013 року. Вставка вгорі: Провідники Першого Шеффілдського приходу на раді приходу. Вставка внизу: Сестра виступає під час причасних зборів.

Давні й нові члени Церкви майже не розуміли мови одне одного, але вони відчували тепло мови щирої любові. Надзвичайне почуття радості, щастя і приємного хвилювання огорнуло членів Церкви та зацікавлених.

Упродовж наступного року ця невелика група переросла у міцний церковний підрозділ, у якому християни цілі сім'ї, приєднуючись до Церкви. Батьки були висвячені в Ааронове та Мелхиседекове священство, сини були висвячені в Ааронове священство, було засноване Початкове товариство, в якому було понад 20 дітей, а також організовано програми для Товариства молодих чоловіків і Товариства молодих жінок, які щотижня відвідувало більше 25 молодих людей. Господь попклувався про місіонера повного дня з Чеської Республіки, який знав мову і підтримував цю групу. У той самий час ці сім'ї надсилали на батьківщину інформацію про своїх родичів, які можуть зацікавитися Церквою.

Бог чудес

Чому це сталося? Тому що Бог не перестав бути Богом чудес. Тому що вірні місіонери старанно шукали тих, хто був підготовлений отримати євангелію. Тому що президент колу і єпископи діяли з вірою і йшли за спонуканнями Святого Духа. Тому що рада приходу взяла на себе відповідальність і працювала в єдності. Тому що члени приходу навчилися мові любові й діяли згідно із тим, до чого запрошували їхні провідники, маючи віру та впевненість, що Бог мав на увазі саме те, що сказав: "Я є Бог; і Я є Бог чудес; і Я покажу світові, що я Той Самий учора, сьогодні, і навіки" (2 Нефій 27:23).

Успіх у Шеффілді не повинен бути винятковою подією. Він нагадує нам про обіцяння, дані через пророків, і може запалити нашу віру та наше бажання стати знаряддям у Божих руках, запрошуючи людей навколо нас прийти до Христа. Якщо ми так будемо робити, то опинимося в ситуації, коли Господь може благословити нас можливостями навчати, повертати до активності й живити інших. І ми побачимо доказ того, що Він продовжує бути Богом чудес. ■

ПРАЦЮВАТИ ДЛЯ ГОСПОДА

Зі своїм чоловіком Сайрусом я уклала храмовий шлюб 23 травня 2006 року. До нашого одруження Сайрус працював у лабораторії, і йому доводилося працювати в неділю. Він працював позмінно, але зазвичай був на роботі з 12 ночі до 8 ранку. Після роботи він ішов додому переодягнути форму на недільний одяг, а потім відразу ж до церкви, служіння в якій починалося о 9-й ранку. Після нашого

одруження він продовжував працювати за таким же графіком.

Іноді я ходила до церкви сама, бо він затримувався на роботі. Ми завжди хотіли, щоб йому не треба було працювати в Суботній день. У першу неділю червня 2006 року ми вперше постилися як подружжя. Ми з вірою молилися, щоб Господь благословив Сайруса роботою, де не потрібно було б працювати в неділю.

Іноді я ходила до церкви сама, бо він затримувався на роботі. Ми завжди хотіли, щоб йому не треба було працювати в Суботній день.

Через кілька днів десь о 10 ранку я занепокоїлася, де ж Сайрус, бо, як правило, він повертався додому між 8 і 9 ранку. Раптом у мене з'явилася думка: “Мабуть, йому на роботі дали вищу посаду”. Сайрус нарешті прийшов об 11. Коли він увійшов у дім, то сказав, що у нього є хороша і погана новина.

Я попросила його почати з поганої. Він сказав, що невдовзі ми переїдемо з Ілігана, Філіппіни, до Панайї, Філіппіни. Спочатку мені не сподобалася ця новина, бо нам полюбалися люди в нашому колі. Вони були до нас добрими і ставилися, як до своїх, знаючи, що наша рідня живе далеко.

Коли я запитала у нього, навіщо нам треба переїжджати в Панайї, він сказав, що в цьому й полягає хороша новина. Його начальник провів з ним співбесіду щодо іншої роботи в Панайї. Відразу ж я запитала у нього не про зарплату, а про те, чи доведеться йому працювати в неділю. Коли він відповів заперечно, я була дуже щасливою. Я обняла його і сказала, що ця нова робота була відповіддю на наші молитви і піст. Через два місяці Сайрус почав працювати на новій роботі в Панайї.

Небесний Батько думає про нас і благословляє, коли ми виявляємо віру й виконуємо Його заповіді. Я вдячна за принципи молитви і посту. Робота чоловіка стала благословенням для нас. Зараз у нього є час звеличувати своє покликання в проході, і єдина робота, яку він виконує в неділю—це Божа робота. ■

Мері Джейн Лумібао Суйя, Філіппіни

ВІЧНА СІМ'Я

Коли мені було 19 років, я востаннє провідала своїх дідуся й бабусю перед від'їздом на тримісячне гуманітарне служіння в Еквадор. Дідусь жив у центрі догляду за літніми людьми, бо стан його здоров'я погіршувався. Він страждав від слабоумства та інших недугів через свій похилий вік.

Коли разом із сім'єю я увійшла в будівлю центру, мене гнітила думка, що, вірогідно, цей візит до дідуся буде останнім. Я знала, що він помре, поки мене не буде, й мене мучило почуття вини.

Перш ніж ми зайшли до його кімнати, працівник центру пересадив дідуся в інвалідний візок. Ми приїхали з ним у холл. Моя мама розмовляла з кимось із співробітників центру, а ми з 16-річною сестрою розмовляли з дідусем.

Він уже був не в собі. Погіршення його розумового стану було очевидним, і він виглядав збентеженим. Коли ми запитали у нього, скільки онуків він має, дідусь відповів неправильно. Потім ми доброзичливо пожартували з ним, наче для нас було важливо, щоб він знав, скільки насправді онуків він має.

Мені було боляче на нього дивитися. Але потім, серед того збентеження, яке він відчував, неправильно відповідаючи нам, дідусь раптом сказав: "Вічна сім'я".

Я була вражена. Працівник, який стояв поруч, не зрозумів, що сказав дідусь, але ми з сестрою переглянулися. Ми обидві чітко почули

сказане ним. Потім він повторив удруге: "Вічна сім'я". Цього разу почула і наша мама.

Я не пригадаю нічого іншого з нашого візиту в той день. Усе, що я знаю, це те, що ми вийшли з центру в сльозах, відчуваючи сум і радість—сум за чоловіка, який там залишився і якого я не побачу знову в цьому житті, і радість за лагідну милість тих ніжних слів і спокій, який вони залишили у моєму серці.

Я знаю, що незважаючи на розумовий стан мого дідуся, він зміг востаннє поділитися своїм сильним переконанням і знанням, що сім'я є вічними.

Невдовзі я вирушила на своє гуманітарне служіння. Коли за тиждень до мого повернення прийшла звістка про смерть дідуся, я була спокійна. Я знала і зараз знаю, що колись ми з ним знову побачимося. Завдяки храмовим обрядам сім'ї—вічні. ■

Келлі Х. Мадроу, шт. Юта, США

Мій дідусь уже був не в собі. Погіршення його розумового стану було очевидним, і він виглядав збентеженим.

ВИ НЕ МОЖЕТЕ СЮДИ ПРОЙТИ

Мій чоловік Джон був великого зросту. Він мав 1,9 м заввишки і важив більше 90 кг. Для нього подорож літаком в економ класі у кращому випадку була незручною, а в гіршому—болісною.

У серпні 2006 року нас покликали служити на місію в системі ЦСО в Університеті Бригама Янга—Гавайї. Коли настав час повертатися додому, нам було неприємно від самої думки, що йому доведеться витерпіти під час перельоту на материк. Під час реєстрації ми з радістю дізналися, що було *одне* місце у першому класі,

тож ми переоформили його квиток. Він зможе зручно сидіти, маючи достатньо місця для його довгих ніг.

Деся на середині польоту я вирішила піти подивитися, як там мій чоловік. Коли я підходила до відсіку для першого класу, стюардеса стала в проході й зупинила мене.

“Чим я можу допомогти?”—запитала вона.

“Я б хотіла на хвилинку побачити свого чоловіка”,—відповіла я.

“Вибачте,—відповіла вона чемно, але твердо,—ви не можете сюди пройти”.

Коли я підходила до відсіку для першого класу, стюардеса стала в проході й зупинила мене.

“Але він мій чоловік, і я просто хочу на мить його побачити”.

Все ще стоячи в проході вона знову сказала: “Вибачте, але вам не можна сюди заходити. Я можу передати вашому чоловікові послання, і якщо він захоче, то зможе до вас підійти. Але правила такі, що лише пасажир першого класу можуть бути в цьому відсіку”.

На якусь мить я просто остовпіла, але, побачивши її рішучість, я спокійно повернулася на своє місце в економ класі.

Я почала роздумувати про три ступені слави, про які розповідають Писання і пророки. Ми читали, що Христос буде відвідувати тих, хто в терестріальному царстві (див. УЗ 76:77), і ангели-служителі будуть відвідувати тих, хто в телестіальному царстві (див. УЗ 76:88), але ті, хто в нижчих царствах, ніколи не зможуть увійти до целестіального царства (див. УЗ 76:112; див. також УЗ 88:22–24). Розмірковуючи над цією пригодою, я відчула, що побачила щось лише трохи схоже на те, що може статися з тими, хто потрапить у нижчі царства. Що вони відчуватимуть, коли почують слова: “Вибачте, ви не можете сюди пройти”?

Приблизно через 5 місяців мій чоловік помер від раку. Той випадок у літаку додає мені бажання жити так, щоб ніколи не почути ті слова знову—принаймні не по той бік завіси. ■

Бонні Маршалл, шт. Юта, США

ЩАСТЯ НЕ МАЄ ЦІНИ

Нещодавно я пішов у банк, щоб зняти гроші для своїх працівників. Перш ніж касир дав мені гроші, я попросив його розміняти купюри в 200 соль на банкноти в 50 соль. Касир розмінював гроші, але мені здалося, що я помітив, як він припустився помилки, підраховуючи купюри.

Він дав мені купюри в 50 соль і я відійшов, щоб почекати решту грошей. Поки я чекав, то вирішив порахувати гроші. Я дав касиру 1200 соль, а він повернув мені 2200—на тисячу більше. У ту мить я відчув спокуси. Я казав собі, що в банку багато грошей. Але в серці я знав, що ті гроші

не були моїми. Я маю їх повернути.

Через хвилину касир покликав мене, щоб завершити банківську операцію. Він порахував зняту суму і коли вручав мені гроші, то запитав: “Ще щось?”

“Так,—відповів я.— Я дав вам 1200 соль, щоб розмінати їх меншими купюрами, але ви повернули мені 2200 соль”.

Потім я передав йому 2200 соль. Тремтячими руками він двічі перерахував гроші. Чоловік не міг повірити тому, що бачить. Він поглянув на мене, намагаючись заговорити, але зміг лише двічі промовити: “Дуже дякую”.

Я вийшов з банку дуже щасливий. Того тижня я готував урок для молодих чоловіків у своєму приході про подолання спокуси. Так було чудово мати змогу розповісти їм про випадок, що стався у банку.

“Ви, мабуть, жартуєте!—сказав хтось з хлопців.— Ви ж повернули цілу тисячу соль!”

“Щастя не має ціни”,—відповів я, усміхаючись.

Я такий вдячний за той випадок, що зміцнив як моє свідчення, так і свідчення молодих чоловіків про те, як важливо протистояти спокусі. ■

Абеліно Грандес Кастро, Перу

Касир у банку дав мені 2200 соль—на тисячу більше. У ту мить я відчував спокусу забрати різницю.

Старійшина
Кіт К. Хілбіг

Служив
сімдесятиком з
2001 по 2012 рр.

ЖИТИ ЗАРАДИ ВІЧНОСТІ

*Я прошу вас, молоді люди, часто уявляти
ваше майбутнє цілестіальне існування
зі своєю сім'єю у вічності.*

Яким відмінним і складним є світ для дорослої молоді (одружених або неодружених) у наш час, порівняно з життям дорослої молоді два або три покоління тому. Багато сьогоденних викликів навіть не існували в той час, або не мали такого розмаху, коли я навчався в коледжі.

Але ви зараз тут, у цьому часі. Ви йдете вперед, а старше покоління відходить у вічності. Ви тут, у цей час не випадково, але відповідно до вічного плану, розробленого, узгодженого і запровадженого ще до сотворіння землі.

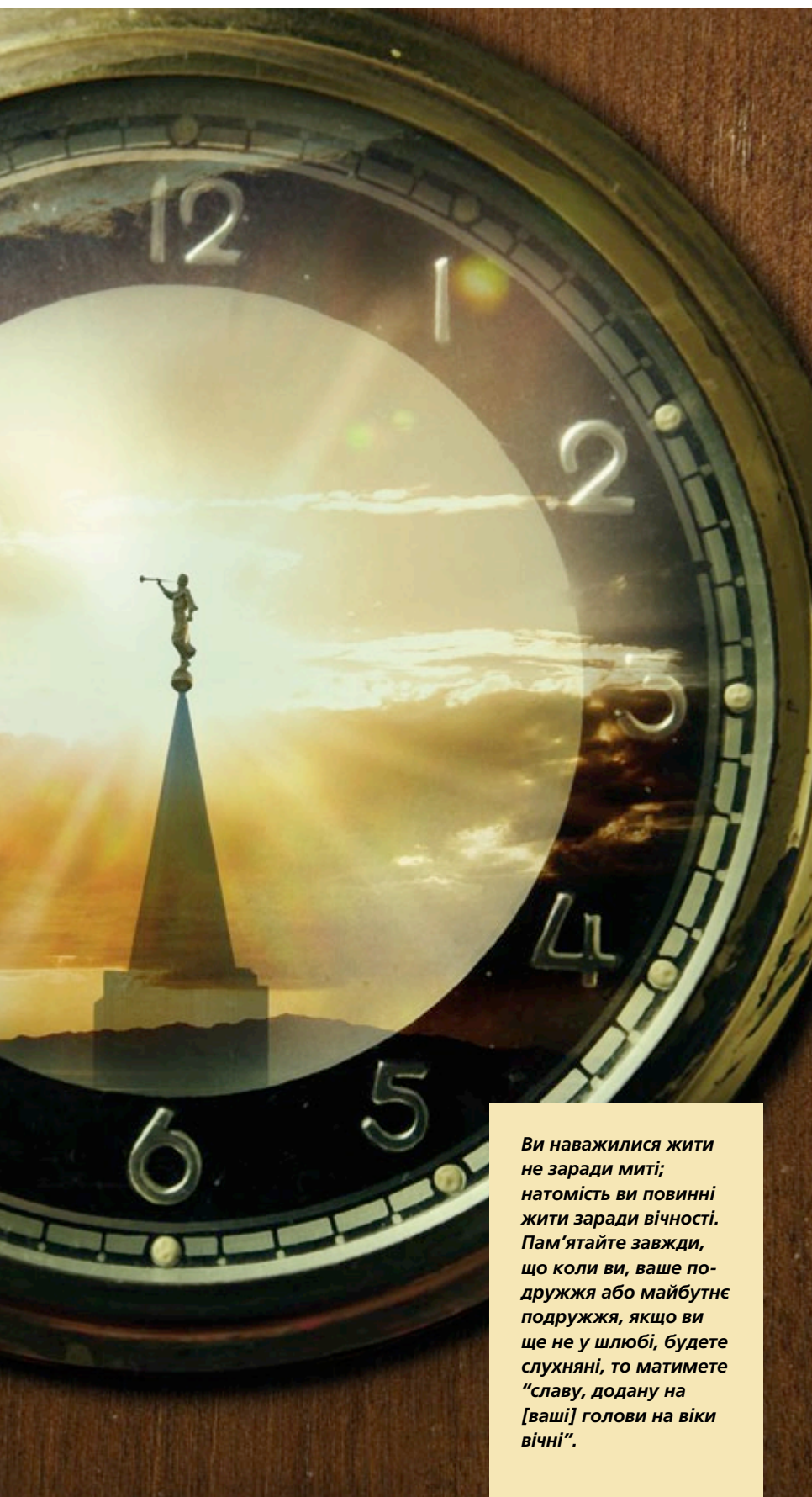
Які ви щасливі, що знаєте про Відродження євангелії! Ви знаєте, що було доземне існування у присутності Небесного Батька та Ісуса Христа. Вас навчали й екзаменували. Ви дізналися про закони, що дозволять вам розвиватися і йти вперед. Ви виконували ті закони і таким чином стали достойними прийти на землю, ставши на шлях, що веде до піднесення, управління й божественності.

Ви зрозумієте мету смертного життя на землі, і вас було навчено стосовно можливостей, які ви матимете після смерті. Одним словом, ви маєте бачення вічностей—ви можете озирнутися назад і ви можете споглядати, що там попереду.

Більшість ваших однолітків, які не є членами Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, і світ у цілому, мало знають про ці реалії. Вони живуть, як у закритому просторі, що обмежується двома подіями: народженням і смертю. Вони приймають рішення і вибирають поведінку,

ФОТОІЛЮСТРАЦІЇ ДЕВІДА СТОКЕРА

*Ви наважилися жити
не заради миті;
натомість ви повинні
жити заради вічності.
Пам'ятайте завжди,
що коли ви, ваше по-
дружжя або майбутнє
подружжя, якщо ви
ще не у шлюбі, будете
слухняні, то матимете
"славу, додану на
[ваші] голови на віки
вічні".*

яка скеровується обмеженим баченням перспективи. Головним чином, вони живуть заради миті—відрізку часу між народженням і смертю, який є лише наносекундою в плані вічності. Вони, ймовірно, нічого не знають про своє доземне існування і дуже мало знають про вічність.

Ваш вічний потенціал

Однак ви знаєте обіцяння вашого вічного потенціалу у вічностях. Тим подружнім парам, які запечаталися у храмі, Господь пообіцяв:

“Ви встанете в першому воскресінні; ... і успадкуєте престоли, царства, панування і влади, владарювання, усі висоти та глибини... і якщо ви додержуетесь Мого завіту і не вчините вбивства, через яке проливається безвинна кров, це буде дано їм в усьому, що Мій слуга поклав на них на час і на всю вічність; і це буде мати повну силу, коли вони залишать цей світ; і вони пройдуть повз ангелів і богів, яких поставлено там, до свого піднесення і слави в усьому, як було запечатано на їхніх головах, слави, яка буде повнотою і продовженням сімені на віки вічні.

Тоді вони будуть богами, тому що не матимуть кінця; отже, вони будуть від вічності до вічності, тому що продовжуватимуться; тоді вони будуть над усім, тому що все підкорятиметься їм. Тоді вони будуть богами, тому що матимуть усю владу, і ангели підкорятимуться їм” (УЗ 132:19–20).

Я прошу вас часто уявляти ваше майбутнє цілестіальне існування зі своєю

сім'єю у вічності, у стані безмежної слави й переваг, які ми ще не здатні повністю досягнути. Однак у чому ми абсолютно впевнені,—так це в тому, що кожен з вас зберіг “перший стан” (Авраам 3:26), кожен з вас здав усі екзамени доземного життя, кожен виявив велику віру і таким чином кожен отримав привілей отримати смертне тіло та прийти у смертну сферу.

Отже, ви наважилися жити не заради миті; натомість ви повинні жити заради вічності. Пам'ятайте завжди, що коли ви, ваше подружжя або майбутнє подружжя, якщо ви ще не у шлюбі, будете слухняні, то матимете “славу, додану на [ваші] голови на віки вічні” (Авраам 3:26)—чудове особисте обіцяння Бога кожному з Його дітей.

Якщо ви будете вірними в дотриманні заповідей Бога, Його обіцяння виповняться до останньої літери. Непокоїть те, що ворог людських душ намагається засліпити їхній розум. Якщо вони дозволять, Сатана, можна сказати, замилює їм очі, і вони стають засліпленими речами цього світу.

Теологи і вчені християнського світу не знають того, що знаєте ви про вічність, але Сатана знає! Він знає про вашу доземну підготовку, про вашу мету на землі, і більше того, про ваш вічний потенціал.

З Гебрейської мови слово *диявол* перекладається як “той, хто псує”¹. Він намагається впливати на ваш потенціал тут і в майбутньому. Він

Бог дав вам не лише право вибирати між добром і злом, але також і силу вибирати добро, а не зло! Зрештою, вибираєте ви, а не Сатана.

прагне змусити вас використовувати свободу волі немудро. Деякі молоді люди, які хочуть відстояти свою незалежність, вважають, що найкраще це зробити, вибираючи щось неправильне. Будь-який дурень може це робити; будь-який натовп здатний на це.

В дійсності, незалежність, справжня свобода найкраще виявляється і відчувається, коли постійно робиш правильний вибір. Бог дав вам не лише *право* вибирати між добром і злом, але також і *силу* вибирати добро, *а не зло*! Таким чином Бог дав вам більшу силу, ніж Сатана і його військо. Зрештою, вирішуєте ви, а не Сатана.

Небесний Батько запланував цей земний досвід для важливої мети: щоб ми могли пройти випробування й подолати зло. Він рідко навмисно створює труднощі й спокуси, але Він знає, що земне життя буде насичене ними. Він бажає, щоб під час нашого перебування тут, на землі, ми навчилися долати свою “тілесну сутність” (див. Мосія 3:19), зреклися

мирського і довели свою гідність. У Сатани інші плани. Він робитиме все, що завгодно, аби зашкодити нашому розвитку.

Спокуси світу

У цьому світі, де Сатана вправно і зловісно допомагає та підбадьорює, є спокуси стати таким, як усі, іти за натовпом, насолоджуватися миттєвим задоволенням—можливо, у вигляді недоречного фільму чи відеоігор, порушення правил моралі (серед них порнографія), грубої мови, нескромного одягу або нечесності. Сатана буде прагнути сплутати ваше розуміння божественно задуманого плану для сім'ї: що шлюб встановлено Богом між чоловіком і жінкою і що діти мають право виховуватися матір'ю і батьком².

Якщо в якусь мить ви бездумно приймаєте пропозицію Люцифера, він може вкрасти ваші благословення вічності. У Сатани немає ніякої особистої перспективи у вічності. Пам'ятайте, він *програв* війну на небесах, війну свідчень

(див. Об'явлення 12:11), у якій вірні послідовники Христа перемогли його і його послідовників. Втрати були великими: усі послідовники Сатани—третина воїнства небесного—були скинуті. Вони ніколи не отримають фізичного тіла або можливості мати вічне життя.

Легій, звертаючись до свого сина Якова, сказав:

“І я, Легій, згідно з тим, що я прочитав, повинен припустити, що ангел Божий, як написано, впав з неба; отже він став дияволом, прагнучи того, що є зло перед Богом.

І через те що він упав з небес і став нещасним навіки, він прагнув також нещастя для всього людства” (2 Нефій 2:17–18).

Легій також навчав: “Отже, люди вільні, коли вони в плоті. ... І вони вільні вибрати волю і вічне життя через великого Посередника для всіх людей, або вибрати неволю і смерть, що чекають на вас у полоні та під владою диявола; бо він прагне всіх людей зробити так само нещасними, як сам” (2 Нефій 2:27).

У наш час наркоділки, розповсюджувачі порнографії, автори злочестивих розваг, захисники брехні, рекламодавці неприйнятного одягу, підбурювачі аморальності і критики традиційної сім'ї—всі спонукають до вибору, що применшує духовність у житті, навіть призводить до духовної смерті Божих синів і дочок.

Пам'ятайте, що Сатана насміхається над бідами тих, хто піддався

таким спонуканням (див. Мойсей 7:26). Його методи різні, але мета у них одна: непослух і, як наслідок, втрата благословень.

Благословення послуху

Послух відкриває доступ благословенням і приносить мир. Задумайтеся над одним з ваших свідомих рішень чинити правильно, хоча спокуса робити неправильно була сильною. Можливо, то було рішення відігнати непристойні думки або сказати правду, коли обманути було б легше. Можливо, то було рішення піднятися і вийти з кінотеатру (або з якогось іншого нечестивого місця), де захід оголошувався як пристойний, а насправді виявився не таким.

Коли ви озираєтеся назад на ваші правильні рішення, що ви відчуваєте? Радість? Відчуття самоконтролю чи додаткової сили? Зміцнілу

впевненість перед Господом? Більшу здатність опиратися злу? Оце і є сила, оце і є свобода!

Якщо ви постійно будете протистояти спокусам, вам стане легше це робити—справа не в тому, що зміниться природа опору, але збільшиться ваша сила опиратися³. Ви зможете подолати будь-яку спокусу, що стане перед вами (див. 1 Коринтянам 10:13).

У вас є знання про ваше божественне походження. У вас є повне усвідомлення своєї божественної долі. Я запрошую вас “піднятися до божественності, що є у вас”⁴ і жити не заради миті, а заради вічностей.

Ви, чудова молодь, ви, майбутні провідники в царстві Божому і в суспільстві, не повинні ставати недбалими в цій вічній війні. Ви вижили у війні на небесах. Ви можете перемогти у війні на землі. Не живіть заради миті, живіть заради вічностей.

Будьте впевнені, що дотримання заповідей є вартим ваших зусиль, бо ваша нагорода—це повернення у присутність Бога у вищу ступінь цілестіального царства. ■

З виступу на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга–Айдахо, що проводився 20 березня 2007 року. Повний текст виступу англійською мовою знаходиться на сайті web.byui.edu/devotionalsandspeeches.

ПОСИЛАННЯ

1. Bible Dictionary, “Devil.”
2. Див. “Сім'я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.
3. Див. *Учення Президентів Церкви: Гебер Дж. Грант* (2002), с. 35.
4. Гордон Б. Хінклі, “Кожному—стати кращим,” *Ліягона*, лист. 2002, с. 99.

КЛЮЧОВІ ДОКТРИНАЛЬНІ ПОНЯТТЯ

Завдяки Відновленню святі останніх днів знають, що

- Небесний Батько пообіцяв вічну славу тим, хто є слухняними.
- Сатана прагне нещастя для всього людства.
- Божі діти мають силу подолати спокусу.

ПЕРШИЙ КРОК. ХУДОЖНИК ДЕВІД ЛІНН © ІКІ. З ЛЮБ'ЯЗНОГО ДОЗВОЛУ МУЗЕЮ ІСТОРІЇ ЦЕРКВИ

Приклади виявлення глибокої довіри

Меліса Зентено

Співробітник редакції церковних журналів

Коли Клер (ім'я змінено) було шість років, її батьки розлучилися. У наступні роки вона бачила багато нещасливих шлюбів, а також членів сім'ї, які боролися зі згубними звичками, були неактивними в Церкві й переживали депресію. Відчуваючи сум та збентеження, Клер втратила віру в необхідність сім'ї.

“Я повторювала собі, що шлюб не для мене,—розповідає вона.— Але я просто приховувала страх, що моє майбутнє може бути таким самим, як і те, що я вже пережила”.

Крім смутку через ситуацію в сім'ї, Клер відчувала самотність. Ще в підлітковому віці вона одного разу у відчаї стала на коліна і молилася, бажаючи знати, чи дійсно є Небесний Батько. “Коли я вгамувала сльози і замовчала, мене огорнуло тепле відчуття, яке було спокійним, сильним і незаперечним,—розповідає вона.—Я знала, що Небесний Батько є і що Він завжди любитиме мене й допомагатиме долати випробування”.

Відповідь, яку отримала Клер, зародила в ній бажання зміцнити своє свідчення і довіряти Богові та Його заповідям стосовно сім'ї. Вона не лише продовжувала молитися, але й читала Писання, ходила до семінарії і дотримувалася заповідей.

Зараз Клер має чоловіка, і вона навчається долати випробування з вірою. “Я не хвилююся, чи буде можливо зробити мою сім'ю міцною, оскільки ми з чоловіком вирішили завжди працювати над своїм свідченням, залучати до свого життя Небесного Батька та Спасителя і пам'ятати про незаперечні істини євангелії”.

Для Клер зміцнення довіри до Бога почалося з простої щирої молитви. Але що ще ми можемо робити, аби зміцнити свою довіру до Небесного Батька? Доросла молодь в усьому світі—де кожен має свої випробування—ділиться випадками про те, як вони зміцнювали довіру до Господа і навчалися покладатися на Його волю, Його шляхи, Його розклад.

Бути завжди вдячними

Розмірковуючи про свої благословення, Стефані Еглі з Гессе, Німеччина, довіряє плану Небесного Батька і Його розкладу.

Стефані почала записувати свої благословення після того, як стосунки з хорошим другом закінчилися нічим. “Хоча ми не ходили на побачення, я завжди сподівалася, що наші стосунки перетворяться на щось більше. Мої сподівання розвіялися, коли він сказав, що у нього є дівчина”.

Вбита горем Стефані знайшла втішення, прочитавши в *Ліягоні* статтю про вдячність. Вона відчула спонукування записати, які у неї є благословення—особливо про те, яким благословенням є самотнє життя.

Її перелік допоміг зрозуміти, що хоча в неї не було можливості вийти заміж, це не означало, що вона була позбавлена благословень. Стефані зрозуміла, що Господь благословив її можливістю стати вчителькою початкових класів і працювати з дітьми. Вона подорожувала, відвідала генеральну конференцію і як порадиця брала участь у програмі “Спеціально для молоді”. На конференціях для

дорослої молоді вона знайшла кількох чудових друзів.

Але найбільшим благословенням, за словами Стефані, була можливість провести певний час з бабусею перед тим, як та пішла з життя. Брати, сестри і кузини не могли цього зробити, оскільки або жили далеко, або їм треба було піклуватися про свої сім'ї.

П'ять років минуло з того часу, як Стефані почала записувати свої благословення. Вона й досі чекає на час, коли матиме можливість укласти храмовий шлюб. Жінка каже: “Я не знаю, коли зустріну свого вічного супутника, але вірю, що час настане. А поки я знаю, що буду й надалі здобувати досвід, що допоможе мені навчатися й зростати”. Небесний Батько незмірно благословив її, і вона знає, що Він не припинить робити цього, поки вона буде вірною.

Щоденно читати Слово Бога

Деніел Мартучелло зі шт. Колорадо, США, розлучився і йому було важко знайти мир у своєму новому становищі. Справа не лише в тому, що він більше не був одружений. Він до того ж був молодим батьком і безробітним. Він не розумів, чому все так сталося—особливо беручи до уваги, що він завжди намагався бути праведним.

Почуваючи себе самотнім і безпорадним, Деніел звернувся до Писань. “Я пригадую, яке заспокоєння відчував у минулому, коли читав Писання, тож кожного дня приділяв їм особливу увагу”,—розповідає він. Щоб приділяти час щоденному вивченню Писань, необхідно було

ПАМ'ЯТАЙ ПРО ЦЬ: ХУДОЖНИК ДЕВІД ЛІННІ, КОПІЮВАННЯ ЗАБОРОНЕНО

обмежити розваги, такі як телевізор та Інтернет. Але, за словами Деніела, то не була жертва. “Під час читання я відчував втішення і провід. Усе інше ставало другорядним. Я не просто читав, я шукав відповіді. Я читав з метою”.

Деніел знайшов у Писаннях втішення, коли зрозумів, що кожен переживає труднощі. “Пророки та інші люди були праведними, однак мали випробування,—каже він.— Коли я читав про те, що вони пережили, це допомогло мені зрозуміти, що в певні моменти життя всі ми

страждаємо, але у цих стражданнях ми можемо наблизитися до Христа”.

Крім того, за словами Деніела, щоденне читання полегшувало його тягарі, бо то був спосіб залучити Спасителя у своє повсякденне життя. “Коли Бог промовляв до мене словами віршів, які я читав, я вірив, що все покращиться і, з Його допомогою, все, що відбувається, піде на користь”.

Ставити Бога на перше місце

По Ньен Каохсіунг, Тайвань, відчував страх після того, як зробив

пропозицію своїй дівчині Мей Ва. “Я ходив на побачення з іншими дівчатами раніше, принаймні з трьома, і наші серйозні стосунки закінчувалися розривом. Той досвід похитнув мою впевненість у тривалі стосунки, які перейдуть у вічні”,— зізнається він.

Хоча По Ньен відчував спокій, коли молився про одруження з Мей Ва, він почав сумніватися у отриманій відповіді. Чи відчував він підтвердження Духа? А може почуття змушують його помилятися? Чи завершаться його заручини храмовим

шлюбом? А може ці стосунки знову закінчатися розривом?

Саме в цей час По Ньен згадав цитату Президента Езри Тефта Бенсона (1899—1994), яку почув на заняттях інституту релігії: “Ми повинні поставити Бога на перше місце у своєму житті. ...Коли ми ставимо Бога на перше місце, все інше або займає належне місце, або зникає з нашого життя”¹.

Ця порада стала поворотним моментом у житті По Ньена. “Я знав, що якщо поставлю Бога на перше місце у своєму житті і якщо я залишатимусь вірним і відданим, усе неправильне відпаде, а хороше стане на свої місця”, — каже він. Якщо він поставить Бога на перше місце і його стосунки з Мей Ва є хорошими, то Небесний Батько допоможе, щоб усе влаштувалося. Йдучи вперед з вірою, По Ньен одружився з Мей Ва у Гонконзькому храмі,

Китай. “Я отримав багато благословень за те, що довірився Господу”, — розповідає він.

Намагатися виконувати Його волю

Ще один спосіб зміцнювати довіру до Небесного Батька — це виконувати Його волю. Для Марти Фернандес-Ребольйос з Таррагони, Іспанія, уміння довіряти Небесному Батькові розвинулося завдяки рішенню дотримуватися норм.

Юнак, з яким вона зустрічалася, не був членом Церкви і не хотів до неї приєднуватися. “Моя душа почала розриватися між тим, чого мене навчали про вічний шлюб, і сотнями самовиправдань, які виникали в серці й переконували, що треба від усього відмовитися і виходити заміж за того юнака лише на час земного життя”, — розповідає вона. — “То були місяці збентеження, болю і частих сліз”.

Позбавлена спокою через нерішучість, Марта пішла до своєї кімнати і шукала спрямування у патріаршому благословенні. Вона читала, що їй було обіцяно, якщо вона обере правду. Розплакавшись, вона знала, що має робити. “Наслідки розриву стосунків більше мене не хвилювали. Я не знала, що чекає попереду, але була переконана: якщо залишатимусь на стороні Господа, неодмінно станеться щось хороше. Я зрозуміла, що коли ми розширюємо своє бачення і діємо за спонуваннями Святого Духа, то побачимо, що плоди праведності є солодшими за все, що ми коли-небудь куштували (див. 1 Нефій 8:11)”.

У Приповідях 3:5–6 ми читаємо: “Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся!”

Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки”.

Зміцнювати довіру до Бога і Його планів не завжди легко. Кожен з нас постає перед випробуваннями. Можливо, ви не знайшли у своєму приході чи філії підходящу людину, щоб ходити на побачення. Можливо, ви вже у шлюбі, а дітей все немає. Можливо, ви переживаєте розлучення. А, можливо, минулий досвід змушує вас боятися взяти на себе зобов'язання. Господь знає ваші труднощі і просить довіряти Йому. Якщо ви навчитесь довіряти Небесному Батькові, то відчуєте мир і отримаєте спрямування. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Езра Тефт Бенсон, “The Great Commandment—Love the Lord,” *Ensign*, May 1988, 4.

ВАША ДОВІРА ДО БОГА МАЄ БУТИ СИЛЬНОЮ І НЕЗМІННОЮ

“Це життя є можливістю розвинути глибоку довіру — довіру до Ісуса Христа, довіру до Його вчень, довіру до наших здібностей під скеруванням Святого Духа виконувати ті вчення, аби мати щастя сьогодні та сповнене мети, неймовірно щасливе вічне існування. Довіряти — означає охоче слухатися, не знаючи кінця від початку (див. Приповіді 3:5–7). Щоб принести плід, ваша довіра до Господа має бути сильнішою і тривалішою, ніж ваша довіра до себе й до власного розсуду і досвіду. ...

Якщо ви довіряєте Йому, виявляєте віру в Нього, — Він вам допоможе”.

Старійшина Річард Г. Скотт, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, “Trust in the Lord,” *Liahona*, Jan. 1996, 15.

Що буде правильним
зробити у цьому випадку?
І що буде правильним
сказати?

Старійшина
Джеффері Р. Холланд
З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

ПЕРЕКОНАННЯ, СПОВНЕНЕ СПІВЧУТТЯ

*Наша реакція на людей і на ситуації відображає широту
наших релігійних вірувань і відданості євангелії.*

Нещодавно мене запросили виступати на вогнику для неодруженої молоді колу. Коли я увійшов через боковий вхід до центру колу, приблизно в той же час до будівлі увійшла молода жінка, якій було десь за 30. Навіть серед натовпу людей, які рухалися до будівлі, важко було її не помітити. Як пригадую, у неї була пара татуювань, кілька сережок у вухах і в носі, колюче волосся усіх відомих кольорів, занадто коротка спідниця, і блузка із занадто великим вирізом.

Може душа цієї жінки знаходилася в пошуках, і вона, будучи не нашої віри, випадково опинилася тут; або, навіть краще, її хтось привів на цей вогник під скеруванням Господа, щоб допомогти їй знайти спокій і спрямування, яких вона потребувала і які євангелія принесла б в її життя? Або це член Церкви, яка трохи відійшла від сподівань і стандартів Церкви, дотримуватися яких заохочують її членів, але яка, на щастя, все ще з нами і вирішила прийти того вечора на цей Церковний захід?

Як би ми не відреагували на ту молоду жінку, правило завжди таке: це має відображати наші релігійні переконання і нашу відданість євангелії. Тому те, як ми реагуватимемо у будь-якій ситуації, має покращувати, а не погіршувати її. Ми не можемо діяти і реагувати так, щоб стати винними у цій ситуації в більшому гріху, ніж вона. Це не означає, що у нас немає переконань, що у нас немає стандартів, що ми якимсь чином повністю зневажаємо небесні заповіді стосовно того, що нам слід і чого не слід робити у житті. Але це означає, що нам

слід жити за цими стандартами і захищати їх праведним шляхом якнайкраще, як ми тільки можемо, як за ними жив і як їх захищав Спаситель. І Він завжди робив те, що мало бути зроблене для покращення ситуації—починаючи з того, що навчав істині, і закінчуючи тим, що пробачав грішників і очищував храм. Це не малий дар—знати, як зробити це правильним способом!

Тому, щодо нашої нової знайомої з незвичним одягом і зачіскою, ми перш за все згадаємо, що вона дочка Бога і має вічну цінність. Ми почнемо, згадавши, що вона чиясь дочка тут, на землі, і могла б за інших обставин бути і моєю дочкою. Ми почнемо з того, що будемо вдячні за те, що вона відвідала Церковний захід і не уникала його. Коротше кажучи, *ми* будемо старатися поводитися якнайкраще у цій ситуації, маючи бажання допомогти *їй* бути якнайкращою. Ми продовжуємо мовчки молитися: що буде правильним зробити у цьому випадку? І що буде правильним сказати? Що *зрештою* покращить цю ситуацію і цю жінку? Якщо ми поставимо ці запитання і будемо дійсно намагатися робити те, що зробив би Спаситель, я думаю саме це Він мав на увазі, коли сказав: “Не судіть за обличчям, але суд справедливий чиніть” (Іван 7:24).

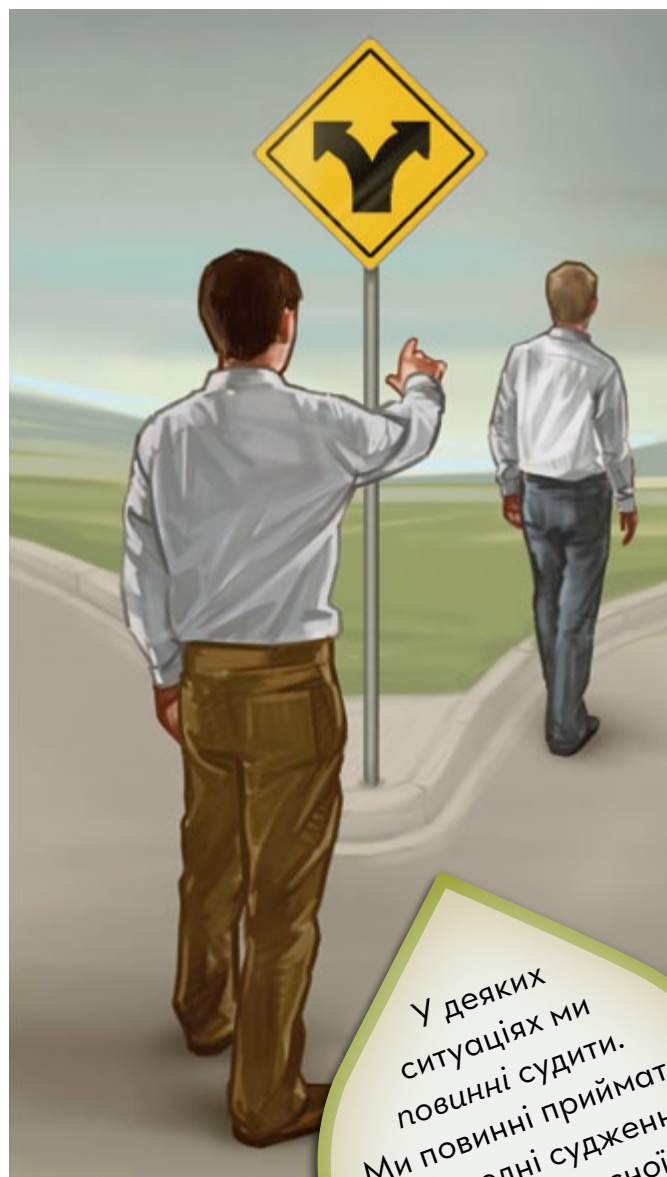
Після всього сказаного, нагадаю всім нам, що у той час, як ми допомагаємо повернутися ягнят, яке заблукало, ми також маємо велику відповідальність перед 99, які не заблукали, і перед тим, чого хоче і воліє Пастир. Є отара, і ми всі маємо бути в ній, не кажучи про безпеку і благословення, які приходять до нас завдяки тому, що

ми в ній знаходимося. Мої юні брати і сестри, ця Церква ніколи не може понизити стандарти своїх учень заради досягнення відповідності соціальним вимогам чи політичній необхідності, чи з будь-якої іншої причини. Лише високий рівень істини, отриманої через одкровення, дає нам якусь основу, стоячи на якій ми зможемо піднімати інших, хто почувається стурбованим або полишеним. Наше співчуття і наша любов—основні характеристики і вимоги нашого християнства—*ніколи* не повинні мати вигляд компромісу, коли йдеться про виконання заповідей. Як сказав колись чудовий Джордж Мак-Дональд, що у таких обставинах “ми не лише зобов’язані сказати усе, в що ми [віримо], але ми зобов’язані навіть не виглядати [схожими] на те, у що ми не [віримо]”¹.

Коли ми повинні судити

Цей заклик—мати співчуття і бути вірними заповідям—може іноді неправильно сприйматися, особливо молодими людьми, які можуть думати, що нам взагалі не слід судити, що ми ніколи не можемо нічого оцінювати. Нам треба допомагати один одному в цьому, оскільки Спаситель дуже чітко показує, що у деяких ситуаціях ми *повинні* судити, на нас лежить обов’язок судити—як тоді, коли Він сказав: “Не давайте святого псам, і не розсіпайте перел своїх перед свиньми” (Матвій 7:6). Для мене це звучить, як суд. Неприйнятна альтернатива цьому—іти на поступки, керуючись моральним релятивізмом сучасного суспільства, яке за певних умов заявляє, що, зрештою, немає нічого вічно істинного або особливо священного, і тому жодна позиція стосовно жодного питання не є важливішою за іншу. А в євангелії Ісуса Христа це не так.

У цьому процесі оцінювання нас не закликають засуджувати інших, але закликають щодня приймати рішення, які відображатимуть судження—і, як ми сподіваємося, правильне судження. Старійшина Даллін Х. Оукс колись говорив про ці рішення, як про “попереднє судження”, яке ми часто маємо робити заради власної безпеки чи безпеки інших, на противагу того, що ми називаємо “остаточне судження”, яке може зробити лише Бог, Який знає усі факти². (Пам’ятайте, що в уривку, процитованому раніше, Спаситель сказав, що це має бути “праведним судженням”, а *не* судженням заради

У деяких ситуаціях ми повинні судити. Ми повинні приймати “попередні судження” заради власної безпеки та безпеки інших.

власної показної праведності, оскільки то зовсім інша річ).

Наприклад, ніхто не звинуватить жодного батька, який не дає дитині вибігти на дорогу, де їздять машини. То чому ж звинувачують батьків, які переймаються у трохи пізнішому віці тим, о котрій годині ці діти приходять додому увечері, або які стандарти моралі чи поведінки мають їхні друзі, або в якому віці вони ходять на побачення, або чи вони експериментують з наркотиками, чи порнографією або залучені до сексуальних гріхів? Ні, ми приймаємо рішення, і займаємо позицію, і засвідчуємо наші цінності—одним словом, робимо “попередні судження”—увесь час, принаймні маємо це робити.

“Хіба у людей немає свободи волі?”

Молоді люди можуть запитувати про ту чи іншу позицію або політику, яку зайняла чи прийняла Церква, і казати: “Ну добре, ми віримо, що маємо жити чи вести себе певним чином, але чому ми маємо змушувати інших робити, як і ми? Хіба в них немає власної свободи вибору? Хіба ми не стаємо самовдоволеними і швидкими на осуд, нав’язуючи наші вірування іншим, вимагаючи, щоб вони діяли певним чином?” В таких ситуаціях ви повинні вміти тактовно пояснити, чому певні принципи слід захищати, і чому певним гріхам треба протистояти, *де б ми з ними не стикалися*, оскільки питання і закони, задіяні тут, стосуються не лише суспільства чи політики, але мають вічні наслідки. І хоча ми не бажаємо образити тих, хто вірить не так, як ми, ми ще більше піклуємося про те, щоб не образити Бога.

Це трошки схоже на ситуацію, коли підліток каже: “Тепер, коли я маю водійські права, я знаю, що маю зупинятися на червоне світло, але чи ми дійсно повинні судити і намагатися примусити всіх зупинятися на червоне світло?” Тоді вам слід пояснити, чому так, ми дійсно сподіваємося, що вони *всі* зупиняться на червоне світло. І вам треба зробити це не зневажаючи тих, хто грішить або хто вірить не так, як ви, оскільки, так, вони дійсно мають моральну свободу вибору. Однак

не сумнівайтеся, що такі існує небезпека повсюди, якщо хтось вирішить не виконувати правила.

Мої юні друзі, у цьому світі є багато переконань і є моральна свобода вибору для всіх, але ніхто не має права діяти так, наче Бог німий щодо цих питань, або заповіді важливі лише тоді, коли суспільство з ними погоджується.

Не знаю більш важливої здатності і більшої цілісності, які нам треба продемонструвати у світі, з якого ми не можемо втекти, ніж іти цим шляхом обережності—зайняти позицію в питаннях моралі згідно з тим, що проголосив Бог, і згідно із законами, які Він дав, але робити це зі співчуттям, із розумінням і великим милосердям. Поговорімо про складну справу—чітко розділяти гріх і грішника. Я знаю лише кілька інших відмінностей, які складніше знайти—або принаймні їх складніше висловити—але ми повинні з любов’ю намагатися зробити саме це. ■

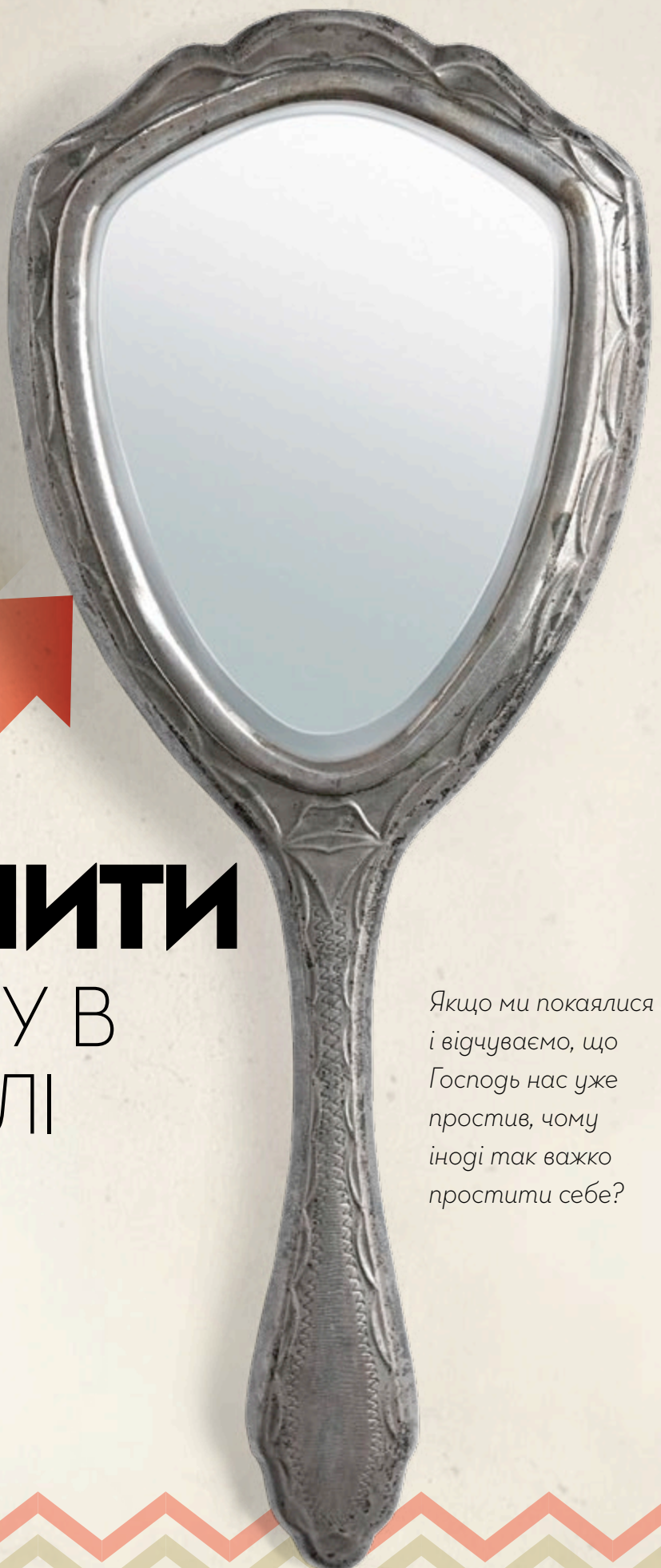
Адаптовано з виступу на духовному вечорі ЦСО, що відбувся 9 вересня 2012 р. Повний текст виступу англійською мовою під назвою “Israel, Israel, God Is Calling,” знаходиться на сайті cesdevotionals.lds.org.

ПОСИЛАННЯ

1. George MacDonald, *The Unspoken Sermons* (2011), 264.
2. Див. Далайн Х. Оукс, “‘Judge Not’ and Judging,” *Ensign*, Aug. 1999, 6–13.

“Я знаю, що маю зупинятися на червоне світло, але чи ми дійсно повинні судити і намагатися примусити всіх зупинятися на червоне світло?”

Девід Діксон

Співробітник редакції церковних журналів

ПРОБАЧИТИ

ЛЮДИНУ В ДЗЕРКАЛІ

*Якщо ми покалися
і відчуваємо, що
Господь нас уже
простив, чому
іноді так важко
простити себе?*

Поступове покращення

Багатьом сучасним людям важко уявити життя без електричного світла. Темна кімната миттєво наповнюється світлом від легенького потиску на вимикач. Прості завдання, які ще не так давно потрібно було відкладати до світанку або виконувати при темному мерехтінні свічки, тепер можна легко виконувати за допомогою винаходу, створення якого було нелегким.

Томас Едісон працював кілька років і перепробував понад 1000 різних матеріалів, перш ніж знайшов підходящу нитку розжарення (тонкий провід всередині лампи), яка б забезпечувала тривале недороге освітлення. Незмінний оптиміст, Едісон вважав кожен матеріал, який не підходив, за крок на шляху до пошуку підходящого варіанту. І як тільки він його знайшов, світ змінився назавжди.

Зазирнути всередину

Є безліч інших надихаючих історій про спортсменів, мислителів, художників та інших людей, які вміли навчатися на своїх помилках і робили нові спроби. Одна спроба, після багатьох інших, а потім—успіх. Мабуть, такі історії ми завжди із задоволенням слухаємо, аж поки героєм однієї з них не стане самі.

Коли йдеться про дотримання заповідей, дуже багато з нас вимагає неперервного особистого вдосконалення. Це ніби сподіватися створити інвестицію на ще один

мільйон доларів без необхідності вносити корективи в початковий проект або сподіватися здобути перемогу на важливому чемпіонаті, не програвши жодної гри впродовж сезону. Коли ми грішимо і зазнаємо невдач, надто часто ми не вміємо прощати себе і продовжувати робити нові спроби.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, навчав: “Коли Господь вимагає, щоб ми простили всіх, це включає прощення самих себе. Іноді з усіх людей на світі той, кого пробачити найважче—і, мабуть, той, хто найбільше потребує нашого прощення—це людина, яка дивиться на нас із дзеркала”¹.

Змінена душа

Але як нам це зробити? Вивчаючи життя Аммона, пророка з Книги Мормона, ми зможемо це краще зрозуміти.

Місіонерське служіння Аммона серед ламанійців є і дивовижним, і надихаючим. Починаючи з епізоду захисту овець царя, до

проповідування царю Ламонію, і до поширення євангелії серед усього народу, життя Аммона залишається однією з найбільш надихаючих історій у Писаннях.

Однак Аммон не завжди був праведним, сповненим віри чоловіком, який з могуттю проповідував ламанійцям. Він припускався помилок, і навіть серйозних. Як один із синів Мосії Аммон певний час був серед тих, хто прагнув “знищити церкву, і збити з пуття людей Господа, всупереч велінням Бога” (Мосія 27:10).

Аммон, його брати і Алма молодший настільки перешкождали роботі Бога, що ангел Господа явився їм і, промовляючи “наче голосом грому, що аж земля затряслася там, де вони стояли” (Мосія 27:11), закликав їх до покаяття.

Зрозуміло, що Аммон мав серйозні провини, в яких йому треба було каятися, і він це зробив. А що було б, якби він не зміг простити себе? Що, якби він ніколи не пішов на свою місію, вважаючи, що йому надто пізно? Якби він цього не зробив, то не зміг би через багато років разом зі своїми братами радіти успіху серед ламанійців. “Тож бачите, ми можемо подивитися і побачити плоди наших зусиль; і хіба їх мало?—запитував Аммон у своїх братів.—Я кажу вам: Ні, їх багато; так, і ми можемо свідчити про їхню щирість, через їхню любов до своїх братів, і також до нас” (Алма 26:31). Завдяки його місіонерській роботі тисячі людей пізнали істину.

RECLAIMED

Старійшина

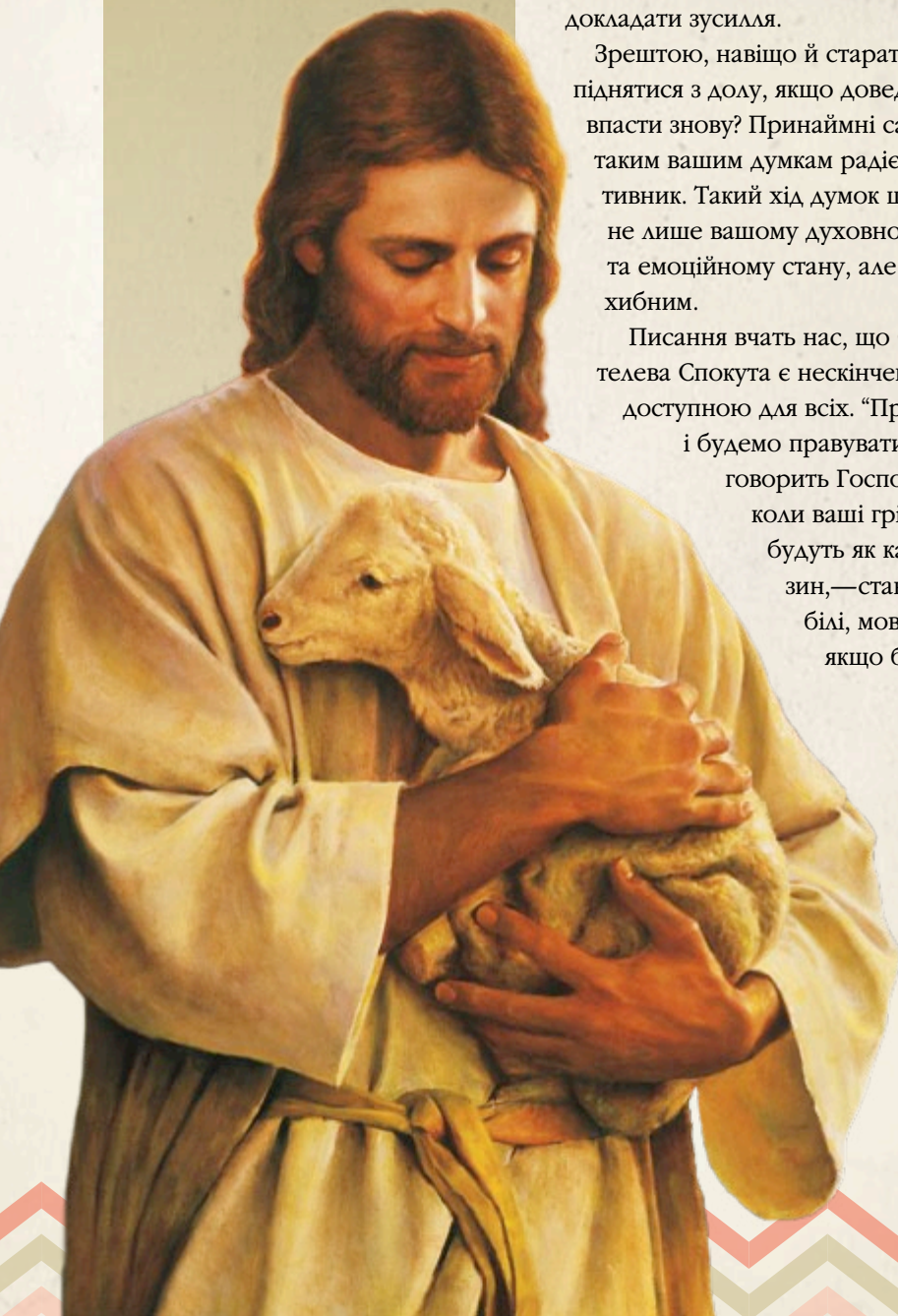
Шейн М. Боуен,

сімдесятник,

навчав, як Спокута

може оновлювати

і освячувати наше життя. Подивіться відео “Reclaimed” на сайті lds.org/pages/mormon-messages#reclaimed.

Чому небезпечно занепадати духом

Навіть маючи таку чітку пораду від провідників Церкви і приклади з Писань, дехто з нас все ще вірить, що на нас не поширюється Спокута, що ми не можемо бути спасенними. Ми не здатні скинути з себе тягар власної вини навіть після щирого покаяння. Дехто навіть припиняє докладати зусилля.

Зрештою, навіщо й старатися піднятися з долу, якщо доведеться впасти знову? Принаймні саме таким вашим думкам радіє супротивник. Такий хід думок шкодить не лише вашому духовному та емоційному стану, але і є хибним.

Писання вчать нас, що Спасителя Спокута є нескінченною і доступною для всіх. “Прийдіть, і будемо правуватися,—

говорить Господь:
коли ваші гріхи
будуть як карма-
зин,—стануть
білі, мов сніг;
якщо будуть

червоні, немов багрянниця,—то стануть мов вовна вони” (Ісаїя 1:18). Ми *можемо* досягнути успіху. Ми можемо зробити ще одну спробу. І у нас є Господня допомога на кожному кроці нашого шляху.

Ніколи не пізно

Старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, запропонував чітку пораду тим, хто хоче здатися. “Наскільки б ви, на вашу думку, не запізнилися, скільки б нагод, як ви вважаєте, не втратили, скількох би помилок, як ви відчуваєте, не припустилися, або скількох талантів, на вашу думку, не маєте, чи як далеко від дому, від сім’ї та від Бога ви не віддалилися б, я свідчу, що ви не зайшли далі тієї відстані, куди сягає божественна любов. Ви не можете зійти нижче тієї глибини, до якої досягає нескінченне світло Спокути Христа”².

Старійшина Холланд далі навчає нас завжди тримати в полі зору Божу доброту: “Формула віри—триматися, працювати, довести роботу до кінця і не перейматися

ПЕРМАНЕНТНИЙ МАРКЕР

Дені Даневей Роуен

Сліди наших помилок не повинні бути перманентними. Варто зробити все можливе, аби руки були чистими, навіть якщо це боляче.

бідами минулого—реальними чи уявними,—пам'ятаючи про велич кінцевої винагороди”³.

Сповнюватися надії

Хоча до гріха ніколи не можна ставитися легковажно, покаяння є реальним. Прощення є реальним. Спасителева Спокута дає нам шанс знову почати з чистого аркуша. Так само, як Аммон знайшов прощення, ви можете також знайти його.

Ми дійсно можемо сподіватися на кращі часи. Апостол Павло навчав: “Бог же надії нехай вас наповнить усякою радістю й миром у вірі, щоб ви збагатились надією, силою Духа Святого!” (Римлянам 15:13).

Завдяки дару покаяння ми всі знову можемо повірити в себе. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Дітер Ф. Ухтдорф, “Милостиві отримають милість”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 77.
2. Джеффрі Р. Холланд, “Робітники у винограднику”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 33.
3. Джеффрі Р. Холланд, “Робітники у винограднику”, с. 32.

Через тиждень після закінчення школи я перетнула всю країну, щоб провести літо з сім'єю своєї старшої сестри, поки восени не почнуться заняття у коледжі.

Я знайшла кількох друзів, більшість з них були старші за мене і навчалися у коледжі. Одного суботнього вечора двоє з моїх нових друзів заїхали за мною, щоб послухати хорошу групу, яка грала в місцевому клубі.

Коли ми припаркувалися, я почала трохи нервувати, але не хотілося відмовою зіпсувати вечір. Ми увійшли в клуб і чоловік за стійкою подивився на мої водійські права. Без попередження він провів чорним перманентним маркером по суглобах пальців обох рук.

Я здивовано подивилася на руки. Я зрозуміла, що він зробив позначку на моїх руках, як ознаку того, що я надто молода, аби купувати алкоголь у барі.

Мені відразу ж стало незатишно. Люди пили й курили.

Неприємно зізнатися, що я не мала сміливості піти звідти відразу ж. Через 30 хвилин один з друзів запитав, чи зі мною все гаразд. Я сказала, що мені болить голова від музики й диму. Він запропонував відвезти мене додому, і я з вдячністю погодилася.

Я поспіхом пішла у ванну в домі сестри й почала терти ті чорні позначки, аж до болю. Наступного дня я братиму причастя цими руками,

і мені відчайдушно хотілося, щоб вони були чистими. Однак на моїй стертій рожевій шкірі все ще виднілися дві ледь помітні чорні лінії.

Перш ніж лягти спати, я попросила в молитві прощення за те, що мені не вистачило сміливості піти звідти—а точніше, у першу чергу за те, що мені не вистачило сміливості не входити туди. Я пообіцяла Небесному Батькові, що ніколи не дозволю собі потрапляти в подібну ситуацію.

Наступного ранку я змогла змити більшу частину слідів маркера і мої руки були майже повністю чисті, коли я приймала причастя. Я подумала про те, що гріх подібний до тих чорних плям. Я подумала про те, що покаяння потребує зусиль і може навіть бути болісним, але ми можемо покаятися і за допомогою сили Спокути позбавитися гріхів та бути чистими від чорних плям у нашому житті. ■

Автор живе в шт. Юта, США.

ЧЕСНІСТЬ І ЦІЛІСНІСТЬ

*Якщо ви учень Христа,
ці особисті якості
є виявом того, ким
ви насправді є.*

**Старійшина
Крістоффель
Голден мол.**
Сімдесятник

На чемпіонаті з американського футболу серед студентів з Джозефом Б. Віртліном під час вирішальної гри сталася, за його словами, “визначальна подія”.

“В тому епізоді я мав вкидати м’яча, аби заробити прохідні очки для команди,—розповідає він.— Я зайняв вільну позицію і вклинився в лінію гравців. Я знав, що був поруч з лінією воріт, але не знав, наскільки близько. Хоча на мене навалилася купа гравців, я простягнув пальці вперед на пару дюймів і намацав її. Лінія воріт була на відстані 5 сантиметрів.

У ту мить я відчув спокусу підштовхнути м’яча вперед. Я міг зробити це. ... Але тоді я згадав слова моєї матері: “Джозефе,—часто казала вона,—роби те, що правильно, якими б не були наслідки. Роби те, що правильно, і все буде гаразд”.

Я так відчайдушно хотів заробити ті ігрові очки. Але більше, ніж мені хотілося бути героєм в очах друзів, я хотів бути героєм в очах моєї матері. Отже я залишив м’яча там, де він був—за два дюйми від лінії воріт¹. Пізніше старійшина Віртлін (1917–2008) служив членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів.

Чинити правильно

Рішення старійшини Віртліна є чудовим прикладом людини, яка не скомпрометувала свою цілісність. Чесність і цілісність є перевіркою нашого характеру. Вони вимагають, щоб людина завжди робила або казала те, що правильно, незалежно від обставин чи думки інших людей.

Однією з норм брошури *Заради зміцнення молоді* є чесність і цілісність. Від вас, святих останніх днів і послідовників Христа, очікується, що ви завжди будете “чесними з собою, іншими людьми та Богом. Бути чесним означає, що ви робите вибір на користь того, щоб ніяким чином не обманювати, не красти і не списувати. ...

Цілісність близько пов'язана з чесністю. Цілісність означає завжди думати і робити те, що правильно, незалежно від наслідків. Коли ви цілісні, то готові жити за своїми нормами і віруваннями, навіть коли ніхто за вами не спостерігає”².

Стати учнем

Наша мета під час цього випробувального стану земного життя—стати “свят[ими] через спокуту Христа” (Мосія 3:19). Стати святими—це не більше і не менше, ніж стати справжніми учнями Христа. Це не так важко, як ви можете подумати; можливо, ви вже знаєте, як це робити. Однак це дійсно вимагає зусиль, а іноді ці зусилля вимагають від нас багато чого. Однак це можна зробити.

Книга Мормона навчає: “Бо знайте, Дух Христа дано кожній людині, щоб вона

відрізняла добро від зла; ось чому я показую вам, як саме судити; бо все, що запрошує творити добро і переконує вірити в Христа, послано силою і даром Христа; ось чому ви можете знати досконалим знанням, що це є від Бога” (Мороній 7:16).

Будучи учнем Христа, ви можете зрозуміти, як говорити і діяти, запитуючи себе: “А що зробив би Ісус?” Ви отримаєте підказки, і діючи відповідно до підказок, ви отримаєте для себе свідчення, що вчинили правильно. Однак правда полягає в тому, що іноді вам доведеться трохи зачекати, аби побачити справжні наслідки і благословення ваших чесних вчинків.

Бути абсолютно чесними

У брошурі *Заради зміцнення молоді* нам нагадують: “Нечесність ранило як вас, так і інших людей. Коли ви обманюєте, крадете у магазину чи в інших місцях, або списуєте, то завдаєте шкоди вашому духу і вашим стосункам з людьми. Чесність відкриє для вас у майбутньому більше можливостей і посилить вашу здатність керуватися Святим Духом”³.

Щоденна молитва, вивчення Писань і застосування вчень сучасних пророків зміцнюють нашу чесність і цілісність.

Справжня міра щирої цілісності й повної чесності виявляється в тому, що ви робите, коли ніхто навколо не знає, що ви думаєте, кажете або робите. Як справжні учні Господа Ісуса Христа ми не можемо бути і чинити менше того, що Спаситель показав нам. Ми маємо незрівнянний дар Святого Духа. Спаситель навчав: “Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім'я Мое, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив” (Іван 14:26).

Наш Спаситель також дав нам велику силу, яка міститься в щоденній молитві, вивченні Писань і читанні слів сучасних пророків та апостолів. Ці позитивні щоденні справи зміцнюють нашу чесність і цілісність. Пам'ятайте, для вас, учня Христа і члена Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, ваша чесність є виявом вашої цілісності і того, ким ви насправді є. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Джозеф Б. Віртлін, “Засвоєні уроки життя”, *Ліягона*, трав. 2007, с. 46.
2. *Заради зміцнення молоді* (брошура, 2011), с. 19.
3. *Заради зміцнення молоді*, с. 19.

ПОВЕРНЕНИЙ З ЧЕСТЮ

Я не хотіла бути злодійкою, навіть випадково.

Валері Бест

Коли закінчились мої заняття у кінці дня, я зайшла до невеличкого антикварного магазину по дорозі додому—цю справу я хотіла завершити попри те, що лив дощ і ставав усе сильнішим. Я була єдиним покупцем у магазині, а жінка, яка там працювала, допомагала запакувати лампу, яка мені сподобалася.

Поки вона відкривала пакет для покупки, я помітила на розкладці браслети яскравих кольорів. В той час, як вона клала лампу в пакет, я потягнулася до одного браслета. Продавщиця штовхнула розкладку і мабуть половина браслетів упала на підлогу. Жінка виглядала трохи розстроєною, але продовжувала займатися моєю покупкою. Я пішла з магазину, тримаючи в одній руці парасольку, а в іншій—пакет з лампою.

Я прийшла додому, зняла мокрі чоботи й увімкнула музику. Я вийняла лампу й щось помітила на дні пакету. То був червоний браслет. Мабуть він випав з розкладки у мій пакет. Я усміхнулася, думаючи, як ця ситуація подібна до історії з підручника для Товариства молодих жінок: *“Тоді Валері задала урок, який щойно проводився у класі Лаєр”*.

Я кинула браслет на ліжко й увімкнула лампу. Вона створювала

теплий ореол серед того сірого дня. Я визирнула у вікно. Дощ посилювався, а сніг на землі перетворився на брудне місиво.

Я поглянула на браслет. Він був вишневого кольору. Я одягнула його на руку. Звісився напис з ціною—20 доларів. Звичайно ж, я поверну його. Мені й не спало б на думку цього не зробити. Я зняла браслет і поклала на стопку книг, які збиралася кудись прибрати. Я пішла в іншу кімнату, щоб зробити какао.

Потім я повернулася.

Як довго я збиралася прибрати ті книжки? Вже давненько. Скільки пролежить тут цей браслет, якщо я відкладатиму його повернення?

Я мала *намір* повернути його. Але коли це відбудеться? Чи чекаю я доти, доки стане незручно його повертати? А може забуду про нього?

Я ще трохи повагалася і знову подивилася у вікно. Я подумала про те, що ноги тільки-но зігрілися. Я подумала про смачне гаряче какао.

Тоді я взяла браслет, натягнула чоботи і знову вийшла з дому.

Коли я прийшла в магазин, жінка допомагала комусь іншому. Я стояла і чекала. Коли вона закінчила, я вийняла браслет з кишені, пояснивши, як він до мене потрапив. Вона трохи

здивувалася, трохи зніяковіла, подякувала—і все. Вона не запропонувала мені винагороду за чесність. Вона не розсипалася в словах подяки. І не було нікого, хто міг би це бачити.

По дорозі додому я думала про те, що завжди вважала себе чесною

людиною. Це та якість, яку я ціную і помічаю в людях. Але справжня чесність, як і справжня любов і справжнє милосердя—це якість, яка вимагає дій. Якими б благородними і щирими не були мої наміри, я стала чесною людиною

лише тоді, коли знову взула чоботи і почала діяти відповідно до своїх намірів.

Я відчула своє неприкрите зап'ястя у пальті й злегка усміхнулася. ■

Автор живе у Нью-Йорку, США

СИЛА В ЗАВІТАХ

Коли ви чуєте слово *завіт*, що вам спадає на думку? Якщо ви скажете: “Двостороння угода з Богом”, то будете праві.

Але завіт з нашим Небесним Батьком є також чимось більшим. У тому священному обіцянні є сила, міць, безпека і мир. Якщо ви приділяєте час, щоб подумати про завіти, які уклали і будете укладати у своєму житті, і якщо ви виконуєте свою частину, ви почнете відчувати и жити по-іншому. Завіти впливають на те, як ви дієте, і надихають вас у прийнятті рішень.

Ось як завіти вплинули на життя деяких молодих людей.

“Завіт утримує вас на прямій і вузькій путі, допомагає жити краще і дає вам краще розуміння”.

Маркус А., 17 років, шт. Юта, США

“Той факт, що я уклав завіти з Небесним Батьком, дає мені можливість духовно зростати і бути більш вірним членом Церкви. Кожного разу, коли я збираюся щось робити, я думаю про завіти, укладені з Небесним Батьком, і запитую себе, чи я дотримуюся обіцянь, даних Йому, коли я христився й отримував священство. Завіти, укладені з Небесним Батьком, допомагають мені залишатися сильним у євангелії і одного дня повернутися до Нього”.

Ефраїм В., 14 років, Нова Зеландія

“Пам’ятаю, що коли христився, то був як ніколи щасливий, тому що то був мій перший завіт. Наступний завіт я уклав, коли отримав священство. Я був так само щасливий. На моєму обличчі була велика усмішка, коли я зрозумів, що уклав завіт з Богом. Коли я чую, як молодь насміхається з Церкви, то згадую те щастя і пам’ятаю, що це завіт з Богом, а не з людьми”.

Бредфорд А., 16 років, шт. Аризона, США

“Укладання завітів приносить нам і нашим сім’ям багато благословень. Наприклад, хрищення дає нам здатність змінюватися, ставати кращими. Завіти, які ми укладаємо з Небесним Батьком зміцнюють

віру, необхідну для того, щоб ми залишалися вірними євангелії”.

Наомі А., 16 років, Гвадалахара, Мексика

“Минулого літа я часто їздила до храму, щоб виконувати хрищення за померлих. Завдяки тому, що я дотримувалася завітів шляхом відвідування храму і робила те, що правильно, я мала благословення. Я відчувала величезне напруження через випускні екзамени. Я пішла до храму і відчувала полегшення. Дотримання завітів робить життя набагато легшим і щасливішим”.

Мак-Кена М., 18 років, шт. Каліфорнія, США

“Я дуже переживав, коли, як диякон, я вперше розносив причастя. Тоді я згадав день свого хрищення і відчув Святого Духа. Я автоматично відчув заспокоєння і зміг все зробити добре”.

Сет А., 12 років, Мехіко, Мексика

НЕДІЛЬНІ УРОКИ

Тема цього місяця:
Обряди і завіти

**Завіт—це обіцяння,
і він також є чимось
набагато більшим.**

ПРИЄДНУЙТЕСЯ ДО РОЗМОВИ

Упродовж червня ви будете вивчати, що таке обряди і завіти, у ваших кворумах священства, Товариств молодих жінок і на уроках Недільної школи. Складіть список завітів, які ви уклали і сподіваєтеся укласти. Що цей список каже про те, як ви хочете жити? Ви можете поділитися своїми думками з іншими, складаючи свідчення вдома, в церкві або в соціальних мережах.

БОЖЕСТВЕННІ ЗАВІТИ ДОПОМАГА- ЮТЬ СТАТИ СИЛЬНИМИ ХРИСТИЯНАМИ

“Я прошу кожного з вас стати достойними і отримати усі обряди священства, які тільки можете, а потім вірно виконувати обіцяння, взяті через укладання завіту. Нехай у важчі часи ваші завіти матимуть для вас першорядне значення, а ваша слухняність буде неухильною. Потім ви зможете просити з вірою, не маючи жодних сумнівів, згідно з потребами, які у вас є, і Бог відповість. Він підтримає вас”.

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон,
з Кворуму Дванадцятих Апостолів,
“Сила завітів”, Ліягона, лист. 2009, с. 22.

“Я отримав багато благословень внаслідок дотримання завітів. Завдяки дотриманню завітів хрищення Святий Дух

допомагав мені приймати рішення. Завіт, укладений під час отримання священства,— це зобов'язання застосовувати священство заради служіння і допомоги іншим. Це допомагає вашому свідченню зростати, якщо ви служите”.

**Ерік С., 15 років, пров.
Альберта, Канада**

“Ви не можете робити все, що завгодно, і сподіватися, що Бог дотримуватиметься обіцянь зі Свого боку. Він так багато чекає від вас, тому що знає ваш потенціал. Це дійсно піднімає мене на вищий рівень”.

Джолі Х., 15 років, шт. Колорадо, США

УЛЮБЛЕНІ ДОМАШНІ СІМЕЙНІ ВЕЧОРИ

М

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ

ДУХОВНІ СУПЕРГЕРОЇ

Цього року наш дім у понеділок ввечері відвідували чудові супергерої! Кожен супергероєм був схожим на члена сім'ї, був наділений особливою суперсилою і викладав важливий урок, що зміцнював свідчення і заохочував покращувати наші стосунки.

Наприклад, одного тижня Медіамен навчав нас, як захищати свої очі від неналежних фільмів, телешоу та журналів. Іншого тижня міс Фітнес розповідала, як нам розвивати надлюдську силу, регулярно займаючись фізичними вправами. Спокійний Джміль—супергероєм, одягнений у костюм джмеля, навчав, як не гудіти і *бути* благоговійним у церкві та вдома. Дівчина-Слово пояснювала, як і коли ми можемо казати одне одному більше компліментів. Дівчина-Вдячність, Майстер-На-Всі-Руки, Знавець Писань, Дівчина-Жодних-Грубощів, Місіонер та інші супергерої також приходили на наші домашні сімейні вечори.

Я вдячний, що члени моєї сім'ї глибоко і ретельно обдумували, які проблеми у сім'ї вони хотіли висвітлити за допомогою супергероїв. Ми всі з нетерпінням чекали на домашній сімейний вечір і чудово проводили час разом з кожним супергероєм. Я вдячний, що кожного разу, коли ми обдумували проблему

нашої сім'ї, Небесний Батько давав нам натхненні ідеї про те, як ефективніше навчати один одного. Ми завжди будемо плекати спогади про цих супергероїв. ■

Віктор В., США

СВІДЧЕННЯ МОГО БРАТА

Моя мама працює кожного вечора з 15:00 до 23:00. І хоча в понеділок ввечері її також немає вдома, разом зі старшим братом ми вирішили проводити домашній сімейний вечір самостійно—лише удвох. Упродовж восьми років мій брат був неактивним, але останнім часом почав ходити до інституту релігії, тож одного понеділка вирішив підготувати урок. Він поділився духовною думкою з Книги Мормона стосовно того, про що я ніколи не задумувалася, хоча чотири роки ходила до семінарії й працювала над програмою “Особистий розвиток”. Той дух, який я відчувала, був саме таким, який я сподівалася відчутися, коли в нашому домі буде гідний носій священства.

Я вдячна, що Небесний Батько дає мені можливість зміцнювати сім'ю, кожного тижня проводячи домашній сімейний вечір. Я люблю євангелію Ісуса Христа, і мені приємно було відчувати смирення під час того домашнього сімейного вечора з братом. ■

Ісадора А., Бразилія

СВІТЛО У ТЕМРЯВІ

Я ніколи не забуду урок домашнього сімейного вечора, який ми провели, коли в домі не було електрики. Без електричного світла ми не могли нічого прочитати, і я подумала, що той домашній сімейний вечір не вдасться.

“Як же ми проведемо домашній сімейний вечір, якщо не зможемо прочитати послання з *Ліягони*, або як ми зможемо співати зі збірників гімнів без світла?”—подумала я про себе.

На щастя, на допомогу прийшла моя сестра. Вона запропонувала заспівати ті гімни, які ми знали напам'ять, а потім поділитися тим, про що ми дізналися в минулу неділю. Кожен з нас поділився якимось принципом і навчався від інших. На мою думку, разом навчатися—це і є мета домашнього сімейного вечора. Я впевнена, що Господь був дуже задоволений тим, що ми дотрималися заповіді проводити домашній сімейний вечір навіть без світла.

Я знаю, що Господь не хоче, аби ми самотньо поверталися в Його присутність. Він хоче, аби ми поверталися зі своїми сім'ями, і Він хоче, аби ми робили все можливе, щоб це сталося, у тому числі проводили домашній сімейний вечір. ■

Еріка С., Бразилія

Ці розповіді показують, як домашній сімейний вечір може бути надихаючим

і приносити радість!

МОЇ ЛІТНІ КАНІКУЛИ БІЛЯ ХРАМУ

Наша сім'я отримала великі благословення, коли ми вирішили кожного року під час відпустки відвідувати храм.

Девід Ісаксен

Я виріс у Норвегії. Найближчий храм був у Стокгольмі, Швеція, на відстані 8–10 годинної поїздки. Без пояснень зрозуміло, що кожна поїздка потребувала ретельного планування і обдумування. Наш кіл планував дві поїздки до храму на рік кожного року; кілька приходів наймали автобус і їхали до храму на вихідні. Було весело їхати з молоддю, але іноді ми з сім'єю хотіли поїхати до храму окремо.

Тож одного року ми вирішили поїхати до Стокгольму під час літньої відпустки. Це було чудово і невдовзі перетворилося на традицію. Ми розбивали намет у наметовому таборі неподалік від храму. Кожного ранку ми рано вставали, щоб встигнути на сесію хрищення разом з іншими сім'ями з Норвегії, які приїздили до храму. Після того ми грали у футбол і ходили плавати біля наметового табору.

Ці літа тепер для мене стали священними спогадами. Хоча ми не жили настільки близько біля храму, щоб їздити туди кожного місяця, кожне відвідування

перетворювалося на особливу нагоду. І хоча поїздка автомобілем була довгою і виснажливою, Господь благословляв нас за жертву. Духовний досвід, отриманий у храмі, допомагав мені розвивати любов до храму і його обрядів. Це також допомогло нашій сім'ї зблизитися.

Я пригадую один особливий випадок, коли переживав недовгий період бунтарства. Мені здавалося, що я бачу так багато недоликів у батьків, і я думав, що вони не мають жодного права радити мені, як я маю жити. Хоча я жив гідно того, щоб відвідувати храм, проте ставив під сумнів роль батька як голови сім'ї. Однак коли ми поїхали до храму разом, щоб виконувати хрищення і конфірмації, то я відчув присутність приемного духа. Коли батько поклав руки мені на голову, щоб конфірмувати заради людей, які пішли з життя, я відчув, як Дух підтверджує мені, що він діяв істинними повноваженнями священства. Це змусило мене зрозуміти, що хоча батько не був досконалий,

він все-таки був хорошим батьком і я маю благословення бути його сином. Я відчув, що мені слід показатися у своєму бунтарстві і спробувати роздивитися мудрість і любов, що містилися в його настановах.

Хоча минуло так багато років, ті літа, проведені біля храму, залишаються яскравими у пам'яті. Храм став одним з дійсно прекрасних місць у світі, як води Мормона були для народу Алми: "Які прекрасні вони в очах тих, хто там прийшов до пізнання свого Викупителя" (Мосія 18:30). ■

Автор живе в шт. Юта, США.

БЛАГОСЛОВЕННЯ ХРАМУ

Які благословення ви отримали завдяки відвідуванню храму? Ви можете поділитися своїми почуттями з членами сім'ї або написати про них у щоденнику.

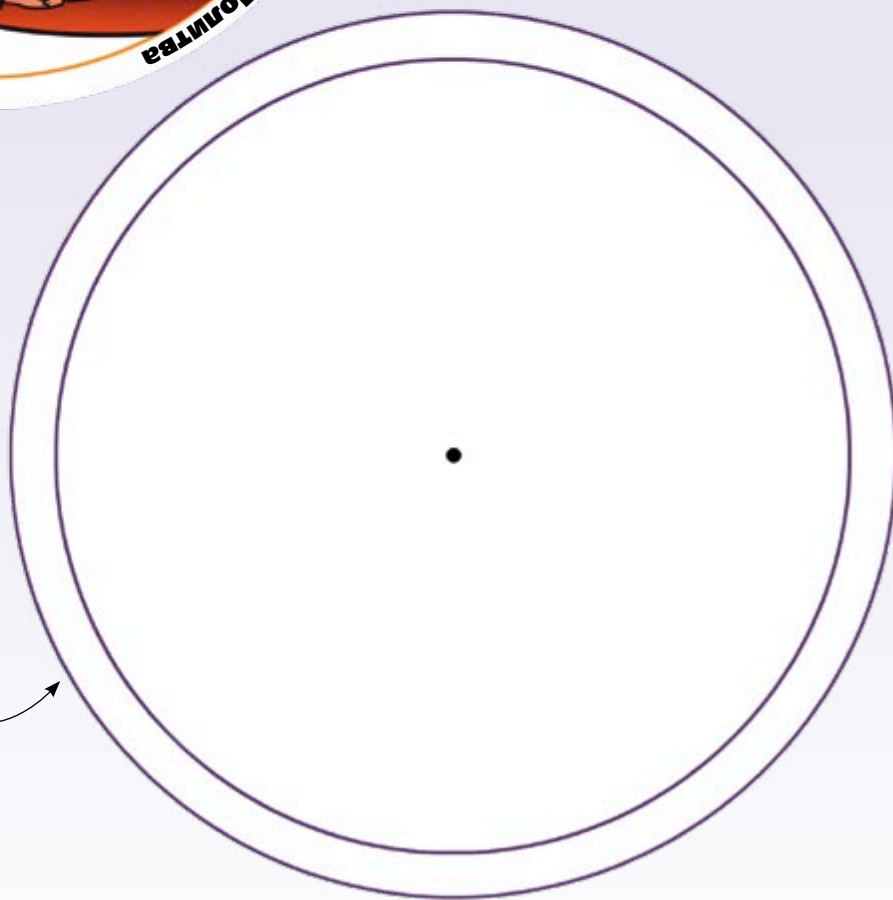
Колесо для домашнього сімейного вечора

Ти можеш зробити колесо завдань, щоб допомогти у плануванні домашнього сімейного вечора. Помісти ці кола на картон і скріпи їх по центру металевим зажимом. Напиши імена членів сім'ї на зовнішньому колі. Повертай колесо, щоб змінювати завдання кожного тижня.

Напиши імена членів своєї сім'ї на зовнішньому колі.

ВРЯТУЙ ІІ!

Хейді С. Свінтон

Кожного літа сім'я Монсонів проводила два місяці в сімейному будиночку на річці Прово. Томмі Монсон навчився плавати у швидкій течії ріки. Одного теплого дня, коли Томмі було років 13, він взяв камеру від автомобільного колеса і поплив за течією ріки.

Того дня велика група людей зібралася на лужку біля річки, щоб поїсти і пограти в ігри. Томмі наближався до того місця, де течія була найстрімкішою, коли почув несамовиті крики: “Врятуйте її! Врятуйте її!” Дівчинка впала у небезпечний водяний вир. Ніхто з тих, хто був на березі, не вмів плавати, щоб врятувати її.

Саме в ту мить на місці подій з'явився Томмі й побачив, що голова дівчини зникла під водою. Томмі простягнув руку, вхопив дівчину за волосся, а потім

підняв її над боком камери. Після цього Томмі попрямував до берега. Спочатку сім'я обняла дівчинку, цілючи її і плачучи. Потім вони почали обнімати і цілувати Томмі. Йому було ніяково від усієї цієї уваги, і він швидко побіг до своєї камери.

Коли Томмі продовжив свою подорож рікою, його переповнювали теплі почуття. Він зрозумів, що допоміг врятувати життя. Небесний Батько чув вигуки: “Врятуйте її! Врятуйте її!” Він зробив так, щоб Томмі пропливав саме у необхідний час. Того дня Томмі дізнався, що найприємніше відчуття—це усвідомлювати, що Бог, наш Небесний Батько, знає кожного з нас і дозволяє нам допомогти Йому рятувати інших. ■

СЛОВА ПРЕЗИДЕНТА МОНСОНА

“Наші можливості дарувати є дійсно безмежними. ... Є серця, щоб їх звеселяти. Є добрі слова, щоб їх промовляти. Є подарунки, щоб їх дарувати. Є справи, щоб їх робити. Є душі, щоб їх спасати”.

З “First Presidency Christmas Devotional,” *Ensign*, Feb. 2001, 73.

Виконуй свій обов’язок

Коли Томмі було 11 років, він мав особливий обов’язок допомагати однокласникам переходити дорогу. Подивіться на малюнки нижче. Чи можете ви знайти дві речі, які використовував Томмі, щоб виконувати своє доручення?

Коло безпеки

Коли Томмі вчився плавати у річці Прово, члени сім’ї оточували його на той випадок, що коли йому знадобиться допомога, хтось завжди буде поруч. Ви можете бути, як Томмі, і пограти у гру “Рятівне коло”.

Тобі потрібно:

Чотири або більше гравців
Вільне місце

Правила гри:

Станьте в коло і візьміться за руки. Один гравець стає в середину кола. Гравцю в середині зав’язують очі, і він повільно ходить у різних напрямках—куди йому або їй захочеться. Гравцям у колі потрібно триматися за руки, але так, щоб їх не торкнувся гравець у середині кола. По черзі ставайте у середину кола.

Сім'ї—це частина плану Небесного Батька

Ви можете скористатися цим уроком і вправою, щоб більше дізнатися про тему Початкового товариства на цей місяць.

Книга Мормона розповідає нам про злочестивого чоловіка на ім'я Амалікія. Він хотів зруйнувати Церкву і стати царем над нефійцями.

Полководець Мороній був сильним і праведним провідником нефійської армії. Полководець Мороній хотів нагадати людям, як важливо захищати свої сім'ї і свою віру. Він розірвав свій верхній одяг і зробив з нього прапор, або стяг. На ньому він написав ці слова:

“В пам'ять нашого Бога, нашої релігії, і свободи, і нашого миру,

наших жінок, і наших дітей”.

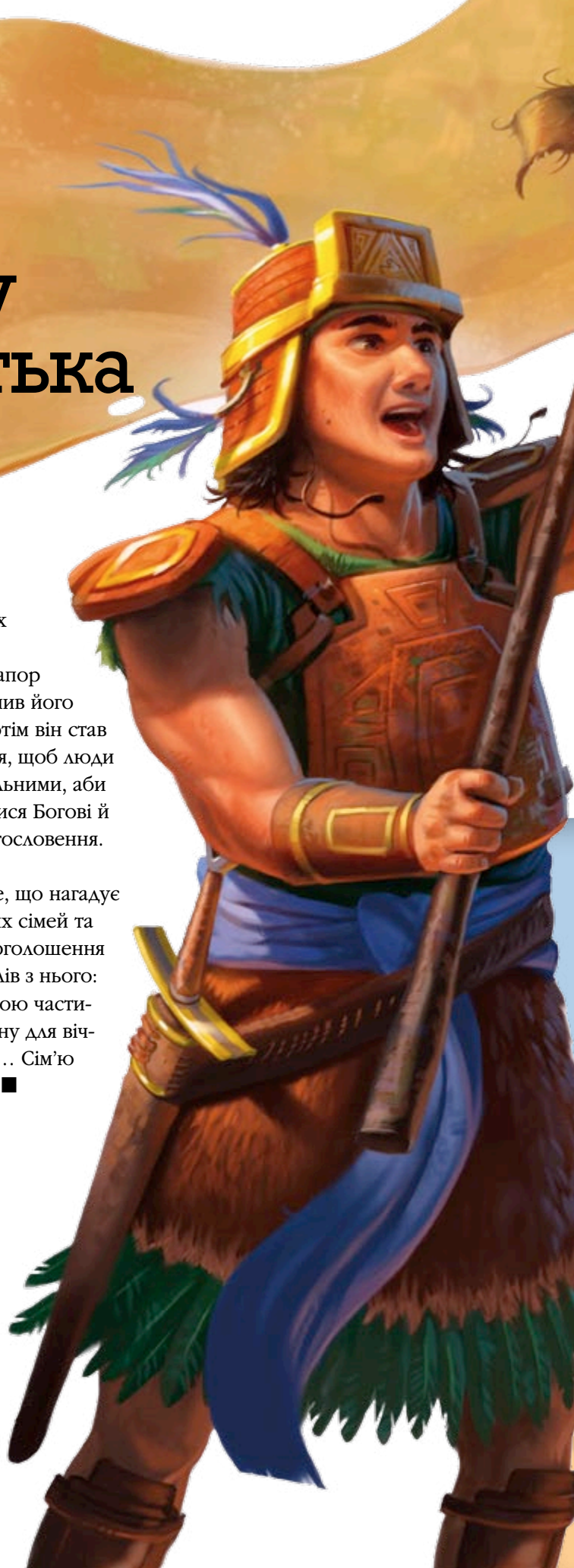
Він назвав свій прапор “гасло волі” і прикріпив його на кінці жердини. Потім він став на коліна і помолився, щоб люди могли залишатися вільними, аби мати змогу поклонятися Богові й отримувати свої благословення. (Див. Алма 46:3–18).

Сьогодні у нас є те, що нагадує про важливість наших сімей та віри. Це—“Сім'я: Проголошення світові”. Ось кілька слів з нього:

“Сім'я є центральною частиною Творчого плану для вічної долі Його дітей. ... Сім'ю встановлено Богом”. ■

Ідеї для домашнього виступу

Разом із сім'єю ти можеш прочитати “Сім'я: Проголошення світові”. Ти можеш також поговорити про те, яким чином ви всі разом можете сприяти зміцненню своєї сім'ї. Потім ви можете обрати один спосіб і скласти план, як над ним працювати.

ЗЛІВА: ІЛЮСТРАЦІЯ БРЕНДОНА ДОРМЕНА;
СТРАВА: ІЛЮСТРАЦІЯ РЕЙЧЕЛ
ГОФМАН-БЕРІТЗ

Пісня та уривок з Писань

- “Може сім’я святих жити вічно”,
Збірник дитячих пісень, с. 98
- Алма 46:3–18

Вправа: прапор сім’ї

Візьміть аркуш паперу або тканини, щоб зробити прапор, як символ вашої сім’ї. Фломастерами або олівцями намалуйте те, що є важливим для вашої сім’ї. Додайте цитату або висловлювання, яке описує почуття членів вашої сім’ї до віри в Ісуса Христа і Небесного Батька або до благословення бути сім’єю.

Випробування у Міссурі

Дженніфер Медді

Знайомтеся з важливим місцем в історії Церкви!

Подорож з Кертленда, шт. Огайо, до Індепенденса, шт. Міссурі, була довгою і виснажливою для Джозефа Сміта. Він їхав на возі, на пароплаві та диліжансом. Останні 402 км. Він мав пройти пішки! Але Господь наказав йому йти до Міссурі, щоб установити Сіон, тож Джозеф Сміт послухався.

Інші члени Церкви почали

прибувати до Міссурі у 1831 році. Вони орали землю, будували будинки і збирали врожай.

Оскільки все більше й більше членів Церкви прибувало до Індепенденса, шт. Міссурі, деякі люди, які вже там жили, почали ставитися до цього з підозрою і висловлювати невдоволення. Зловмисники нападали на будинки святих і наказували їм їхати геть. ■

На цих ілюстраціях в центрі для відвідувачів у Індепенденсі показано, як святі будують свій дерев'яний будиночок.

Вільям У. Фелпс заснував друкарню в Індепенденсі, де він друкував газету. Він також надрукував Книгу Заповідей, яка містила частину Господніх одкровенень Джозефу Сміту. Сьогодні ці одкровення є в Ученні і Завітах.

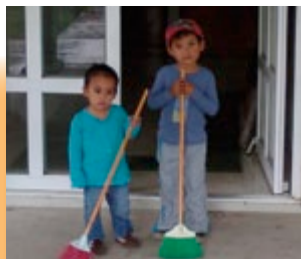
В'ЯЗНИЦЯ ЛІБЕРТІ

Взимку 1838 року Джозеф Сміт і п'ятеро інших провідників Церкви були заарештовані на основі сфабрикованого звинувачення і забрані до в'язниці Ліберті. В'язниця була темною, брудною і надзвичайно холодною, а ув'язнені не мали достатньо теплих ковдр чи хорошої їжі. В'язниця Ліберті мала товсті кам'яні стіни. Верхня кімната призначалася для наглядача і його сім'ї, а нижня кімната—"застінок"—для ув'язнених. Люк був єдиним входом і виходом з нижньої кімнати.

Коли пророк перебував у в'язниці, Господь сказав йому: "Не бійся того, що може зробити людина" (УЗ 122:9).

Церква відбудувала в'язницю частково з її справжніх каменів, частково з відновлених, а потім побудувала навколо неї центр для відвідувачів. Сьогодні багато відвідувачів приходять подивитися на місце, де пророк Бога отримав втішаюче одкровення, перебуваючи у в'язниці.

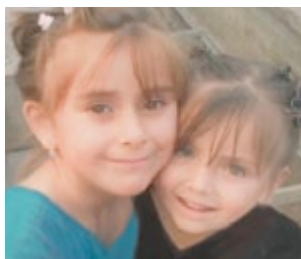
НАША СТОРІНКА

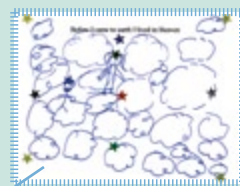
3-річний Рікардо О. з Мексики любить служити. Кожної суботи разом зі своєю маленькою сестричкою Олеа він допомагає батькам підмітати будівлю, в якій його філія збирається на причасні збори. Він служить з усмішкою—не лише в церкві, але і вдома.

Лої П., 7 років, Камбоджа

Я люблю ходити до церкви і на уроки Початкового товариства. Я вчуся читати і люблю історії з Книги Мормона. Разом з молодшою сестрою ми любимо допомагати мамі. Нам подобається читати дитячий розділ в *Ліягоні*. Ми удвох молимося за Президента Монсона і сестру Монсон.
Алісон А., 6 років, і Хуана А., 3 роки, Аргентина

Діти з Початкового товариства філії Джанкшн, округ Мендевілль, Ямайка, Вест-Індія, дізнаються про Спасителя і про те, як намагатися наслідувати Його приклад: хреститися і готуватися до відвідування храму.

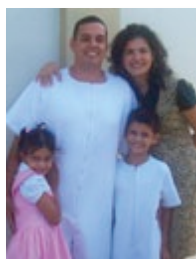

Нгуен Л., 7 років, Камбоджа

4-річна Марія К. з Бразилії виступала під час причасних зборів і здивувала кожного, розповівши напам'ять 13 Уложень віри, не забувши жодного слова. Президент

Початкового товариства, яке відвідує Марія, каже, що дівчинка щиро молиться і свідчить про Ісуса Христа.

Ренато з сім'єю під час свого хрещення

Одного дня з Початковим товариством ми прийшли до Бразильського храму в Сан-Паулу. Квітни були кращими за все, що я коли-небудь бачив. Ми дізналися, що завдяки завітам, які укладаємо в храмі, ми можемо жити зі своїми сім'ями вічно.

Президент храму розмовляв з нами у кімнаті для очікування, де ми побачили чудові картини. Я відчував тепло і щастя, а мама сказала мені, що то Святий Дух свідчив мені про істинність того, що я дізнався. Я здобув свідчення, що храм—це дім Господа.

Ренато Б., 8 років, Бразилія

Храм дуже гарний ззовні—біля нього є багато квітів. Але коли я запечатувався зі своєю сім'єю, я побачив, що всередині він навіть кращий.
Ніколас М., 5 років, Колумбія

ОСОБЛИВИЙ СВІДОК

**Старійшина
Девід А. Беднар**

З Кворуму Дванадцятих Апостолів

Чому сімейно-історична робота має таке значення?

*Члени Кворуму Дванадцятих Апостолів
покликані як особливі свідки Ісуса Христа.*

Пророк Джозеф Сміт проголосив, що нашим “найвеличнішим обов’язком ... у цьому світі, є знаходити імена своїх померлих”¹.

Сімейна історія—це важлива частина роботи спасіння і піднесення.

У нас є завітна відповідальність шукати імена своїх предків і виконувати за них спасительні євангельські обряди.

Я закликаю молодь Церкви дізнаватися через навчання про Дух Іллі та відчувати його².

Я заохочую вас навчатися, шукати предків і готуватися до виконання хрищень за ваших родичів у храмі.

Якщо ви відгукнетесь на це запрошення з вірою, ваші серця повернуться до ваших батьків.

Ваша любов і вдячність до предків збільшиться.

Ви матимете захист у молодості й упродовж усього життя.

Ваше свідчення про Спасителя і навернення стануть глибшими і тривалішими. ■

*Адаптовано зі статті “І серця дітей повернуться”,
Ліягона, лист. 2011, сс. 24—27.*

ПОСИЛАННЯ

1. Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт (2007), с. 481.
2. Див. Учення і Завіти 2:1–2.

An oil painting depicting a man with glasses and a blue turtleneck sweater leaning over a table, looking at a book with a young girl. The girl has dark hair with a white bow and is wearing a pink sweater. They are both smiling and looking at the book. The background is a textured, abstract wash of blue and white. The overall style is soft and intimate, with visible brushstrokes.

Килимок з історіями

Хто б міг подумати, що так багато історій може міститися в одному килимку?

Кей Тімпсон

Ґрунтується на справжніх подіях

“І зможемо ми відшукать своїх рідних, і пам'ять про них збережемо ми” (“Істина від Іллі”, Збірник дитячих пісень, сс. 144–145).

Кеті, підскакуючи уздовж тротуару, добігла до великого дуба на розі вулиці. Завдяки старому дереву було легко знайти дім бабусі.

Як завжди бабуся сиділа у вітальні, спокійно сплітаючи і зшиваючи смужки яскравої тканини. Наполірована дерев'яна підлога дому бабусі була прикрашена красивими килимками, які вона зробила власноруч.

“Привіт, люба”,—сказала бабуся, коли Кеті увійшла. Невдовзі вони розмовляли про те, що Нана називала “старими часами”. Вони разом розглядали чорно-білі фото. Особливо Кеті подобалося розглядати одяг і зачіски, які носили її родичі в молодості.

“Все було зовсім іншим,—сказала бабуся, зітхаючи.—Ти знаєш, у нас не було машин, телевізорів або мобільних телефонів”.

Кеті не могла навіть уявити, що їй потрібно було б усюди ходити пішки. “Як ви розважалися, бабуню?”—запитала Кеті.

“Нам подобалося разом співати. Ввечері ми збиралися навколо піаніно і співали наші улюблені пісні. Іноді ми співали до хрипоті! То було так весело”.

Бабуся дивилася у вікно і ніби, мотаючи назад плівку років, знову змогла їх побачити.

Кеті сіла біля скрученого килимка, що спадав з колін бабусі. Вона провела пальчиками по стьожках.

“Я подумала,—повільно сказала бабуся,—а чи не хотілося б тобі зробити свій власний плетений килимок?”

Кеті підстрибнула і заплескала в долоні.

“Я б хотіла, бабуню! Ми можемо почати сьогодні?”

Бабуся тихо засміялася. “Для початку тобі треба щось зробити. Іди додому і візьми весь старий одяг, який ми можемо порізати на смужки”.

Її очі заблищали, коли вона нахилилася до Кеті, її голос був тихий, ніби вона ділилася секретом.

“Саме це і робить килимки особливими. Оскільки він зроблений з одягу, килимок може розповідати історії твого життя. Кожне пасмо подібне до розділу з книги про тебе. Дивлячись на тканину старої сукні, ти можеш згадувати місця, в яких ти її носила, і те, що ти в ній робила”.

Кеті широко розкрила очі. Вона вказала на килим, який плела бабуся.

“Ти все пам'ятаєш про одяг, з якого зроблено цей килимок?”

Бабуся усміхнулася. “Можеш не сумніватися! Ця червона смужка

з сукні, яку я носила, коли ти народилася. Я пам'ятаю, як увіткнулася носом у скло в ясельній кімнаті, щоб краще тебе розгледіти. Ти все ще була рожева і зморшкувата”.

Кеті з бабусяю разом сміялися, коли та продовжувала розповідати Кеті історії, вплетені в килимок. Як тільки Кеті дісталася того вечора додому, вони з мамою відклали старий одяг, який Кеті могла використати.

Наступного дня Кеті віднесла одяг у дім бабусі. Бабуся показала Кеті, як розрізати тканину на довгі смужки, сплітати їх і зшивати косички разом.

Кожного дня після школи Кеті продовжувала працювати над своїм килимком у домі бабусі.

Потроху килимок збільшувався. З плином днів Кеті вивчила напам'ять багато бабусиних історій. Були такі дні, коли говорила лише вона, розповідаючи бабусі історії.

Одного дня, додавши до килимка блакитну смужку, яка колись була її улюбленими джинсами, Кеті провела долонею руки по кольорових косичках килимка.

“Чи не здається тобі, що килимок майже готовий?”—запитала бабуся, відірвавшись від своєї роботи.

“Ще ні”,—з усмішкою сказала Кеті. Вона не хотіла, щоб час, який вона проводила з бабусяю, закінчувався. ■

ОБМІН СІМЕЙНИМИ ІСТОРІЯМИ

Різнокольоровий килимок бабусі допоміг їй розповісти Кеті історії (див. сс. 66–67).
Ось гра, яка допоможе членам твоєї сім'ї ділитися історіями!

Тобі потрібно:

- Кілька маленьких однотонних предметів. Спробуйте знайти принаймні шість різних кольорів. Ви зможете скористатися гудзиками, розфарбованими камінцями або різнокольоровими цукерками.
- Торбинка, щоб скласти предмети.

Правила гри:

1. Заповніть табличку внизу цієї сторінки, написавши колір предмета біля кожного завдання.
2. Нехай члени сім'ї сядуть колом. Покладіть маленькі предмети в торбинку.

3. Передавайте торбинку по колу. Нехай кожен по черзі виймає предмет і виконує завдання, що відповідає кольору, який він вибрав. Грайте доти, доки не виберуть усі предмети.

ТАБЛИЧКА ДЛЯ ОБМІНУ СІМЕЙНИМИ ІСТОРІЯМИ

Чи можете ви пригадати всі історії, які було розказано про кожен з кольорів?

Колір:

Завдання:

	Розкажи про найкращого друга.
	Коли тобі треба було виявити сміливість?
	Розкажи про щось нерозумне або недоречне, що ти якось зробив.
	Яка твоя улюблена історія з Писань? Чому?
	Розкажи про шкільне завдання, яке було цікаво виконувати.
	Якби ти міг стати твариною, якою твариною ти хотів би стати і чому?

Привіт, я Еріка з Сальвадору

Сестри Товариства допомоги у моїй філії запитали, чи зможу я навчитися індексувати імена за допомогою програми FamilySearch. Я захотіла допомогти. Моя мама також захотіла мені допомагати, тож ми разом почали навчатися, як це робити.

Коли я почала, то мені знадобився цілий день, щоб проіндексувати 9 імен. Але тепер, після того як я старанно працювала і тренувалася, я можу проіндексувати 300 імен за день.

Після закінчення домашніх завдань я витрачаю час на індексування імен. Для мене індексування—розвага, така як гра або перегляд телевізора. Однак я знаю, що воно має велику мету.

Мене звуть Еріка С. Я живу в місті Сан-Сальвадор у Сальвадорі, і мені подобається готувати імена для храмових обрядів.

Я знаю, що Небесний Батько благословив мене нагодою допомагати в підготовці більш ніж 2000 імен сальвадорських предків, що очікували у духовному світі на виконання храмових обрядів за них.

Ісус покликає Своїх учнів

Марко Має
З Луки 5:1-11.

Симон і Андрій були двома братами, які займалися рибальством. Одного разу Симон і Андрій рибалили всю ніч, але нічого не впіймали.

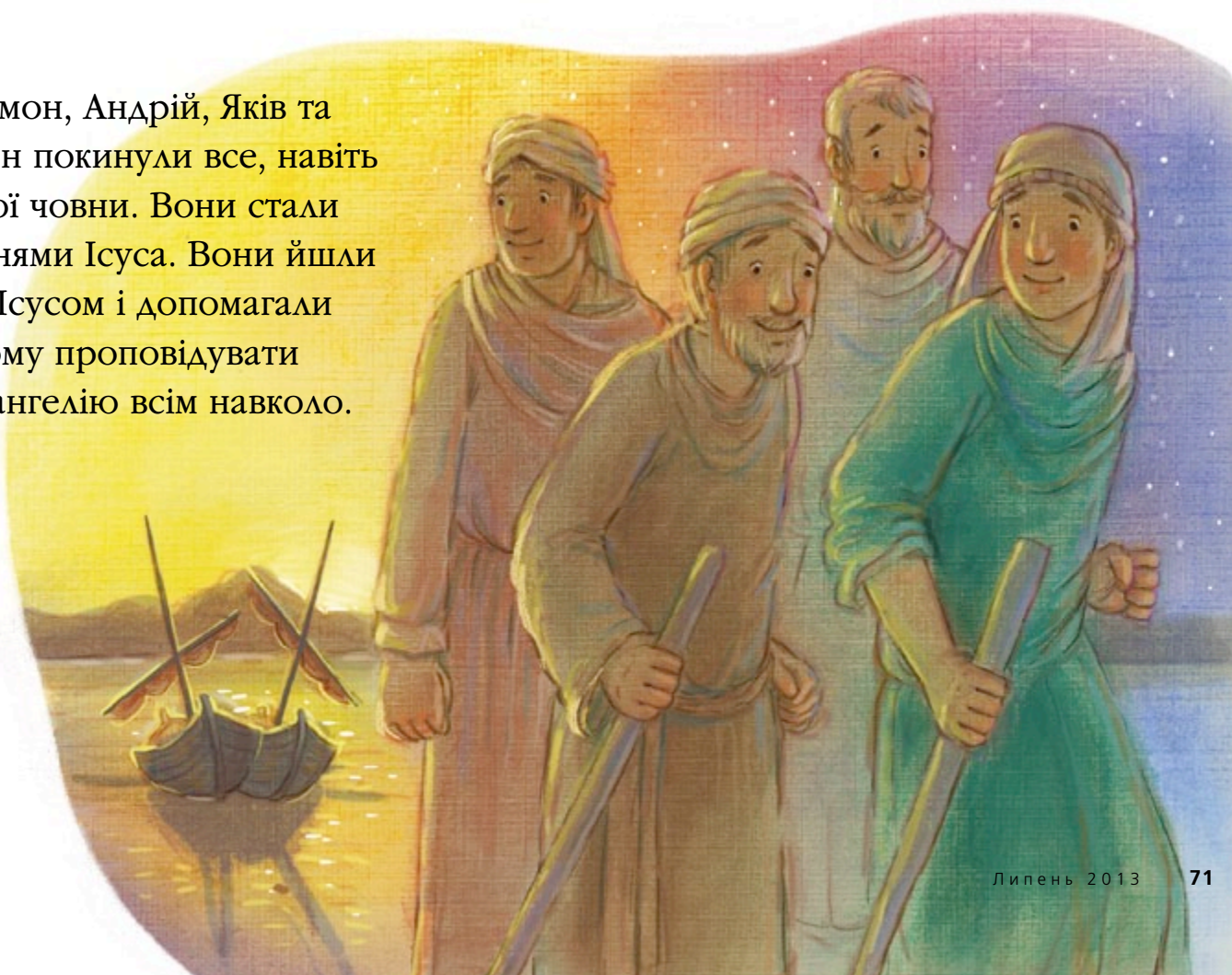
Ісус був у човні Симона. Він наказав братам закинути сіті в море ще раз. Коли вони витягнули сіті, в них було повно риби!

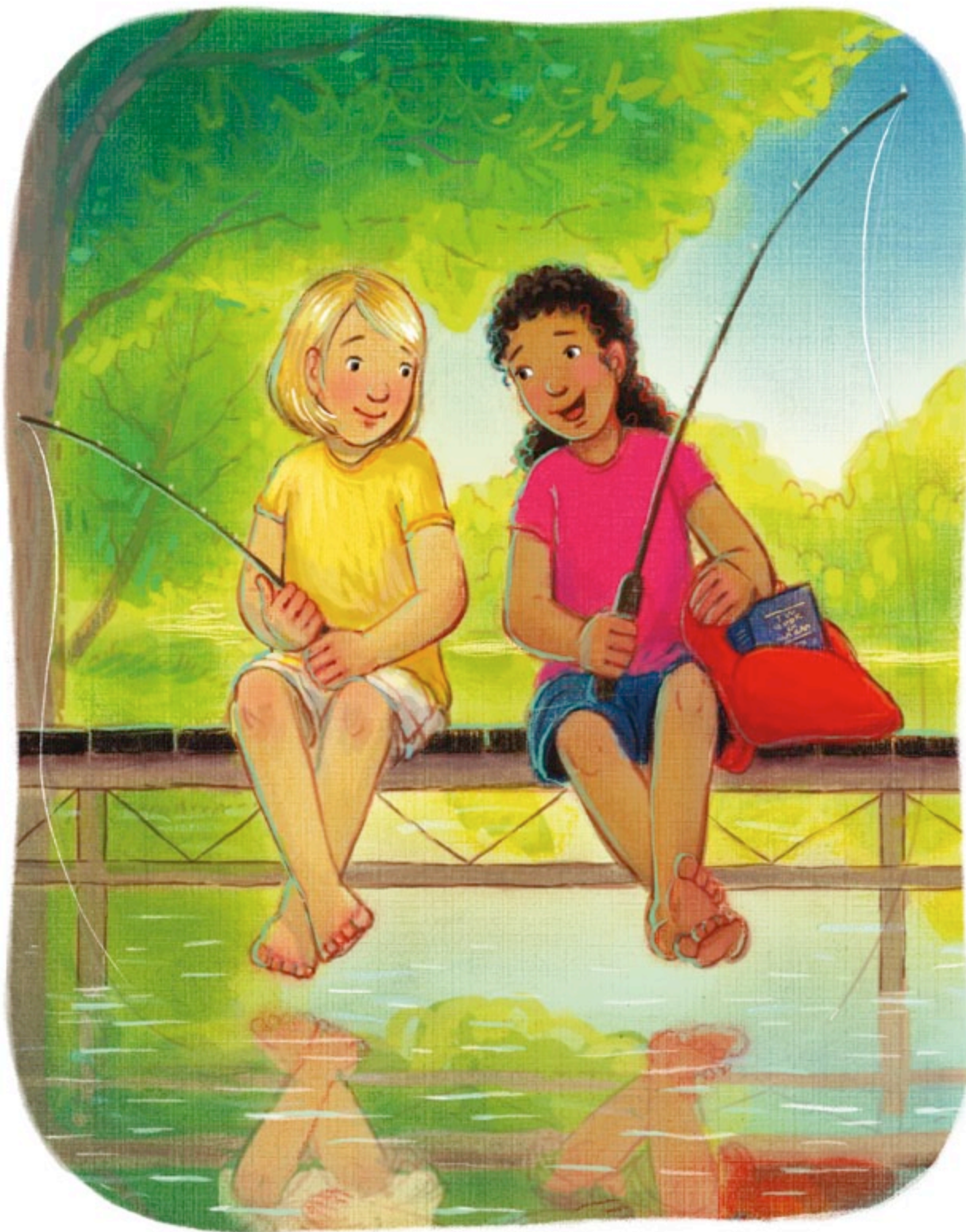

Симон і Андрій покликали своїх друзів, Якова та Івана, щоб допомогли витягнути сіті в човен. Було так багато риби, що вони наповнили два човни! Ісус сказав чоловікам, що якщо вони підуть за Ним, то Він зробить їх ловцями чогось кращого за рибу. Вони стануть ловцями людей.

Симон, Андрій, Яків та Іван покинули все, навіть свої човни. Вони стали учнями Ісуса. Вони йшли за Ісусом і допомагали Йому проповідувати євангелію всім навколо.

Ісус подібний до рибалки, який ловить рибу сітями.
А ми можемо допомагати приводити людей до євангелії,
показуючи гарний приклад і навчаючи їх про Ісуса Христа.
Ми також можемо бути ловцями людей! ■

ІСУС ПОКЛИКАЄ СВОЇХ УЧНІВ

*"І сказав Ісус Симонові: "Не лякайся,—від цього часу ти будеш ловити людей!"
І вони ... покинули все,—та й пішли вслід за Ним" (Лука 5:10–11).*

ЦЕРКОВНІ НОВИНИ

Відвідайте news.lds.org, щоб дізнатися більше про церковні новини та події.

Покликано служити нових президентів місій

Церквою покликано наступних нових президентів місій, які розпочнуть своє служіння цього місяця у призначених територіях.

МІСІЯ	НОВИЙ ПРЕЗИДЕНТ
Бірінгем, штат Алабама	Річард Д. Хенкс
Луанда, Ангола	Денні Л. Меррілл
Північна в Буенос-Айресі, Аргентина	Девід С. Айр
Південна в Буенос-Айресі, Аргентина	Ларрі Л. Тургуд
Комодоро-Рівадавія, Аргентина	Марк Ф. Роджерс
Кордова, Аргентина	Рубен В. Альяуд
Посадас, Аргентина	Лі Р. ЛаП'єрр
Гілберт, штат Аризона	К. Бретт Наттресс
Меса, штат Аризона	Кірк Л. Дженкінс
Скоттсдейл, штат Аризона	Карл Р. Суїні
Темпе, штат Аризона	Джеймс Л. Тун
Єреван, Вірменія	Дж. Стівен Карлсон
Брісбейн, Австралія	Лон І. Гендерсон
Мельбурн, Австралія	Корі Г. Максвелл
Північна у Сідней, Австралія	Філіп Ф. Хоуз
Південна у Сідней, Австралія	Ларрі Дж. Лью
Ла-Пас, Болівія	Хуліан А. Палачо
Санта-Крус, Болівія	Джейсон А. Уїллард
Північна в Санта-Крус, Болівія	Річард К. Замбрано
Габороне, Ботсвана	Мерріл А. Уїлсон
Курітіба, Бразилія	Андерсон М. Монтеіро
Північна в Курітіба, Бразилія	Леонел Р. Фернандес
Східна у Форталезі, Бразилія	Карлос Фуско
Гоянія, Бразилія	Давід Куцекі
Жоао-Пессоа, Бразилія	Ісайяс П. Ногуйра
Жуїс де Фора, Бразилія	Лючіано Каскарді
Лондріна, Бразилія	С. Альберто де Генаро
Натал, Бразилія	Сауло Соарес
Пірасікаба, Бразилія	Кеннеді Ф. Кануто
Рібейрао-Прето, Бразилія	Мауро Т. Брум

МІСІЯ	НОВИЙ ПРЕЗИДЕНТ
Санта-Марія, Бразилія	Адальтон П. Паррела
Сантос, Бразилія	Цельсо Б. Кабрал
Західна в Сан-Паулу, Бразилія	Хосе Луїс дель Гуерсо
Бейкерсфілд, штат Каліфорнія	Джеймс М. Уїлсон
Карлсбад, штат Каліфорнія	Гал С. Кендрік
Ірвін, штат Каліфорнія	Вон Д. Оргілл
Лонг-Біч, штат Каліфорнія	Райан М. Тью
Лос-Анджелес, штат Каліфорнія	Девід Н. Уайдман
Ранчо-Кукамонга, штат Каліфорнія	Брюс І. Гоббс
Редлендс, штат Каліфорнія	Даніель Дж. Ван Котт
Едмонтон, Канада	Ларрі Г. Маніон
Монреаль, Канада	Віктор П. Патрік
Антофагаста, Чилі	Крейг Л. Дальтон
Консепсьйон, Чилі	Кент Дж. Аррінгтон
Ранкагуа, Чилі	Томас Р. Уорн
Південна в Сантьяго, Чилі	Девід Л. Кук
Західна в Сантьяго, Чилі	Хосе А. Баррейрос
Барранкілья, Колумбія	Кент Р. Сearле
Південна в Денвері, штат Колорадо	Дж. Блейк Мердок
Форт-Коллінз, штат Колорадо	Келлі У. Браун
Чехія/Словачія	Джеймс У. Мак-Конкі III
Кіншаса, Демократична республіка Конго	У. Брайс Кук
Південна в Гуаякілі, Еквадор	Максимо С. Торрес
Західна в Гуаякілі, Еквадор	Джордж Денніс
Північна в Кіто, Еквадор	Брайан А. Річардсон
Східна в Сан-Сальвадорі, Сальвадор	Девід Л. Глазьер
Західна в Сан-Сальвадорі, Сальвадор/Беліз	Кай Д. Гінце
Лідс, Англія	Грехем Пілкінгтон
Джексонвілл, штат Флорида	Пол У. Крейг
Орlando, штат Флорида	Майкл Дж. Беррі
Таллахассі, штат Флорида	Бредлі Дж. Сміт
Тампа, штат Флорида	Марк Д. Кусік
Мейкон, штат Джорджія	Брент Т. Коттл
Західна в Аккрі, Гана	Норман С. Гілл
Кобан, Гватемала	Джон Ф. Куртіс

МІСІЯ	НОВИЙ ПРЕЗИДЕНТ
Реталулеу, Гватемала	Джонні Ф. Руїз
Гонолулу, Гаваї	Стівен Р. Уорнер
Східна в Сан-Педро-Сула, Гондурас	Норман С. Клейн
Західна в Сан-Педро-Сула, Гондурас	Джеймс М. Дестер
Бойсі, штат Айдахо	Джон Уіндер
Нампа, штат Айдахо	Стюарт Б. Кеннон
Твін-Фолз, штат Айдахо	Глен Р. Куртіс
Чикаго, штат Іллінойс	Пол С. Вудбері
Західна в Чикаго, штат Іллінойс	Джеррі Д. Фенн
Бангалор, Індія	Девід М. Берретт
Індіанаполіс, штат Індіана	Стівен С. Клівленд
Джакарта, Індонезія	Крістофер Л. Дональд
Дес-Мойнес, штат Айова	Джон Р. Дженсен
Мілан, Італія	Брюс Л. Дібб
Рим, Італія	Майкл Уоддупс
Ямайка, Кінгстон	Кевін Г. Браун
Нагоя, Японія	Казухіко Ямашита
Південна в Токіо, Японія	Такаші Уада
Вічита, штат Канзас	Майкл Л. Белл
Найробі, Кенія	Гері С. Гікен
Дайджеон, Корея	Йонг-Ін С. Шин
Південна в Сеулі, Корея	Маршалл Р. Морріс
Монровія, Ліберія	Роджер Л. Кіркгем
Майюро, Маршалові острови	Томас Л. Уейр
Агуаскальєнтес, Мексика	Хуан Віллареаль
Канкун, Мексика	Дейл Б. Кіркгем мол.
Чіхуахуа, Мексика	Улісес Чавес
Сьюдад-Хуарес, Мексика	Родольфо Деревес
Сьюдад-Обрегон, Мексика	Маурісіо Муніве
Куліакан, Мексика	Хесус Велес
Меріда, Мексика	Серхіо А. Гарсія
Чалко в Мехіко, Мексика	Джеральд Д. Крікмор
Південна в Мехіко, Мексика	Серхіо М. Анайя
Північно-західна в Мехіко, Мексика	Бред Г. Голл
Західна в Мехіко, Мексика	Джордж Ф. Уайтхед
Східна в Монтеррей, Мексика	Ларрі С. Бьорд

МІСІЯ	НОВИЙ ПРЕЗИДЕНТ
Пачука, Мексика	Ендрю І. Ігберт
Керетаро, Мексика	Хав'єр Л. Мехорада
Рейноса, Мексика	Аберальдо Моралес
Салтіо, Мексика	Л. Фернандо Родрігес
Вільєрмоса, Мексика	Ізраель Г. Моралес
Детройт, штат Мічиган	Нолан Д. Гербер
Сент-Луїс, штат Міссурі	Томас У. Морган
Улан-Батор, Монголія	Джозеф П. Бенсон
Західна в Лас-Вегасі, штат Невада	Майкл Б. Аландер
Манчестер, штат Нью-Гемпшир	Філіп М. Стоукер
Альбукерке, штат Нью-Мексико	Стівен Дж. Міллер
Рочестер, штат Нью-Йорк	Артур Р. Френсіс
Гамільтон, Нова Зеландія	Чарлз А. Радд
Північна в Манагуа, Нікарагуа	Монсоп Колладо
Південна в Манагуа, Нікарагуа	Брайан Г. Рассел
Бенін, Нігерія	Акінгбаде А. Ойо
Енугу, Нігерія	Фрібоді А. Менса
Лагос, Нігерія	Річард К. Агаджі
Цінциннаті, штат Огайо	Джон П. Портер
Оклахома-Сіті, штат Оклахома	Стюарт Р. Уокенхорст
Салем, штат Орегон	Майкл Р. Самуеліан
Місто Панама, Панама	Куртіс Кармак
Лае, Папуа Нова Гвінея	Марк П. Петеру
Північна в Асунсьйоні, Парагвай	Гарн Г. Мак-Муллін
Філадельфія, штат Пенсільванія	Т. Гарі Андерсон
Арекіпа, Перу	Річард Зобріст
Куско, Перу	Роберт С. Гарбертсон
Уанкайо, Перу	Девід Й. Гендерсон
Ікітос, Перу	Александро Гомес
Північна в Лімі, Перу	Джон Р. Еріксон
Західна в Лімі, Перу	Блейк Д. Арчібальд
Трухільйо, Перу	Д. Курт Марлер
Багіо, Філіппіни	Ентоні Джон Балледос
Бутуан, Філіппіни	Пастор Б. Торрес
Кагаян-де-Оро, Філіппіни	Альберто С. Булсеко
Кауаян, Філіппіни	Джордж Р. Ральф
Кавіте, Філіппіни	Дуглас С. Тай
Східна в Себу, Філіппіни	Річард Л. Теннер

МІСІЯ	НОВИЙ ПРЕЗИДЕНТ
Ілоіло, Філіппіни	Жаме Р. Акіно
Легаспі, Філіппіни	Ховенсіо А. Гуансон
Нага, Філіппіни	Л. Баррі Рідер
Квезон-Сіті, Філіппіни	Карлос Ревільйо
Урданета, Філіппіни	Уільям Дж. Монаган
Варшава, Польща	Стівен С. Едгрэн
Сан-Хуан, Пуерто-Ріко	П. Нокс Смартт III
Російська Московська	Гаррі І. Бордерс
Російська Самарська	Майкл Л. Шваб
Російська Єкатеринбурзька	Вел Дж. Крістенсен
Фрітаун, Сьєрра-Леоне	Девід Б. Остлер
Дурбан, Південно-Африканська Республіка	Джон А. Закрісон
Тайчунг, Тайвань	Курт Л. Блікенштафф
Форт-Ворт, штат Техас	Родні А. Еймс
Мак-Аллен, штат Техас	Фернандо Малуенда
Сан-Антоніо, штат Техас	Джеймс І. Слотер
Нукуалофа, Тонга	Лейтоні М. Тупоу
Кампала, Уганда	Роберт Ф. Четфілд
Українська Львівська	Деніел І. Латтін
Західна в Монтевідео, Уругвай	Томас А. Сміт
Солт-Лейк-Сіті, штат Юта	Стівен У. Гансен
Східна в Солт-Лейк-Сіті, штат Юта	Джон С. Ебергардт
Південна в Солт-Лейк-Сіті, штат Юта	Роберт І. Чемберс
Сент-Джордж, штат Юта	Джон Р. Сентер
Валенсія, Венесуела	Гільєрмо І. Гуардіа
Чесапек, штат Вірджинія	Алан Дж. Бейкер
Річмонд, штат Вірджинія	І. Бредлі Уілсон
Північна у Вашингтоні, округ Колумбія	Пітер С. Кук
Еверетт, штат Вашингтон	Марк Бонгем
Федерал Уей, штат Вашингтон	Роберт І. Ітон
Кенневік, штат Вашингтон	Бойд С. Уор
Сіетл, штат Вашингтон	Йонг Гван Чоі
Ванкувер, штат Вашингтон	Дерлін С. Тейлор
Мілуокі, штат Вісконсін	Реймонд А. Катлер
Лусацька, Замбія	Лейф Дж. Еріксон

Старійшина Кук звертається до членів Церкви та зацікавлених Церквою у Республіці Кот-д'Івуар

Р. Скотт Ллойд

Церковні новини

У лютому 2013 року старійшина Квентін А. Кук, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, відвідав Абіджан, Республіка Кот-д'Івуар (Берег Слонової Кості). Під час візиту він головував на конференції провідників священства, провів особливі збори з членами Церкви та зацікавленими Церквою та зустрівся з важливими керівниками уряду.

Старійшину Кука в поїзді супроводжували старійшина А. Уїтні Клейтон, з президентства сімдесятників, старійшина Джон Б. Діксон, сімдесятник, президент Західноафриканської території і старійшина Джозеф У. Сітаті, сімдесятник, перший радник у президентстві Західноафриканської території.

Загальна відвідуваність конференції провідників священства, зборів членів Церкви та зацікавлених Церквою склала 9693 чоловік, з них 619—зацікавлені Церквою. Багато членів Церкви багато чим пожертвували, щоб відвідати ці збори. Вірджині Оулаї Тонго з філії Меагуї Кот-д'Івуарської Абіджанської місії сказала, що її сім'я заощаджувала гроші заради того, щоб приїхати і побачити апостола. “Ми подорожували 12 годин, але я щаслива”,—сказала вона.

Багато хто з відвідувачів конференції розповідали про чудову, насичену Духом атмосферу, якою вони насолоджувалися. Єпископ Леон Коуадіо з приходу Докуї, колу Кокоду сказав: “Я знаю, що серед нас був присутній особливий служитель нашого Спасителя”.

Кількість членів Церкви у Кот-д'Івуарі з 1984 року й до сьогодні виросла з однієї сім'ї до п'яти колів і одного округу.

Старійшина Квентін Л. Кук, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, виступає перед тисячами людей, які зібралися у лютому в Абіджані, Республіка Кот-д'Івуар.

За останні роки відданість святих-івуарійців особливо проявлялася в їхній сімейно-історичній і храмовій роботі. Три з п'яти колів у Кот-д'Івуар входять до 25 найкращих за відсотком дорослих, які протягом 2012 року подали імена членів своїх сімей для виконання храмових обрядів.

Молодь також виконує свою частину роботи. Відсоток молодих івуарійців, які займаються індексуванням, більш ніж вдвоє вищий середнього у Церкві, незважаючи на те, що фактично жоден з них не має особистого доступу до комп'ютера та Інтернету і має йти до центру сімейної історії колу, щоб виконати цю роботу.

Членів Церкви навчали, що сімейно-історична робота—важлива частина життя за євангелією. Вони старанно працюють, щоб підготувати сімейні імена перед тим, як вони сядуть в автобус і відправляться в далекий путь до храму в Аккрі, Гана—і, зазвичай, в них не кілька імен, а багато.

Старійшина Кук і старійшина Клейтон заохочували святих працювати у чотирьох головних напрямках: посилювати віру у Господа Ісуса Христа, зміцнювати сім'ї, активно ділитися євангелією з іншими і продовжувати їхню надзвичайну роботу з сімейної історії та виконувати храмову роботу. ■

Нещодавно пішла з життя Френсіс Дж. Монсон

“Того ж дня, коли я побачив Френсіс, я знав, що знайшов саме ту”,—сказав Президент Томас С. Монсон, розповідаючи про їхні стосунки¹. Це знання підтверджувалося знову і знову протягом життя Френсіс Беверлі Джонсон Монсон, яке вона віддавала служінню разом зі своїм чоловіком і була підтримкою для нього.

Її земне життя закінчилося 17 травня 2013 року, коли сестра Монсон, у віці 85 років, спокійно померла у зв'язку з похилим віком.

Сестра Монсон, ніколи не привертаючи уваги до себе, часто супроводжувала Президента Монсона під час візитів до літніх та хворих людей. Вона була джерелом сили для нього, коли його в молодому віці покликали єпископом, і вона служила пліч-о-пліч з ним, коли він був президентом Канадської місії з 1959 до 1962 року. Вона продовжувала служити і підтримувати, коли її дорогий “Томмі” був покликаний генеральним авторитетом і служив у Кворумі Дванадцятих Апостолів, у Першому Президентстві та Президентом Церкви.

“Вона ніжно любила мого батька і визнавала дані йому таланти і дари, і з радістю підтримувала його і допомагала йому звеличувати ті таланти, які він мав”,—сказала Енн Монсон Дібб, їхня дочка².

Френсіс народилася 27 жовтня 1927 року. Вона була дочкою Франца Е. Джонсона і Гіддур Бут Джонсон. Вона уклала шлюб з Томасом С. Монсоном у Солт-Лейкському храмі 7 жовтня 1948 року. Вона служила в різних покликаннях у Товаристві допомоги та Початковому товаристві, була обдарованим музикантом, мала гарне почуття гумору і більш за все любила бути дружиною, матір'ю, бабусею і прабабусею.

Сестра Дібб описала свою матір як таку, що “завжди була готова вислухати і, можливо, порадити лише кілька слів, що б вона зробила, якби була в такій самій ситуації. ... Її постійний приклад ... більш за все вплинув на моє життя. Ніколи не виникало питання у що вона вірила, що вона робитиме, яких справ вона очікує від

Президент і сестра Монсон після сесії квітневої генеральної конференції 2010 року.

інших. Вона була прикладом того, якою має бути свята останніх днів і християнка”³.

“Я ніколи не чув, аби Френсіс хоч раз нарікала через мої церковні обов'язки”,—сказав Президент Монсон. Він описав її як “жінку, яка має спокійну, глибоку і могутню віру”⁴. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, “Рясно благословенні”, *Ліягона*, трав. 2008, с. 111.
2. Ann M. Dibb, in “Frances J. Monson, Wife of President Thomas S. Monson, Passes Away” (May 17, 2013), mormonnewsroom.org.
3. Ann M. Dibb, in “Frances Monson: Through the Eyes of Daughter, Ann Monson Dibb” (Mormon Times video, May 12, 2013), ksl.com.
4. Томас С. Монсон, цитовано у Джеффри Р. Холланда, “Президент Томас С. Монсон: Біля ніг Господаря”, додаток до *Ліягона*, червень 2008, с. 8.

Старійшина Ніл Л. Андерсен (у центрі), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, головує на урочистому відкритті меморіальної дошки на честь святкування 30-річчя Церкви на Гаїті.

Гаїті святкує 30-річчя Церкви

Три десятиріччя тому Президент Томас С. Монсон—тоді член Кворуму Дванадцятьох Апостолів—відвідав Гаїті і освятив цю країну для проповідкування відновленої Євангелії.

Старійшина Ніл Л. Андерсен, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, нещодавно відвідав Гаїті, щоб відсвяткувати річницю. Старійшина Андерсен головував на урочистому відкритті меморіальної дошки, яка незмінно нагадуватиме про початок розвитку Церкви на Гаїті. Члени Церкви, які зібралися на честь урочистої церемонії, переглянули телевізійне послання Президента Монсона, яке було записано заздалегідь.

В 2012 році Церква надає допомогу постраждалим від більше ніж 100 катастроф

Кожного року Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів надає швидку допомогу людям у всьому світі, які постраждали внаслідок стихійного лиха, війни та голоду. Протягом 2012 року Церква допомогла жертвам 104 катастроф в 52 країнах, передавши сотні тисяч кілограмів їжі, води, одягу, медикаментів, наборів з предметами гігієни та інші предмети допомоги. Окрім того, тисячі

членів Церкви добровільно пожертвували 1,3 млн. годин для служіння.

Найбільша допомога Церкви стосовно стихійних лих у 2012 році була надана жертвам урагану Сенді на Східному узбережжі Сполучених Штатів. Окрім урагану Сенді, у 2012 році Церква найбільше допомогла жертвам стихійного лиха в Японії, на Філіппінах та на інших територіях Сполучених Штатів і Сирії.

Сайт FamilyTree доступний для широкого загалу

Сайт FamilyTree—довгоочікуваний додаток до церковного Інтернет-сайту FamilySearch.org став доступним для широкого загалу у березні 2012 року. Він є безкоштовним і доступним на сайті FamilySearch.org.

Сайт FamilyTree поступово замінить New FamilySearch, який до сьогодні був доступний лише членам Церкви, які мають свій логін та пароль.

Зараз інші користувачі сайту FamilySearch.org "матимуть можливість почати будувати своє родинне дерево цілковито в он-лайн режимі, починаючи від себе і потім розширюючись до минулих поколінь,"—сказав Пол М. Наута—менеджер з маркетингу FamilySearch.

Це допомагає мені старатися ще дужче

Я люблю *Ліягону*! Я так добре почуваюся, коли читаю її. Я люблю брати її з собою в коледж і давати її своїм друзям. Статті допомагають мені бути кращою людиною, виконувати місіонерську роботу і робити правильний вибір. Коли я читаю цей журнал, то відчуваю, що щодня намагаюся бути кращою і ще дужче стараюся наслідувати Ісуса Христа.

Анастасія Напраснікова, Україна

Духовний і мирський компас

Ліягона зміцнює моє свідчення. Вона—духовний і мирський компас. Читання слів генеральних авторитетів допомагає мені наближатися до Ісуса Христа. Мене, як місіонера, свідчення багатьох навернених святих втішає і допомагає бути хорошим працівником у винограднику Вчителя.

Старійшина Гомун, Бенін, Котонуська місія

Поправка

На сторінці 27 лютневої *Ліягони* говориться, що Діма Іванов живе у Владивостоці, Росія, але, в дійсності, він живе в Улан-Уде, Росія.

ПРОЙТИ ШЛЯХОМ НАДІЇ—РАЗОМ

Ларене Портер Гант

Співробітник редакції церковних журналів

Ранньою весною в Наву я вперше йшла вулицею Шлях надії. Падало золотисте світло, тіні були м'якими, коли я йшла обсадженою деревами вулицею. Як фотограф я зосередилася на швидкості роботи затвору, апертурі і на дивовижному світлі, що заповнювало об'єктив.

Потім поступово думки про моїх предків, які пройшли цим шляхом, наповнили моє серце. Спочатку то були Джеред і Корнелія зі своїм дворічним сином. Я відчула прохолоду в повітрі, але цю прохолоду не зрівняти з холодом, від якого потерпали Джеред і його сім'я під час тієї подорожі. Корнелія померла на шляху від Наву до Солоного озера. Я уявила, як Джеред плаче і, взявши свого сина, продовжує шлях.

Боючись, що відчуття їхньої присутності зникне, я продовжувала фотографувати, хоча сльози затуманили моє бачення. Тоді я згадала юну Сару, яка разом зі своєю милою мачухою вийшла з Наву з останньою групою святих. Одного разу Небесний Батько послав у їхній табір перепелиць, щоб нагодувати їх. Після того вони йшли вперед, долаючи труднощі зі сповненими вдячності серцями.

Моє серце переповнювали почуття; мені здавалося, що Сара була поруч зі

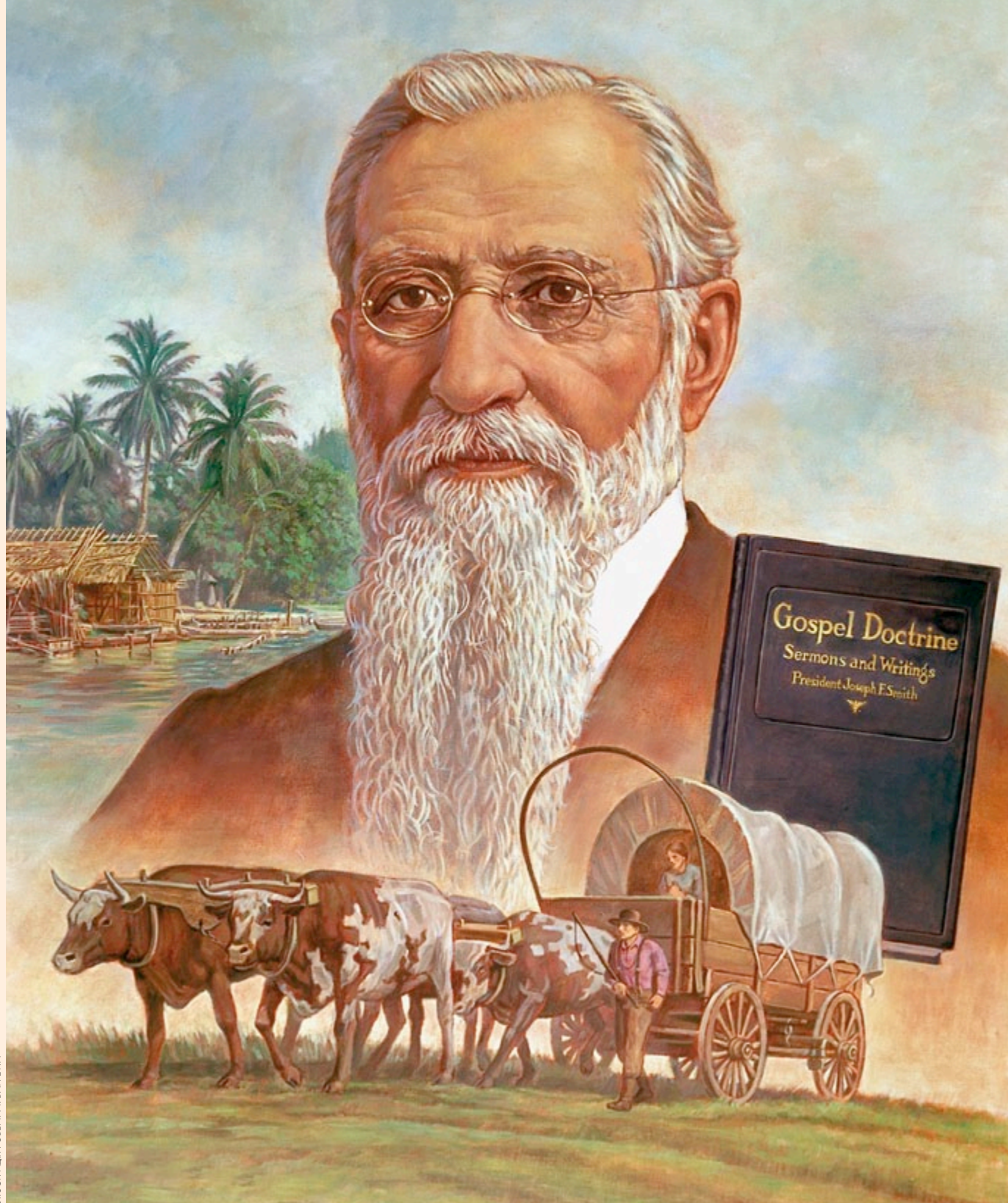
*У лютому 1846 року
піонерів-святих остан-
ніх днів вигнали з Наву.*

*Сповнені надії, що
зможуть знайти спокій
у Сіоні, вони йшли ву-
лицею Парлі-стріт, яка
зараз називається Шлях
надії, і перетнули річку
Міссісіпі.*

мною. Джеред і Корнелія зі своїм маленьким сином також були поруч. Ми йшли разом посеред світла і тіней, минуле і теперішнє переплелось разом на цьому шляху—шляху надії, шляху сліз. Якимось чином, який я не можу пояснити, вони були зі мною і пробудили в мені нашу спільну любов до євангелії Ісуса Христа. Я зрозуміла, що моє свідчення палає в мені, оскільки воно палало в них—і передавалося від покоління до покоління, кожне з яких закладає фундамент для наступного. Я плакала від вдячності.

Невдовзі мій чоловік, який знімав у інших місцях, наздогнав мене. Я стояла біля нього і розповідала про свою пригоду. Він, як і ті святі в Наву, був першим у його сім'ї, хто повірив у євангелію. Але він, як і ті, хто пройшов тим шляхом понад 150 років тому, не буде останнім, хто повірив. Його і моє свідчення виплекали свідчення, що зараз палають у серцях наших дітей, так само, як свідчення Джереда, і Корнелії, і Сари виплекали свідчення тисяч своїх нащадків.

Забувши про фотозйомку, ми з чоловіком повільно пройшли решту Шляху надії разом, спокійно згадуючи тих, хто пройшов ним раніше. ■

ДЖОЗЕФ Ф. СМІТ

Джозеф Ф. Сміт був семирічним хлопчиком, коли він вів **упряж волів** своєї сім'ї з Наву, шт. Іллінойс, до Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта. Коли йому було 15 років, він служив місіонером на **Гаваях**. Пізніше, як Президент Церкви, він освятив місце, де було побудовано храм Лайе, Гавайї. Джозеф вірив, що люди будуть менше переслідувати Церкву, якщо зрозуміють віру святих останніх днів. Деякі з його вчень, що пояснюють вчення Церкви, було зібрано у книгу під назвою ***Gospel Doctrine*** (Євангельське вчення).

*“Коли вірування знаходить у
нашій душі підтвердження
Духа Божого,—пише старій-
шина М. Рассел Баллард, з Кворуму
Дванадцятих Апостолів,—віра
стає двигуном у житті, скеровуючи
кожну думку, слово і вчинок в небеса.
Ми молимося з довірою, просячи сили
і скерування—так само, як і [піонери].
Ось це і означає іти з вірою в кож-
ному кроці. Так було для наших пред-
ків-піонерів, і так повинно бути для
нас у цей час”. Див. “Віра і стійкість
піонерів—тоді й зараз”, с. 16.*

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ